

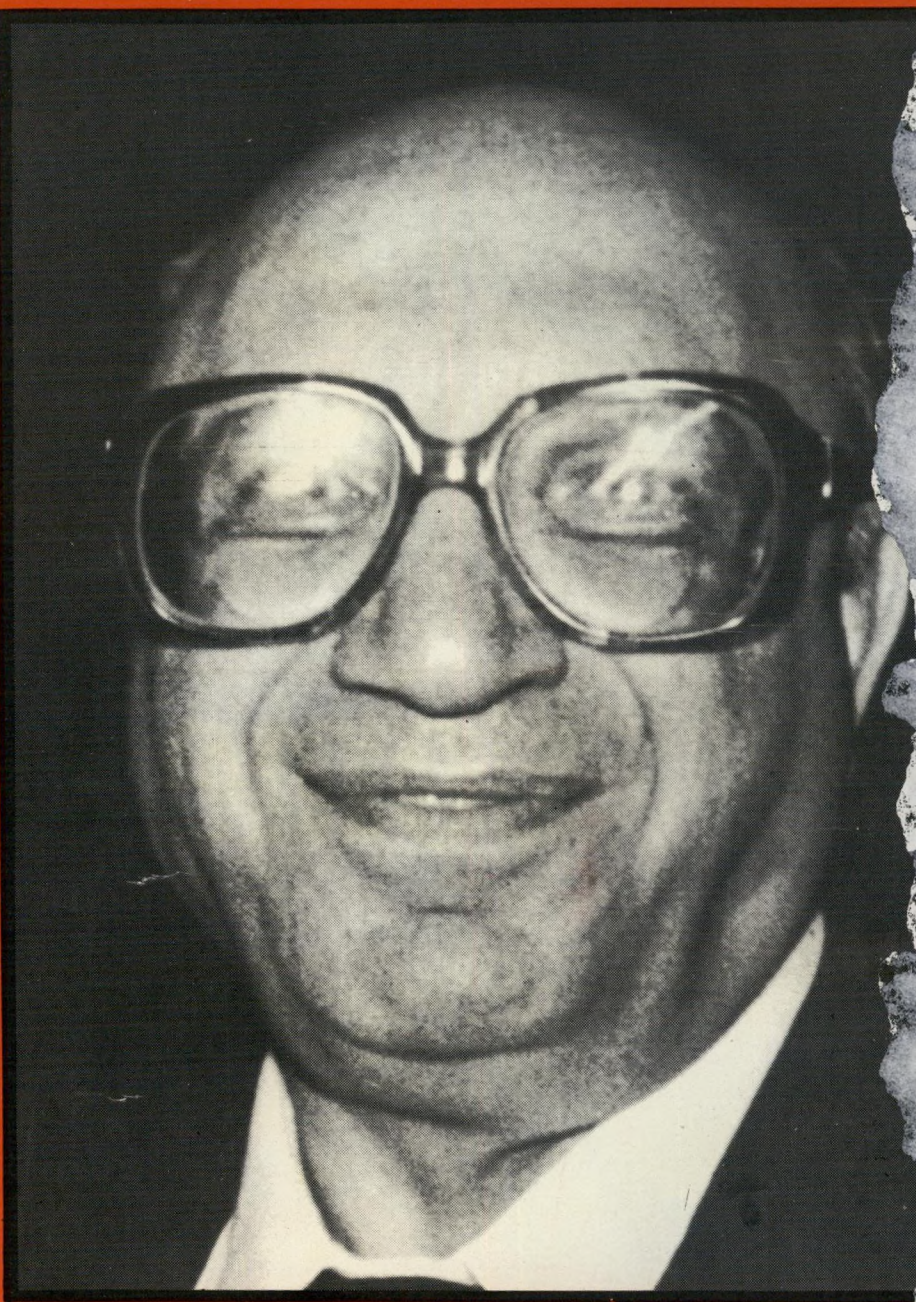
העולם הזה

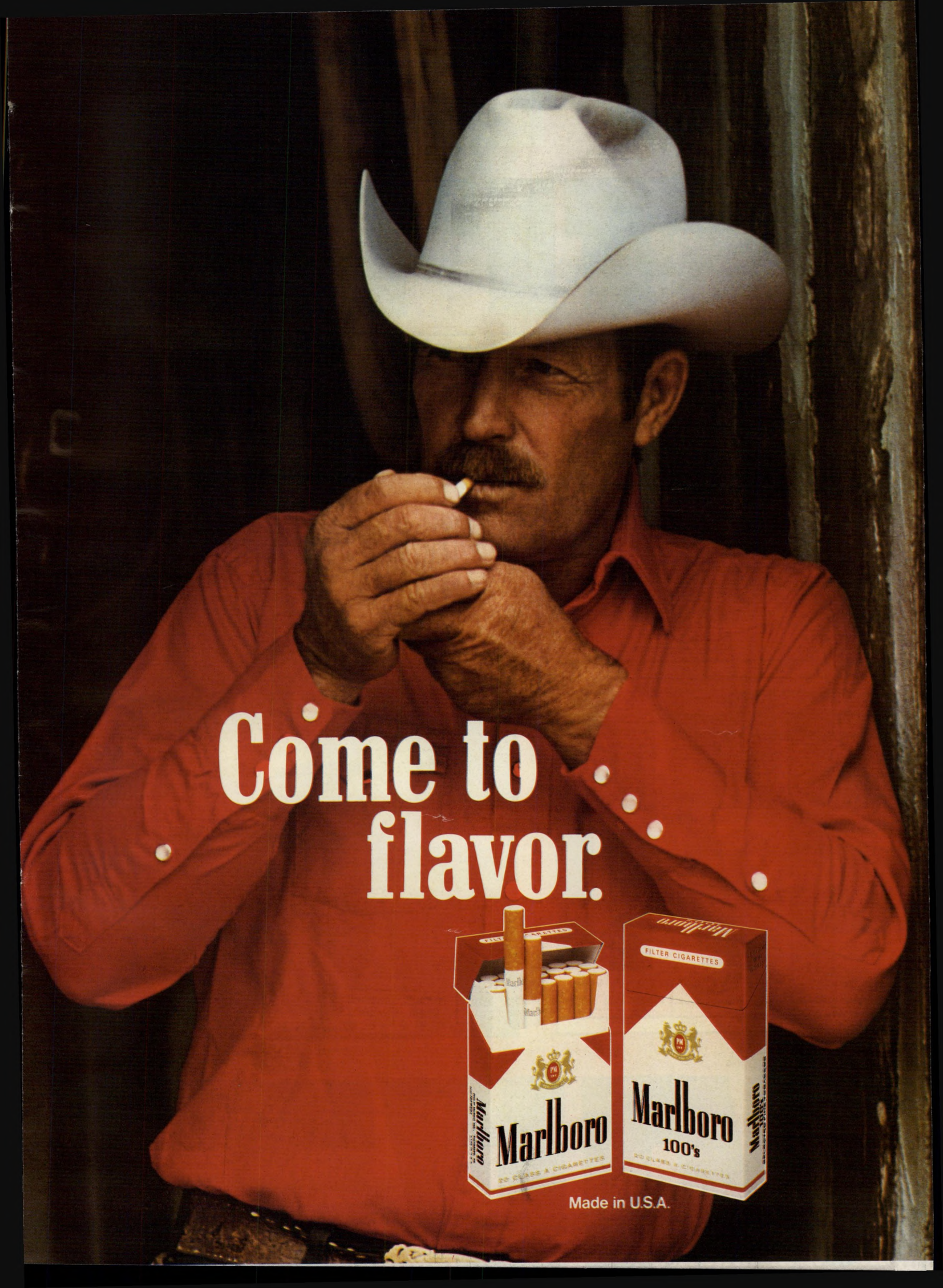
במדרוודי:

לא

הלד

ההסקת?

A man with a mustache, wearing a white cowboy hat and a red long-sleeved shirt, is shown from the chest up. He is holding a lit cigarette in his right hand, with smoke rising from it. The background is dark and textured, possibly a wooden wall.

Come to
flavor.

Made in U.S.A.

מיכתבים

המיתה ה'904

על הריגת הסטודנטים בביריית (פוגרום צבאי, העולם הזה 10.12.86)

יש כל מיני דרכים למות. מיתות משונות ומיר תות'נשיקה. ואצלנו אפילו נקבע פעם מה הוא מיספר האפשרויות המדויק: "תשע מאות ושלר שר מיני מיתה נבראו בעולם". למיספר הזה הגיעו החכמים הקדמוניים בהסתמך על הנאמר בספר תהילים (פרק ס"ח): "לממות תוצאות". מכיוון שהערך המיספרי, הגימטריה, של תוצאות הוא 903, הם קבעו את המיספר הזה כמיספר המיתות הקדימות. אבל הם לא העלו בדעתם את המיתה ה'904, שהיא המצאת צאצאי צאצאיהם — מוות בעזרת ידיה ברגליים.

הכל אורות אבא

על תוכנית הרדיו שחשפה את הר' געים האחרונים בחייו של יאיר שט"רן (הבית ברחוב מיוזרחי, העולם הזה 3.12.86)

עד השידור ברדיו ידע רק מנהל מחלקת החדשות בטלוויזיה, יאיר שטרן, את מה שאירע בדיוק ברגעיו האחרונים של אביו, מפקד הלח"י יאיר שטרן. עכשיו כל עם ישראל יודע. יש להניח כי גם הגיאולוג הר"ר בנימין זאב בגין יודע מה אירע בשנים האחרונות לאביו, מי שהיה מפקד האצ"ל, מנחם בגין. מתי כל עם ישראל ידע?

עופר דורון, תל-אביב

גיתית והגברים

עוד על גיתית ב'1986 ועל גיתית בתהילים (מיכתבים, העולם הזה 10.12.86)

תגידו מה שתגידו, אבל גם אם כנן שגיתית מוזכרת בתנ"ך הרבה פחות פעמים (שלוש, כפי שגמנה הקורא לזין במיכתבו) מאשר בהעולם הזה, הרי גם שם היא מוזכרת רק בקשר לגברים (רודי, אסף, בני קורח).

חיסכון אמיתי

על המחסור בצידוד מישרדי בבית' המישפט העליון.

בשבוע האחרון מלאה העיתונות דיווחים על כעיות כהן מתחבט בית'המשפט העליון (מעבר לפרשת ויליאם נקש), וירידה אחת אף סיפרה כי המחסור בנייר, עקב הקיצוץ בתקציב, הגיע לממדים כאלה עד שעוד מעט לא יהיה מספיק נייר להדפסת פסקי-הדין של העליון.

זה מזכיר לי מה שקרה לפני שנים מיספר בצרפת, עת ביקשו שתי חברות מתחרות להעלות את קרנן בעיני הציבור ולהוכיח עד כמה הן מתייעלות וחוסכות. וכך קרה שאחרי שחברה אחת גילתה כי ניתנה אצלה הוראה לכתוב את כל מיכתבי החברה משני צידי הנייר, הוזרז איש יחסי-הציבור של החברה המתחרה והודיע, כי אצלם ניתנה הוראה לכתוב מ ש ל ו ש ת צדדיו של הנייר.

חיים הקר, תל-אביב

מילים עולות בעשן

על מקורותיהם של מושגים הקשור' רים בעישון (מיכתבים, העולם הזה 10.12.86)

אחרי שהקורא מרגילים גילה לנו כי מקור המילה טבק הוא בשמה של מיקטרת הילידים באיים הקאריביים בימי קולומבוס (טובאגו), אני מבקש להשכיל את קוראי העולם הזה בעוד הסבר מעלה עשן: שורש המילה ניקוטין.

היה זה הצרפתי ז'אן ניקוט, שגריר ארצו בפורטוגל של אמצע המאה ה'16, שהתפעל כל כך מן העלה העולה בעשן, עד שהקדיש לו כמה וכמה כתבים בשבחיו, ובכך נתן את שמו לאחר ממרכיביו העיקריים.

אביב סינחסי, תל-אביב

למעשה מיקטרת יתרון נוסף: הוא יכול להחזיק אותה בפיו הרבה מאוד זמן וגם לעשן אותה כל אותו זמן.

את השיא בכך השיג פניי אחד, אריי פנ' טיקיני, שעישן ללא הפסקה (וללא מילוי נוסף של המיקטרת) במשך ארבע שעות. 13 דקות ו' 28 שניות רצופות.

רודי חייקין, תל-אביב

כל ידידי רפי לוי

מישפחת ג'נחו הוותיקה היא שם' דבר ברמאללה. האב פנצין ב'1948 את מישרדי 'גרדסלם פוסט', וכעבור 30 שנה נרצח בידי אש'ה, בשל שיתוף הפעולה ההדוק שלו עם אנשי עסקים והשילטונות הישראליים. ידידי רפי לוי.

כתבות השער הקידמי:

סוחר המוות

העולם הזה' נותן פיתחוי'פה ליעקב נימרודי, המספר על מישפחתו, חייו, כספיו, קשריו עם שרון, פרס, נבון, חשוקי ועמירם ניר, ועל כספי העיסקה * אורי אבנרי קובע: סוחר-הענישק ויצרני-המוות הם אילי הכלכלה והחברה בארץ. הם אלה המעצבים את דמות המשק. הם שולטים בעיתונות והם מממנים את המיסלגות הגדולות. ותהי למות ממשלה.

11 10

כתבות השער האחורי:

אלמנת הסופר בעלי, דני כץ!

עדנה שבתאי, אלמנת הסופר שעוררה סערה רכילותית ב' סיפורה החדש, מדברת בפעם הראשונה על פרשת האהבה של בעלה עם המפיקה דליה גוטמן. ומספרת אילו טריקים הצליחה לפתח כדי להחזיק את יעקב לצידה.

איריס כץ, אשתו של הנאש כ'אנס מרמתי'גן', מספרת על בעלה, על עצמה, על חייו הנישואין - שלהם ועל כך ש'לדני מאוד חולך עם נשים. תמיד הלך לו'!

41

24

מיכתבים למדי

מיכתבים מעציר מפורסם אל טדי קולק, ראש עיריית ירושלים, נתפסו אצל עורך-הדין שלמה תוסיה-כהן, בשיצא מבית'המעצר. הפרקליט, שהיה מועמד לראשות עיריית ירושלים, אינו מתרגש: ה' מיטפורה עושה את תפקידה'!

7

שיניים רקובות

משהו רקוב ברומא-השיניים בארץ: בהסתדרות רופאי-השיניים יש מיל' חמות על הכיסא ועל כיס'החולה, ובני-תים יש הידרדרות במצב הפה הממוצע. במה עדיף הדוקטור - על המרפא?

14

חור בידת

נכון שהמישחק בין ביתר ירושלים למכבי נתניה יהיה מעניין - אבל מישחק השבוע יהיה דווקא במגרש בפתח-תיקווה. מה אומ' רים עליו איתן בורניק וגם דניאל בריילובסקי?

37

רחל המרחלת מרווחת:

דליה מרזו, הפרופסור שלה ואשת הפרופסור • שלומית אמיר וה'100 מיליון של ליאון צירני • יוסל ברגנר כידישע מאמע • טל בשן מע' ניקה נכר ראשון • גר' שון רוזוב נפרד מאפרת ארד ומחליף את המנ' עולים • אמה החורגת של שרונה מארש והפרופסור הנשוי מאוד • מיכל מירון בין תפירות ביירות והבונקרים של ניו-יורק • פנינה רוזנבלום (כ' תצלום) והמשברון עם יובל לוי.

34

מלכודת לחוקר

החוקר הפרטי נקרא עלידי הוריה של נאוה אלימלך לחקור את פרשת הרצח. הוא הגה רעיון כיצד לדובב עדת מס' תח בפרשה, ואז עצרה אותו המישטרה והורתה לו: "נא להספיק לחקור'!"

38

פרופ' שימעון שיטריט:

עיתונות בלי חשבון

הפרופסור למישפטים מותח ביקורת על העיתונות, על תפקידה בפרשות ועוננו, חווה יערי, קו 300, ומציע לה לערוך חשבון-נפש. ביחוד הוא תוהה על היחסים בין ה' עיתונאים לפוליטיקאים.

27

סחיטה באילת?

ראש עיריית אילת, רפי הוכמן, התלונן אצל מפכ'ל המישטרה, כי אחד מחברי מועצת העיריה מפעיל עליו איומים בסחיטה, בנסיון לגרום לו לפרסם מודעות של העיר' ריה בעיתון הפרטי שלו.

38

עו"ד צייר

יעקב גילדור, עורך-דין בעבר, זנח לחלוטין את מיקצועו, לטובת אמנות הציור. הסיגנון שלו: סוריאליסטי. מצב'הרוח: כועס על המור' סיאונים, אך לא מתוס' כל, התוכניות: חיתוכי-עץ.

30

האצבע של אוסי הילל

אויסי הילל, כוכבת הסרט שתי אצבעות מתייצבת בין הסירים וכסות הבירה, במרחק שתי אצבעות מאיש גלי-צה"ל אברי גידע.

רגל חזיר

איך מחממים את הקיבה בחורף? למי שאינו פוחד ממשגיחי הכשרות, מוצע כרוכ כבוש עם בשר מעושן, רצוי רגל של החיה המשוקצת ההיא.

21

התיקו של מיכל

מה שאני הבי אוהבת במישחק זה הנצחון' מכריזה מיכל קלדור, חובבת השחמט בת 9' ורבע. אבל במישחק הסיר מולטני עם סגדאלוף העולם לשעבר, היא השיגה רק תיקו.

28

המדורים הקבועים:

3	מיכתבים - שוב גיתית	3	זה וגם זה - דמעות בגלל ויזל
4	איגרת העורך - סיבה למסיבה	4	לילות ישראל - אחותו של אוחנה
6	תשקוף - איינשטיין מצטרף למפא"י	6	דיעה אחרת - של הפרופסור
7	במדינה - איך את נראית?	7	שיטריט
11	הגרון - סוחרי הנשק	11	רף חרש - מטאטא מתרפ'ט
12	אנשים - השר מאיים על סין	12	תשבין
14	בלי הרדמה - כאב שיניים	14	הורסקופ - מזל קשת
17	יזמן איש - גין השנואה	17	רחל מרחלת - על כל העולם
	מה הם אזמרים - מאיר פעיל		קולנוע - לינץ' לשחקנית
	זלמן שושן, חיים גורי, רפי בוקאי		ספורט - בוז בתל-אביב
	ופואד ב'ר אליעזר		שידור - התחתונים של השדרן
18		18	

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי ♦ המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, מל. 03/232262/4. תאריך: 136 ♦ העורך הראשי: אורי אבנרי ♦ עורך-משנה: דוב איתן ♦ עורך תבנית: יוסי שנין ♦ רכזת מערכת: ענת סרגוסטי ♦ עורך כיתוב: גיורא נוימן ♦ צלמי מערכת: ציון צפריר, צבי טל ♦ עורך דפוס: יפתח שביט ♦ ראש המינהלה: אברהם סימון ♦ מחלקת המודעות: רפי זכרני ♦ המודל: העולם הזה בע"מ ♦ הדפסה: הדפוס החדש בע"מ, תל-אביב, רח' חומה ומגדל 2 ♦ הסצנה: גר בע"מ, תל-אביב, רחוב יד חרוצים 7, מל. 377056.

קליא יני.

אויב, אחי, שהופיע כאנגליה ובצרפת. אך זה הפך למשהו אחר.

היה זה מיפגש נדיר של אנשים שברד-כלל אינם נפגשים באופן שיגורתי. אלוף-צה"ל עם ח"כ פרופסור לרפואה עם פרשן צבאי. עבר-אלי והאב דראושה עם פנינה רוזנבלום. אנשי

זאת נועדה להיות מסיבה צנועה של העולם הזה לכבוד סיפרו של אורי אבנרי.

בלב ובנפש מנתח-הלב הנודע, הפרופסור דניאל גור, בשיחה עם הפרופסור לענייני-הנפש, הפסיכולוג הנס קרייטלר, שבא עם אשתו שולמית, שגם היא פרופסורית לפסיכולוגיה. מימין: רחל אבנרי, שהספר הוקדש לה ולאמנות סעיד חמאמי ועיצאם סרטאוו, גיבורי השלום הפלסטיניים שנרצחו בשל המגעם.

מיזרח ומערב שני הקצוות: הד"ר שלמה אלבז, מראשי תנועת המיזרח אל השלום, והד"ר יעקב ארנון, מי שהיה יו"ר ההסתדרות הציונית בהולנד ומנכ"ל משרד-האוצר בישראל. על עניין השלום במיזרח-התיכון יש בין השניים הבנה מלאה. במסיבה בלט הייצוג הרב של הקבוצות היוניות המיזרחיות מכל רחבי הארץ.

מומחים למגעים

אריה לובה אליאב, אחד מגיבורי הספר, בין שני מומחים. שכתבו בעצמם ספרים על נושאים הקשורים במאבק הפלסטיני: אהרון ברנע, פרשן קול-ישראל לעניינים ערביים, שהוציא בשבוע שעבר את הספר שכתב עם אשתו על קצין-אש"ף השבוי, ויוסי מלמן, שכתב ספר על אבונידאל.

הח"כים שפעלו נגד קבלת החוק האוסר מיפגשים אלה, אך הגיוון הרב של באי-המסיבה, שנערכה במלון דיפלומט, הפך אותה לאירוע מיוחד. לפי בקשת חתן-השימחה, לא היו נאומים. אבל היו הרבה מאוד שיחות, בדיחות, חיוכים והי כרויות. הכל היו מוכנים לרחות את הנאומים עד להופעת הספר בעברית.

המיזרח אל השלום - ושאר הקבוצות המיזרחיות היוניות, שהיו מיוצגות היטב - עם עיתונאים אשכנזיים שלא העריפו עליהם עד כה שבחים. פעילות-שכונות עם רוגמניות.

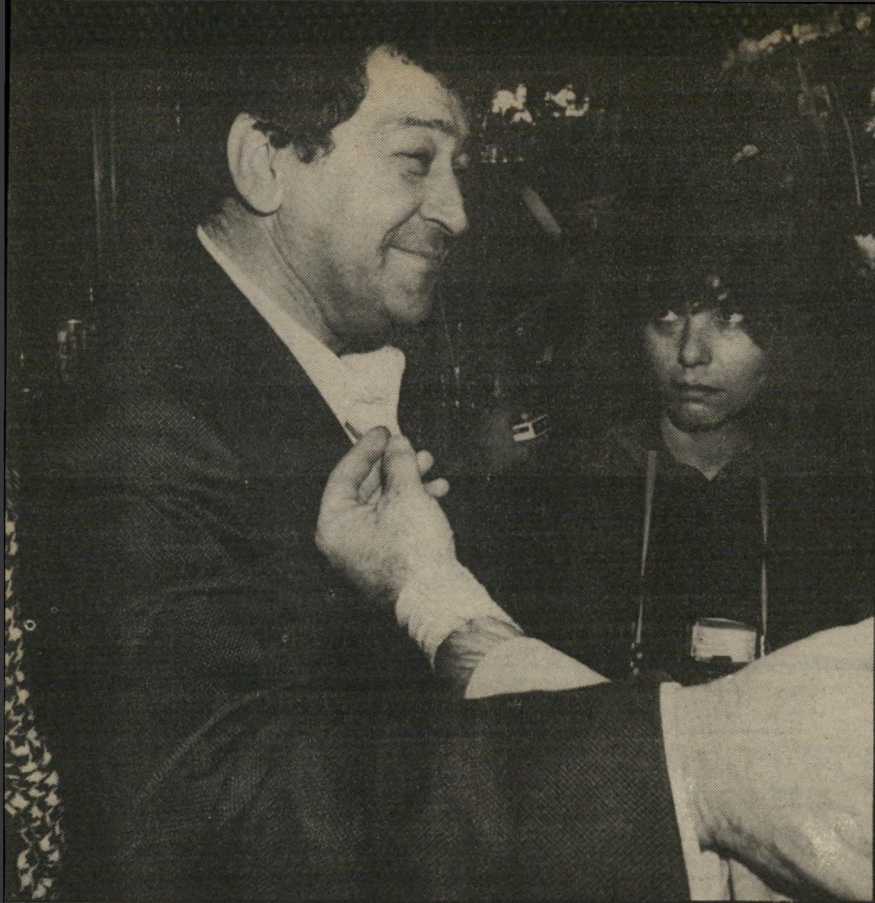
מכיוון שהספר מספר על 12 שנים של מגעים בין ישראלים ופלסטינים, היו שם רבים שהיתה להם נגיעה כזו או אחרת בפרשה זו, ובכלל זה

צבא ופוליטיקה האלוף ישראל טל, אבי טנק המרכבה, בשיחה עם השר גד יעקובי, השר לתיכנון כלכלי, טליק, שאינו איש-מסיבות, ישב בשקט בצד. כשהוא שקוע בשיחות עם השרים וחברי-הכנסת, ששמחו לראותו. יעקובי, שהוא גם חקין מצטיין, שיעשע את המסובים בבדיחותיו השנונות והאקטואליות.

הדלפה כלכלית סגן-שר-האוצר, עדי אמוראי, מסביר את התוכנית הכלכלית לית החדשה לכתב הארץ לענייני מיפגשות אילון שחורי. באמצע: כתב דבר יוסי מלמן. בין העיתונאים הרבים שנכחו במסיבה בלטו חנה זמר, עורכת דבר, גידעון לוי, מזכיר הארץ, הפרשן הצבאי זאב שיק, גדעון סאמט ויצחק ליבני.

לבט בוחן שולחת הצלמת צימי מנשה בבנימין (מואד) בן-אליעזר, ששוחח עם כמה מהאורחים שנכחו באירוע על הפרשה המסעירה את המדינה ואת העולם כולו: עסקת-הנשק עם איראן החומייניסטית. מואד מילא תפקיד מסויים ביחסים שבין ישראל לאיראן. גם ג'ודי, אשתו של עמירם ניר, נכחה במסיבה.

אחרונות לפנינה מנינה רוזנבלום משכה את תשומת-ליבם של עבד-אל-והאב דראושה (במרכז) ואהרון אבו חצירא, שניים מחברי הכנסת שבאו למסיבה. מנינה הוזמנה ברוב כבוד לארוחת-צהריים במיזנון-כנסת. מלבד ערבים ישראלים נכחו גם אישים ממיזרח-ירושלים, כמו העיתונאי איברהים קראעין.

ראש הלישכה בועז אפלכאום, המאיש את לישכתו של שימקון פרס במשרד ראש-הממשלה, בחברת יואל מרקוס, איש הארץ. אפלכאום סיפר בין השאר על פגישתו הראשונה עם פינחס ספיר המנוח. כשנאמר לספיר כי אפלכאום בא מחיפה, הסתכל בו ספיר ואמר - "ואני חשבתי שבא מטייוואן!"

מבט מעריץ שולח ערי ססימצקי, בעל רשת חנויות-הספרים הנודעת, המפיץ את הספר של אורי אבנרי בארץ, בנלה יעקובי, אשתו של שר-הכלכלה, שבאה עם בעלה. נלה בלטה גם במסיבה זו, שבה לא היה מחסור בנשים יפהפיות ומפורסמות, כגון מנינה רוזנבלום והדוגמניות הוותיקות קרין דונסקי ויהודית נגר.

איפה וענונו? שאל כמעט כל אחד מבאי-המסיבה את עורך-הדין אמנון זיכרוני (משמאל). גם שר-האנרגיה, משה שחל, לא התאפק לשאול מדוע לא הביא זיכרוני את הקליינט המפורסם שלו (באמצע: מאיר פעיל). מישפטן אחר שבלט במסיבה: ח"כ דויד ליבאי, נושא-הדגל של המאבק נגד קבלת חוק-המיפגשים.

מזי"מ קואליציוני ח"כ רפי אדרי, יו"ר הקואליציה, בשיחה עם ח"כ-המפד"ל לשעבר, אברהם מלמד. אדרי בא בחברת אשתו הדנית ובתו היפהפיה. במסיבה בלטו אישים השייכים לאגף היוני והמרכזי של מיפלגת-העבודה. אנשי מפ"ם נעדרו. יוסי שריד נעדר מחמת התקף-הלב, שבו לקה כמה שעות לפני כן.

הממשלה משתעממת

שרים התלוננו השבוע על השיעמום השורר בישיבות הממשלה. בעוד הארץ כולה עסוקה בתוכנית הכלכלית, המתגבשת בישיבות פרטיות בין השרים הבכירים, הגיעו ביום הראשון השבוע לשולחן הממשלה רק עניינים שוליים. היתה זו הפעם השלישית ברציפות שהישיבה היתה קצרה מהרגיל, ובלתי-רצינית.

נימרודי בתיאום

עם פרס

הראיונות עם יעקב נימרודי ועם דויד קימחי, גיבורי הקשר האיראני, ששודרו השבוע בטלוויזיה, נעשו בתיאום עם שימעון פרס. כפי שפורסם ב"תשקיף" בשבוע שעבר, הפעיל נימרודי לחץ אדיר על פרס, שיפרסם הבהרות רשמיות אשר יתמכו בגירסתו. פרס המתין עד שזכו של קימחי לארץ, השבוע, ואז ערך התייעצות שבה היו נוכחים אל שווימר, נימרודי וקימחי. השלושה ביקשו מפרס שימסור הודעה מוסמכת, אך הוא סירב. תחת זאת הסכים כי אנשים מטעמו יתרכבו עיתונאים מקורבים, הנהנים מאמונם של הארבעה. ואכן כך היה. כמה עיתונאים, ביניהם כתביהטלוויזיה יגאל גורן, קיבלו תידרוך ממקור בכיר בלישבת שריהחזין.

התוכנית – עוד שבוע?

הולכים וקטנים הסיכויים שההחלטות הסופיות בעניין התוכנית הכלכלית יתקבלו השבוע: שריהמערך ידרשו פסקומן, לגיבוש עמדתם, והתנגדות ההסתדרות לתוכנית האוצר נראית היום רצינית יותר מתמיד ועלולה גם היא לעכב החלטות.

שכחו את אפריקה

התפנית בטוגו — שהבטיחה לחדש את יחסיה הדיפלומטיים עם ישראל אך נסוגה בה מהבטחתה — לא גרמה כל התרגשות בירושלים. מסתבר שמאז עזב דויד קימחי, המנכ"ל הקודם, את משרדהחזין, אין מתעניינים שם כלל בענייני אפריקה, ולאיש לא איכפת עוד מיחסים דיפלומטיים ביבשת השחורה. קימחי היה אבי מאמץ החיזורים באפריקה, מדיניות ששירתה את שתי חולשותיו הבולטות: אהבת הנסיעות שלו ותאוות-החשאי.

דויד לוי לקח ללב

מעצרו של דויד אפל, הקבלר-עסקן ממחנהו של דויד לוי, גרם לשריהשיכון דיכודך ומבוכה: לוי ביטל מגישות, הסתגר בלישבתו וסירב לשוחח עם מקורביו. יריבו של לוי במצורת-זאב, ששמחו לאירו, מיהרו להדביק לאפל כינוי חדש: "ראשיצד"ל" (ראשית-יכות של: צעירי דויד לוי).

גם פרס רוצה

עוזריו של שימעון פרס יפנו שוב לעיריית

קריית-שמונה, בבקשה להעניק לשריהחזין אזרחות-כבוד של העיר.

השבוע החלט בקריית-שמונה להעניק אזרחות כזו ליצחק רבין. ההחלטה פתחה אצל עוזרי פרס פצעים ישנים: רבין, כשריכטחזין, הצליח במקום בו נכשל פרס, כראש-ממשלה. בשבועות שלפני הרוטציה ניסו אנשיו של פרס נואשות להשיג לו הזמנה רישמית כלשהי מהעיר הצפונית, אך כל לחציהם לא נענו.

בצד"ל מקבלים

דולארים

באחרונה החל צד"ל לשלם את משכורות חייליו בדולארים אמריקאיים. עד כה קיבלו שכיריהחזר את שכרם בלירות לבנוניות, והכנסותיהם סבלו מהאינפלציה הקשה של הלירה. רוב השכר מקורו בקופת משלם המיסים הישראלי. מיעוט מגביה במעבריהגבול, במעגן-נאקורה ומסחיות אחרות. שכרו הממוצע של שכיריחזר: 200-300 דולר.

קצב יתן

סובסידיה לגוש

שריהרוחה, משה קצב, הבטיח לאנשי גוש-אמונים להכפיל את מיספרם של עובדיהרוחה בהתנהלויות בקרה. העובדים יגוייסו מבין תושבי ההתנהלויות עצמן.

הצרות האמריקאיות

של גזית

הנציגים האמריקאיים בחברה-נאמנים של הסוכנות נוסו באלוף (מיל) שלמה גזית, מנכ"ל הסוכנות, על חלקו בשערוריה האיראנית. ג'ורג' הופברגר, יו"ר חברה-נאמנים, בא לארץ בשבוע שעבר וזימן אליו מיד את גזית לשיחה. בפגישה, שהתקיימה ביום השישי בצהריים, הסביר הו"ר לגזית כי לא יוכל לנסוע עוד לאסיפות-מגבית באמריקה, שכן שמו נקשר בקנוניה רחבת-היקף נגד הקונגרס של ארצות-הברית וחוקיה. גזית אמר להגנתו, כי הפירסומים שקשרו את שמו בעסקת-הנשק מתייחסים לתקופה שלפני עבודתו בסוכנות. מנהיגים יהודיים-אמריקאיים אחרים הזכירו השבוע לגזית כי התנגדו לרעיון של שימעון פרס, שהציע למנותו כשגריר בווינגטון, בשיאה של פרשת-פולארד. סיבת ההתנגדות אז: עברו של גזית כראש-א"ל היה מעניק לשגרירות תרמית של קרמרגלים. אילו היתה היום שגריר, נאמר לגזית, היית צריך השבוע לארוז בויזוודות ולהימלט מאמריקה?"

אוניברסיטה עברית

בניירורק

תושבי ניר-יוק יוכלו מעתה ללמוד ולהשיג תארים אקדמיים מבלי לדעת כלל אנגלית: די אם יידעו היטב עברית. השרות המהפכני הזה יסופק להם על-ידי האוניברסיטה הפתוחה שכרמת-אביב, העומדת לפתוח סניף בניירורק.

אלברט איינשטיין

מצטרף למפא"י

שנים רבות אחרי מותו, ומבלי שאיש שאל את דעתו, צורף אלברט איינשטיין לשורותיה של מיפלגת העבודה. דיוקנו של איינשטיין מתנוסס בחוברת-תעמולה מיפלגתית, המופצת בארצות-הברית לקראת הבחירות להסתדרות הציונית. לצד תצלומיהם של הנרייטה סאלה, אבא אבן, דויד ברגורין ושימעון פרס. החוברת מזמינה את הקורא: "הצטרף גם אתה, כמו אנשים גדולים אלה, לתנועת העבודה הציונית!"

חלק אחר בחוברת הצליח לעורר את זעמם של אנשי חרות בהנהלה הציונית: למצטרפים החדשים באמריקה מבטיחים כי "עוזי נרקיס, משחרר ירושלים, יעניק לך את דגל ישראל, בצירוף הקדשה אישית!" החרותניקים נזעקו להגן על כבודו של הדגל. על כבודו של איינשטיין לא ניסה להגן איש.

בדיחה: נקש

והדולארים

הליברליים

בדיחת-זוועה שנפוצה לאחרונה בחוגים סוליטניים:

מדוע התייצבו ריבקה ואברהם שריר בצורה נמרצת בליכך להגנתו של הרוצח ויליאם נקש? נקש נעצר, כזכור, כאשר השתתף בניסיון לשדוד את מכוניתו של איש-כמורה, בכביש ירושלים-יריחו. במד כונת האמורה, אומרת הבדיחה, ישב בלדר, שהעביר לחז"ל דולארים שחורים, שלא היו אלא כספי המיפלגה הליברלית.

המחלה של ג'ונסון

בניגוד לפירסומים, סובל לי ג'ונס, בכבר הכדורסל של מכבי תל-אביב, ממחלת-יראות בלתי-ישכחה. העלולה לגרום סיבוכים מסוכנים. הוא מקבל טיפול-חזין בבית-חולים במרכז הארץ.

בגין:

שיטת העקשנות

בני בגין אינו מוכן לוותר. למרות מחאות חבריו, הרוצים בפיוס בין כל המחנות בחרות, הוא ימשיך בניסיונו לבזר את אריאל שרון. בינתיים הוא הצליח ליצור פילוג בין שתי אסכולות במצודת-זאב. האחת טוענת כי הוא מבזבז את תחמושתו בצורה בלתי-יעילה ואינו מבודד אלא את עצמו: השניה של בגיןולוגים ותיקים, אומרת כי הוא ירש את שיטת העקשנות של אביו, ובזכותה יוכל לקום יום אחד, אחרי ששרון יגרום נזק כלשהו למיפלגה, ולהכריז: "אמרת'י לכם!"

לקט נגד נקש

יחיאל לקט, יו"ר תנועת העבודה הציונית, פנה בקריאה רחופה לאריה דולצין, בתביעה שהנהלה הציונית תנקוט עמדה חריגה-מעמית נגד הסגרתו של ויליאם נקש לצרפת. "מתן הסרת ליהודי שהסתכן בסלילים יגרום לשחיקה בתרבות של ישראל בעיני היהודים בעולם והעולים בסוטנציה", קובע לקט.

בית-שימוש

דהילוכס בבל"ל

בצמרת בליל אין מתרגשים מהאווירה הציבורית העוינת סביב משכורותיהם ותנאיהעסקתם של הבכירים בבנק. לכן גם איש מהם לא ראה טעם לסגם בהוצאה הענקית, שהוקדשה לבניית בתי-שימוש מסוארים בקומה ד' של בניין ההנהלה המרכזית, ברחוב יהודה הלוי בתל-אביב. המנהלים אינני-הנפשו, שמאסו בהדר"ה השרותים השיגרתיים, הזמינו שיפוץ כללי, לפי המיפטר הבא: האסלות בצבע שמפניה, הכוירים משיש שחור, הריצפה מאריחי-קרמיקה בצבע בורדו, ציפוי הקירות מאריחי קרמיקה אפורה.

המיזרון בלי מלון

מודעות-ענק, שהזמינו את הצרכנים לרכוש מיזון אמריקאי, התגלו כמטעות. המודעות מבטיחות מתנה לכל רוכש מיזון: זוגי שבועי מפואר. הקונים, המנסים לממש את ההבטחה, נתקלים בהתחמקויות ככל בתי-המלון המוצעים להם על-ידי החברה. חברת-המיזורים מוכנה להחזיר לקונים 50 שקלים, מחיר שהוא פחות בהרבה ממחירו של סוף-השבוע במלון בן חמישה כוכבים.

לאן נעלם המנכ"ל?

בפירסומים המודרכים על-ידי חברת שיכון ופיתוח נעלם לאחרונה שמו של המנכ"ל, שלמה שטנר, במקום המנכ"ל, מוביל, שמם של הו"ר, דויד מור, והסמנכ"ל, רוני שטיינזין.

העם

איך את נראית?

עיתוני העולם מלאים בדיעות על ישראל — וכולן בעלות אופי שלילי

„איך את נראית?“ שר יוסי בנאי בשיר שבו הוא מגלם את רמותו של בעל המקונן על כך שאשתו הקשישה אינה רומה עוד לצעירה החטובה שעזבה את החדר.

השיר הזה יכול היה להיות. השבוע, הימננה של מדינת ישראל.

איך היא נראית? מה קרה למדינה הצעירה והרעננה. מדינת החלוצים והחלוצות. המדינה הקטנה והאמיצה שעמדה מול כל שכנותיה צמאות-הדת ושמרה על טוהר-הנשק. מדינת הקיר בוצים והמושבים. מוסדות-המדע וקור פתיחותיה. המדינה השוחרת שלום וקידמה?

כל עיסקי חושך. עיתוני העולם מלאים בדיעות על ישראל. כאילו היתה מעצמה בעלת עשרות רבות של תושבים.

אך כל הדיעות האלה, בלי יוצאות מן הכלל, הן בעלות אופי שלילי.

● השבוע הופיעה ישראל כמדינה אשר הצבא האדיר שלה פותח בכל הודמנות באש והורג ילדים בשטחים כבושים.

ידיעות מסוג זה על דרום-אפריקה אינן מעוררות עוד תשומת-לב. העולם התיאש מן המדינה הפאשיסטית בדרום היבשת השחורה. היא הוצאה מומן ממישפת המדינות הנאורות והדמוקרטיות. אך כאשר זה קורה בישראל, זה עדיין מועז.

● ישראל הופיעה בדיעות רבות על המיסחר השחור בנשק לאיראן מצד אחד, ולשכירי-חרב של ארצות-הברית בניקראגואה מצד שני.

אומנם, ידידיישראל, השולטים בכלייה-תקשורת ובקונגרס האמריקאי, עשו את הכל כדי להצניע את שמה של ישראל. הם גם הצליחו בכך במדינת רבה. אך גם מה שנשאר די בו כדי להכתים את המדינה כמי שמערבת כמעט בכל עסק מלוכלך ועקום בעולם.

● סטריינגשק הישראליים צצים בדיעות רבות. נרמה כי ישראל משרפת באופן מיוחד בון אנשי רוחה זה (ראה הנדון).

שמות כמו יעקב נימרודי, אל שווימר, אברהם ברעם ואחרים הפכו נחלת הכלל. הם מוזכרים בנשימה אחת עם שמו של עדנאן חשוקקי הסעודי, ששמו הפך שסנדרף לשחיתות ביני לאומית.

● ישראל היא מדינה החוטפת ברחבי העולם את אזרחיה המתנגדים לקו הרישמי. פרשת מרדכי וענונו נתפסת בעיקר מהצר הזה.

מיווחי העיתונות העולמית ברור כי וענונו נחטף בניגוד לחוק, בכרייטניה או בצרפת. כשנחטף בדרך זו אדולף אייכמן, בשעתו, זה עורר תהפועלות. כאשר זה קורה לאיש כמו וענונו, זה מגביר את הדימוי של יש-ראל כמדינה פורעת-חוק, המתמחית בעיסקי-חושך.

● ישראל התפרסמה כמדינה שכניתה בחשאי 200 פצצות גרעיניות. בניגוד להסכמים הקיימים בעולם, שישראל סירבה לחתום עליהם. לא נותרו עוד רבים בעולם המאמינים להודעותיה של ממשלת-ישראל בנושא זה.

● האמינות של הודעות רישמיות ישראליות ירדה בכלל לתחתית. פעם סמכו עיתונאי העולם כמעט באופן עיוור על הודעות ישראליות בכלל, ועל הודעות של צה"ל בפרט. עידן זה חלף מזמן. כיום מקובל על העיתונאים שאין להאמין אף למילה אחת היוצאת מפיה של ממשלת-ישראל ושל דובר-צה"ל — אלא אם הוכחה אמיתותה.

בשעת-מבחן. לתדמיתה של מדינה בעולם אין השפעה מיידית, אך טעות גדולה היא לזלזל בה. הדבר משפיע במישורין ובעקיפין על החלטות של ממשלות, המושפעות מרעית-הקהל בארצותיהן.

שקיעת התדמית החיובית של ישראל היא תהליך מתמשך ואיטי, וקשה למרוד אותו. אך באחד הימים עשויה ישראל להיות זקוקה לרצון הטוב של העולם — ואז יתברר לפתע כי אבד מזמן.

בשעת-מבחן אמיתית, עלולות להיות לדבר תוצאות הרת-אסון.

שטחים כבושים

נחש במיטת תינוק

למי על האזרח להאמין: לעיניו שלו או להודעת צה"ל?

מאות אלפים ראו אותו על מירקע הטלויזיה: מתנחל בלבוש אזרחי, חיבושי-קדימה, שרץ קדימה, ירה ברובה לעבר מפגנים ערביים וחזר על עיקר בותיו.

באותו היום נהרג ילד ערבי בן 13. צה"ל טען שלא נהרג מכדורים של חיילי-צה"ל.

לאחר-מכן פירסם צה"ל הודעה רישמית שקבעה כי מיקרהו של המתנחל נבדק, וכי פעל על-פי ההוראות.

להמוני ישראל היתה הברירה: להאמין למה שצה"ל או להאמין למה שראו עיניהם. אך הם מאמינים לדובר צה"ל, הרי עיניהם שיקרו.

אם הם מאמינים לעיניהם, הרי צה"ל שיקר.

בניגוד להוראות. לפי ההוראות, מותר לאדם לירות רק כאשר חייו שלו נתונים בסכנה מיידית, וגם אז עליו לעבור כמה שלבים.

כפי שנראה בעליל על מירקע הטלויזיה, אותו מתנחל לא היה נתון בשום סכנה. שום המון ערבי לא צר עליו. להפך: הוא עצמו רץ לעבר המפגנים.

כפי שהסתבר לאחר מכן, לא נערכה

כלל חקירה של צה"ל. צלם-הטלוויזיה לא נחקר ולא נשאל כלל, אלא אחרי שפרצה השערוריה. צה"ל לא ברק כלל את הסרטים הגולמיים של הצילומים. (הסרט הנראה מעל המירקע הוא, בדרך שלו, קטע ערוך, שנחתך מסרט ארוך יותר. חלק גדול ממה שמצולם נשאר על שולחן-העריכה.)

המסקנה החד-משמעית: הודעת דובר צה"ל היתה כוזבת.

כולם מלאכים. הדבר לא יכול היה להפתיע איש. העוקב אחרי הודעות צה"ל בשנים האחרונות — ואולי מאז יום הראשון של הכיבוש.

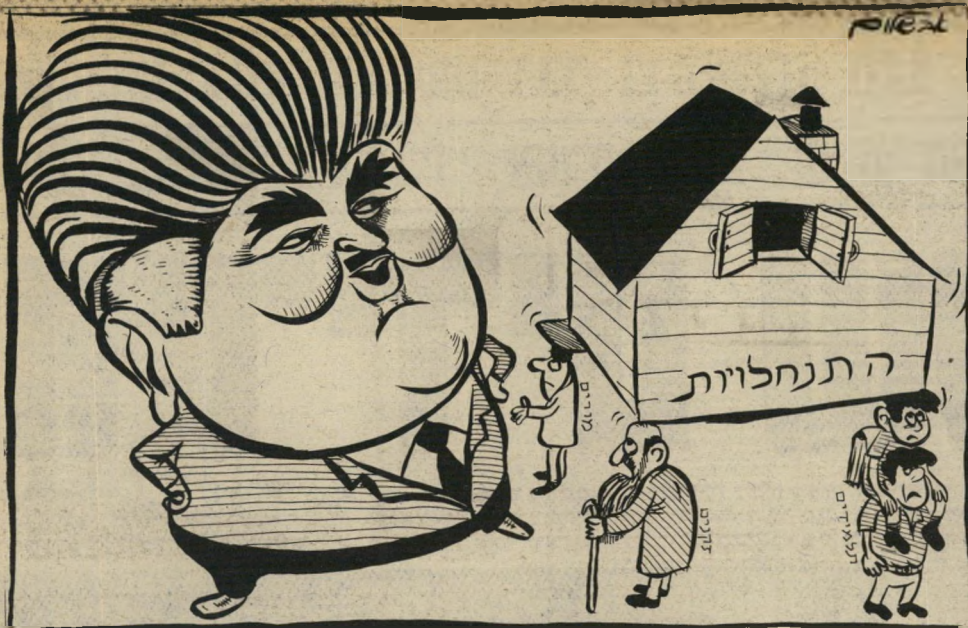
לאמינותן של הודעות אלה יש מיבחן פשוט והגיוני: מעולם לא הורה צה"ל כי חייל פתח באש בלי רשות ובניגוד להוראות ו/או שתושב ערבי נהרג באופן בלתי-מוצדק.

אם להאמין להודעות, כל חיילי צה"ל וכל המתנחלים — בלי אף חריג אחד — הם מלאכים מן השמיים. בין כל מיליוני הכדורים שנוירו בשטחים הכבושים מאז 1967 לא נורה אף כדור אחד בניגוד להוראות.

ברור שזה אכסור, ונוגד את העובד

פרקליט תוסיה-כהן אין לי לב לסרב...

„זאת התוכנית הכלכלית שלי!“

מעורכי-הדין המכובדים והחשובים במדינה, נחקר לפני שבוע על-ידי המישטרה, בגלל מיכתב שהעביר מבית-המעצר לבנו של רפי לוי, המזמון על מחווי-רושלים.

מדרות אילנה אלון: במיכתב ביקש לוי מבנו שישיע על טדי קולק, ראש עיריית ירושלים, לעזור לו, ושלא יתבייש מפניו.

עורכי-דין, המטפלים בעניינים פליליים, מבקרים בדרך כלל את לקוחותיהם בבתי-מעצר ומתבקשים מפעם לפעם להעביר עבורם הודעה בעליפה ובכתב לבני מישפחותיהם.

אמר לי סניגור כזה: „כאשר עוצר מבקש ממני להעביר עבורו מיכתב לאשתו, ובו הוא מוסר לה דברים אישיים, אין לי לב לסרב לה.“

בדרך כלל העציר אומר לי: קח, תקרא ותראה שאין שם כלום. אבל אני גם לא פותח את המעטפה כי לא נעים לי. לאחרונה, בגלל מיקרה בלם, אני נזהר, ואינני מעביר מיכתבים מבלי לפתוח אותם.

„אבל מרוע שלא אעשה זאת? החיים בבית-המעצר הם קשים מאוד גם כך, ואם אפשר לעזור לעציר בדבר קטן, כמו לבקש מאשתו שתביא לו לבנים וסוודר, אז מרוע לא? אני עושה זאת גם עבור עצירים שאני מייצג, וגם עבור סתם עצירים. הפונים אליי בבית-המעצר ונותנים לי מיספר-טלפון ומבקשים שאצלצ לאשה שלהם ואבקש משהו. זה רק אנשי לעשות זאת. וכעת, כאשר המישטרה התחילה להתלבש על העניין הזה, אינני יודע מה לעשות — להמשיך כזה או לא?“

פגשתי את עורך-הדין תוסיה-כהן בבית-המישפט המחוזי בתל-אביב. כאשר הגיש השבוע ערר על מעצרה של חנה ג'נח, העצורה גם היא בתיק הקשור לרפי לוי. שאלתי אותו מה דעתו על עניין זה. בשעתו היה מועמד בעצמו לתפקיד ראש עיריית ירושלים במקום טדי קולק, מטעם הליכוד.

אמר תוסיה-כהן: אין לי כל טענות נגד המישטרה. הם עושים את תפקידם. אם יש חשש שכאיוה תיק בעניין אישור אחווי-כניה שטיפלתי קיבל מישוה שוחד, והמישטרה מבקשת לחקור אותי בעניין זה, הם צודקים.

גם בעניין המיכתב שהתבקשתי להעביר עבור רפי לוי, ושם נכתבו דברים ללא ידיעתי, צודקת המישטרה כאשר היא חוקרת.

באופן עקרוני אין לי התנגדות להעביר עבור עציר מיכתב לאשתו, שבו הוא כותב שהוא מתגעגע אליה ואוהב אותה, למשל. מובן שלא אעביר מיכתב על עניין לא כשר. אבל כאדם, זה נראה לי אנושי להעביר מיכתב לאשתו של עצור בעניינים אישיים. אינני יודע מה כתוב על כך בתקנות בתי-הסוד, אבל אילו הייתי יודע שיש איסור כזה, לא הייתי מעביר גם מיכתב אישי.

נראה לי שעציר יכול למסור לס (המשך בעמוד 10)

רות שכל אורח בישראל מכיר אותן משיחות עם קרובים וידידים ששירתו בשטחים הכבושים.

המסקנה החד-משמעית: אין אמת בהודעות. הן מחפות באופן אוטומטי על החיילים, וגם על המתנחלים. המילים „תוך הקפדה על ההוראות לפתיחת-אש“ הן חסרות-משמעות, ודומות לניסוחים כמו „נורה למוות בעת שניסה לברוח“, המקובלים בי מיטרים מסויימים אחרים.

המישטרה המהפכנית. הן תופעה המראגה ביותר היא שבשטחים הכבושים מסתובבים מתנחלים חמושים, רובם שונא-ערבים חולניים. הם חמושים על-ידי צה"ל, פועלים בחסות צה"ל וזוכים בחיפוי מוחלט מטעם צה"ל.

התופעה עצמה אינה חדשה. צלמים שונים הצליחו — תמיד באקראי — לגלות תופעה זו. צלם אחד הנציח בשעתו לא מאיר כהנא במדי צה"ל, כשהוא מתעלל בתושבי רמאללה כח"י-למילואים. פעם אחרת הנציחו צלמים קבוצה של מתנחלים היורים בערבים. השבוע הונצח המתנחל החמוש, שהתגלה כאחראי על הביטחון של כמה התנחלויות.

אחרי טבח צברה ושאתילא, כשר התברר כי צה"ל התיר לפלאנגות הרצחיות להיכנס למחנות, כשבראשן רוצח-המונים ירוע בשם אלי חביקה, קבע העולם הזה כי „מי שמכניס נשק ארסי למיטתו של תינוק, אינו יכול לטעון כי לא ידע מה יהיו התוצאות.“

הוא הדין לגבי הכנסת מתנחלים חמושים — וביתור הקנאים הדתיים — לריכוזים ערביים כגרה המערבית וברצועת-עזה. המטרה הגלויה של המישטרה המהפכנית של האיית אללה משה לווינגר היא לגרש את הערבים מן השטחים האלה, או להטיל עליהם מישטר של אימים.

ברור כי מצב זה הוא הרה-אסון. אין זו אלה שאלה של זמן עד שיתבצע מעשה-הוועה, שירעיש את העולם.

אין סיכוי לכך שידויה-האכזרים כגרה ייפסק, כל עוד אין פיתרון מדיני, מכיוון שזוהי ררד-המתאה היחידה שנותרה לאוכלוסיה הכבושה. יידוי-אכזרים משמש אמתלה למתנחלים, וגם לקצינים ולחיילים חמויי-מוח או בעלי נטיות פאשיסטיות, כדי לפתוח באש ולהרוג.

התוצאות צפויות מראש. כאשר יקרה מה שיקרה, שום הודעה כוזבת של דובר צה"ל לא תעזור עוד.

מישפט

מיכתבים לטדי

מה צריך עורך-דין לעשות כאשר לקחו העצור מבקש להעביר מיכתב?

עורך-הדין שלמה תוסיה-כהן, אחד

מישפחת ג'נחו היא שם דבר ברמאללה. האב פוצץ ב־1948 את מִישרדִי „ג'דוסלם

שנה בדיק נהרג בידִי אשׁיך, בשל שיחוק־הפעולה ההדוק שלו עם אנשי־עסקים

הידידים של רפי לוי

איפה גרה מישפחת ג'נחו. שאלנו בכיכר המרכזית של רמאללה. תסעו ישר עד לגיבעה, שם בין העצים

המיטבת, הזמינו אותנו להיכנס. הם העירו את חליל משנתו. השעה 11 בבוקר. חליל ג'נחו נראה נינוח. כן

הלכת לקנות סחורה אצל ספק יהודי. נחשבת כבוגר בעם שלך. היום כולם מסכימים שביזנס זה כסדר. אבל להיות

אתה רואה יהודים וערבים יושבים ביחד, עובדים ביחד, עושים עסקים משותפים. רק כאן זה אסור. זה נראה לא בסדר. כשאורי אבנרי הלך לפגוש את יאסר ערפאת, היו כאן בארץ אנשים שהפגינו נגדו. אותו הדבר קיים גם בעם הפלסטיני. שואלים אותנו איך אנחנו חברים של יהודים.

„אנחנו כאן כבר 20 שנה ביחד. אם לא נרע לשכור את קיר הפחד, אז איך נעשה שלום? זה קשה. אני מאמין שלעם שלי צריך להיות הכבוד שלו.

השנים בעיר העתיקה. יש לנו עוד בית שם. היינו נוהגים לנסוע כל סוף־שבוע לעיר העתיקה.

„אמא שלי היא ממישפחה ארמית. שברחה מתורכיה ב־1915. מישפחת מרג'י. אמא שלי נוצרית. העדה הארמית היא העדה הנוצרית הראשונה. מצאצאי אברהם אבינו. אומרים על העדה הזו שהם רומים חיצונית ליהודים. אף ארוך. הם לא אוכלים בשר חזיר. לא עובדים בשבת. „המישפחה של אמא מאוד עשירה.

עבד־אל־נור ג'נחו במדי חיל־האוויר הירדני
„אבא היה חייל־קומנדו של המופתי...”

הם היו המנהיגים של העם הארמי באזור שלהם. יש להם רכוש רב. אמא נולדה בכתי־לחם, ובגיל שנה עברו הוריה לירושלים. הם גרו ליד נוטרי דאם. אחד מהאחים של אמא היה ממנהיגי ירושלים. הוא היה מנהל בית־החולים סנט ג'ון.
„משני הצדדים שלי אנחנו ממישפחות טובות ותיקות, עשירות וד־תיות.
„ההורים שלי התחתנו ב־1951. אבא היה בן 25, ואמא בת 15 וחצי.
„אבא שלי הוא סיפור מעניין. הוא התחיל בפוליטיקה עוד בשנות ה־40. היה לוחם ומנהיג של התנועה הפל־סטינית.”

טד
לא היה

ח'ליל מוציא ספר ישן, שאותו כתב ההיסטוריון הפלסטיני ערף אל־ערף. הוא קורא מן הספר קטעים על אביו.
עבד־אל־נור ג'נחו היה האיש שפורץ ב־2 בפברואר 1948 את בניין

אבל לא על חשבון של חטיפות והריגות. צריך להשתמש בדיפלומטיה, בפוליטיקה, בוכיות. אנחנו כבר בסוף המאה ה־20, בדרך למאה ה־21, ומה קורה כאן באזור שלנו?
מאיפה הגיעה המישפחה שלי? מה זאת אומרת, אנחנו מישפחה ירושלמית. אסלי!
„אמא של אבא היא ממישפחה ירושלמית ותיקה, מעל 1000 שנה. היא ממישפחת פראח. אחת מ־12 המישפחות הנוצריות הראשונות והוותיקות בעיר. המישפחה היתה קשורה בקשר הדוק עם הכנסייה היוונית האורתודוקסית. רבים מבניה שירתו בכנסייה.”
„סבא, אבא של אבא, נולד ביפו. הוריו באו מביירות. אבא שלו ברח מלבנון בזמן התורכים. לא רצה לשרת בצבא התורכי. רוב המישפחה והרבה מן הרכוש נשאר בלבנון. שריהביטחון האחרון של ממשלת־לבנון, לפני מל־חמת התורכים. פואד בטרס, הוא קרוב־מישפחה. יש לנו גם מישפחה גדולה בעמאן, באנגליה ובצ'ילה מהצד של אבא. ההורים של אבא גרו כל

רפי לוי (מימין) ומישפחת ג'נחו*
„נער בן 17 ירה שני כדורים בגבו...”

חברים של יהודים — לא. היום, כשר אתה חבר של יהודי, אתה נחשב כבוגר. „פיתאום, אחרי כלי־כך הרבה שנים של חברות עם מישפחת רג'זאן ועם מישפחת לוי, אומרים לי שאני לא יכול להיפגש איתם.

„עוד מגיל 13, אחרי 1967, אני זוכר את רפי ואלגרה לוי, את מוריס וגוגה רג'זאן. הרבה פעמים ישנתי אצל רג'זאן בבית. הייתי הולך עם דני, הבן של מוריס, שהוא בגילי, ועם מוריס לצוד ביחד. אני גם זוכר שהייתי הולך הרבה פעמים עם רענן להסתובב בירושלים.”

ויואן, אחותו, מתפרצת לשיחה. היא מוציאה מן האלבוש המישפחתי תמונות. באחת היא נראית עם בתו של רג'זאן, בשניה היא יושבת על כרכיו של הודו רפי לוי. „שואלים אותי למה אני קוראת לרפי דוד. זה מצחיק — אני מכירה אותו מאז שהייתי קטנה מאוד.”

חליל משתיק את אחותו. „אנחנו לא מדברים על הנושא רפי לוי. רק אחרי שאמא תשתחרר.”

יש כיסוי
לצ'קים

ל'סלון נכנס קבלן ירושלמי. הוא בא לברר מה עם הצ'קים שחזרו לו. כשנעצר חליל, חזרו כמה צ'קים. הוא בא לברוק אם יש כיסוי. חליל מרגיע אותו.
„כשאתה טס לאנגליה ולאיורפה,

מימין: הבן רגא, מנתח בנזיר יורק, הבת לידיה, נשואה, מנהלת משרד־נסיעות בקליפורניה. האב עבד־אל־נור. הבן חליל והבן עיזאם. הגר באמריקה.

33, נראה מבוגר מגילו. גרל־מידות, לבוש בעבאיה חומה גדולה. הוא מספר את סיפור מישפחת ג'נחו:
„לפני כמה שנים, חמש או שש, אם

הגבוהים, בתוך היער, מסתתר הבית. הסכירו. השער היה פתוח כמזמין אורחים. עובדי הבית, שנראו מפתח

בית של עשירים

שער גדול בכניסה לבית ג'נחו ברמאללה. במרכז הגן הגדול מיזקה עגולה. סביב לה עצים רבי־שנים. מרחים מרהיבי־עין. מנורות־גינה לבנות. ספוסים על העצים. גן זקן עבד השבוע בגן הגדול. זיבל את האדמה, עדר את הערוגות. גם כשבעלי־הבית יושבים בבית־המעצר, יש לשמור על רמה גבוהה.

בכניסה לבית שיש אדום. דלת גדולה חומה פותחת את הכניסה לעולם אחר. מול דלת הכניסה תלויה תמונתו של הצייר רענן לוי. בנו של רפי לוי. רענן העניק לחליל את התמונה במתנה. שטיחים פרסיים. כורסאות וספות עתיקות. כלי זכוכית וחרסינה. על קירות הסלון תמונות. אריחי־קרמיקה עתיקים, מגשי־נחושת מבהיקים. על קיר אחד ארוך תלוי האוסף של אבי המישפחה. שבריות, חרבות ואקדחים ישנים.

ממות־תחרה. כלים סיניים. כלי־בדולח על השולחנות. מנורות שולחן עתיקות מזורות כאילו כלאחר־יד בכל חלקי הסלון הגדול והמרווח.

את הבית המרשים ריהטה חנה ג'נחו. „שנים שהיא אוספת דברים עתיקים מכל מיני מקומות בעולם”. אומר בנה, חליל. מיזון אחד עתיק ריק לחלוטין. המישטרה לקחה את העתיקות שהיו בתוכו. „העתיקות זה גם אוסף של אבא. אני אוסף רהיטים עתיקים וגם ספרים ישנים.”

מהתיקרה תלויות נברשות עתיקות. הסלון הגדול מחולק לכמה פינות ישיבה. בכל פינה סיגנון אחר. הרבה טעם טוב השקיעה חנה ג'נחו בביתה. עושר שאינו מנקר עיניים. עושר של שנים. על אחד השולחנות, באחת מפינות הסלון, עומדות שלוש תמונות. האחת תמונתו של אבי־המישפחה, עבד־אל־נור ג'נחו. השניה, תמונתו של הסבא. השלישית, תמונתו של הפרופסור אלברט סייבן. שזכה בפרס־נובל על חלקו בניצחון על שיתוק ילדים. יהודי. חבר־מישפחה ותיק. כשהוא שמע על המיקרה שנכנסו לכלא. הוא הקפיד לשמור איתנו על קשר כל הזמן. אל הסלון נכנסים מדי פעם עובדי הבית. ארבעה במיטפת. הם מביאים קפה או תה.

רפי לוי (שני משמאל) בין עבד-אל-נור וחנה ג'נחו. (משמאל: אלגרה לוי)
 "המלך חוסיין היגלה אותנו לממלכה..."

חליל ג'נחו בטרקלין בית־המישפחה ברמאללה
 "הקמתי צעקות. אז נתנו לי לטייל בחוץ!"

„כשהייתי בארכיביכר, שמעתי בשם אחת נציקות נוראות. אמרו שביהמ"ד של ירושלים נצחקו. אני הייתי הירושלמי יחידי, ושמחתי נורא...
מה הדבר הראשון שעשה כשהשיח"ר? „מילאתי אמבטיה מלאה במים ימים ובבנקות אלוהול, נגד החיידים שיש שהיו שם. אחזיקו הלתי לספר, התפטר טוב. חברים רצו לעשות לי סביבה, אבל לא הסכמתי. אני מחכה ואמא תצא ממכלא. בניתיים אסור לי צאת מרמאללה במשך 30 יום. אסור לי לנסוע לירושלים. רק למישרד של וסיהיכהן או לביתלחם. למיפעל...“

„אני חושב שהיה חוסר־צדק במאסר
לנו. כשאמא תצא. נעשה מסיבת־
יתונאים גדולה, ונסביר כל מיני
ברים שקשורים למישפחה.

„אנחנו לא מישפחה שמתערבבת
אז בתושבי רמאללה. אמא שלי לא
עוברת. יש לה הרבוב שלה והכסף
לה. אנחנו מישפחה עם קלאסה.”

כארמאן ועוד".
 יחסי מישפחה ג'נצו עם מישפחה
 לוי הדוקים ומיוחדים במינם. המיש-
 פחה נהגו לבקר אחת, את השניה לעי-
 פת קרובות. הבה מן התמונות באל-
 בוס'ה מישפחה הו של בנייה מישפחה
 עם בני מישפחה לוי.
 חליל מנהל בימים אלה את העס-
 קים המישפחתיים. מפעל יבטון ב-
 בית ילחם, וחברת הנדסה ובניה. מיש-
 פחה עשירה.

אֵיךְ הִיָּה בְּכֵי־הַמַּעֲצָר?
 „אֵיךְ יִכּוֹל לִהְיוֹת שָׁם? בְּהַתְּחִלָּה
 יִשְׁבְּתִי לְכֵר. אַחֲרֵיכֶּךָ יִשְׁבְּתִי עִם מֹשֶׁה
 וְשִׁבְתָּאִי. שְׁחִקֵּי־הַדּוֹרֹסֶל שְׁנֵאֲשֶׁם בָּאִר
 גָּס. וְעַם שְׁנֵאֲיֹר דְּנִצִּיגֵר, שְׁגֻנֵּב שְׁנֵי
 מִלִּיּוֹן דֹּלָר מִבֶּזֶק. זֶה שְׁאֵהוּד אֹלִמֶרֶט
 הִבִּיא אוֹתוֹ לָאָרֶץ. שְׁמִים לִי אֹכֵל לֶךְ
 הַעֲלֹחֻ וְאִיזֵה כֹס חֵם קִר.

„רציני לפחות לראות אור שמש.
לא נתנו לי בהתחלה. הקמתי צעקות.
או נתנו לי לצאת קצת לטייל בחוץ,
אבל רווקא או התחיל לדרת גשם.

שנות עם היהודים, אחרי 1967. כשהחברה הירושלמית הרגישה שדיא צריכה להכיר את החברה הפלסטינית, היכרנו את מוריס וגוגה, את הדוקטור ממכי לצברצר ואשתו לוטס, את מנחם מילסון, עוד לפני שהיה מושל, את אאמנון כדן, את שלמה מוסהיכדה, מוסיה למר משפטים עם הדוד שלי. הוא כבר 19 שנה עורך־הדין של מישפחה (ראה במדינה).

אלכוהול

נגד חיידקים

ת רפי לוי היכרנו בצורה מאוד מיוחדת. הוא בא לכיתנו עם עוזי רקיס. טדי קולק ומשה דיין. זה היה ימים הראשונים שאחרי 1967. הייתה ריבכה להתקיים בבית שלנו בפגישתו בין אנשי הממשל הישראלי לבין הנתינים לפסטינאים. חלק מהערכים נחרו להגיע לפגישתו. חלק באו. נתינים עזו לשאחד. ניצאם כהיה

הוסיפו להם אויבים ברמאללה.

„אבא האמין שרי להם לשני העמים
להילחם. הגיע הזמן לשלום. אבל
שלום עם כבוד. שלום עם הפלסטינים,
ולא עם המזרים או שאר מדינות
ערביות. הוא תמיד אמר שהמפתח של
השלום הוא בכיס של העם הפלסטיני.
ולא בכיס של עם אחר.

„אבא חשב שהעם הפלסטיני צריך להחליט על השלום, ולא אש״ף. כשׁ הוא נרצח, חלק מהעם אמרו שאש״ף רצח אותו, חלק אמרו שמדינת־ישראל, וחלק אמרו שזה בגלל הסיכסוך שהיה לנו במישפחה.

„האמת היא שאנחנו לא יודעים מי עשה זאת. המימשל אמר לנו שהם תפסו את הרוצח, והוא קיבל מאסר עולם.“

ח'ליל מספר על הפגישות הרא-

הבז העשני

מוכן להגיב על הפרשה הזו.
רענן לוי (32). נשוי עם רוני, אב
לבן. למד באוניברסיטה העברית
היסטוריה כללית והיסטוריה של
האיסלאם. הוא צייר, מצייר בעיקר
נוף נאיבי, ומתפרנס מציור.

בין יתר הפרשיות שנחקרו בעיני רבנו לוי יש חשד שהמשיטה כן בעל בית-מלון וירושלמי קנה שם תמונות מרענן. כדי לזרז קבלת רשיון-בנייה לבריכת-השחיה שב-בית-המלון.

רענן נחשב כצייר טוב. אולם לא משום-כך נהגו להשתתף בפתיחות של הערוכותיו כל מכובדיה של ירושלים. בתוספת כמה חברי-כנסת.

בני-המישמה. ורענן בתוכם.
מסרבים בכל תוקף להגיב על מע-
צרו של רפי לוי. או על החשדות
נגדו.

"אני פרט שולי בכל העניין הזה,"
 אומר רענן. "ואני לא צריך לעניין
 אף אחד. ממילא, בעוד כמה ימים
 כולם ישכחו את הפרשה הזו ו-
 אותי."

הפרשה. כך נדמה. כלל אינה נש-
כחת. אלא דווקא הולכת ומס-
תבכת.

רענן לוי
גוף נאיבי

רען לוי, בנו של רפי לוי: "אינני כועס, ואני לא מתעניין ולא מתרגז. בכלל, בימים האחרונים לא איכפת לי משום-דבר. שיכתבו העיתון נאים מה שהם רוצים, שייכלו הד' כלנים, אני שקוע בעניינים שלי".

העניינים שלו כוללים מעצר במועד ומינים, חשד שהשביע בן-מזל

ראות שקיבל מאביו העצור לחי-
שודים אחרים ומעורבים במרשה.
כדי לחבל בחקירה ולשבש אותה.
אחרי יומיים שוחרר מהמעצר

בערבות של 30 אלף שקלים. אחרי שהתחייב לא לקיים קשר עם 20 אנשים ושש קבוצות-אנשים. נא-סר עליו גם לצאת מהארץ.

דען לוי, שתלוי-פניו חדים, קמר-
אים, אינו מוכן לומר דבר על אביו.
"אינני איש-צבור", הוא תוזר ו-
אומר, כמעט בכפייטיות, "ואני לא

זוהי גירסת נימרודי על מישפחתו, חייו, כספיו, קשריו עם שרון, פרס, נבון, חשוקקי ועמירם ניר וכספי העיסקה

הכל למען המדינה

במדינה

(המשך מעמוד 7)

ניגורו כל מה שברצונו למסור, בעליפה או בכתב. אילו היה רפי לני כותב את מה שכתב לי, כסניגורו, הכל היה בסדר. אלא שהוא היטעה אותי. אינני כועס על רפי לוי על שעשה זאת. הוא אמר לי אחר כך כי ישב בשעה 2 בלילה וכתב כל מיני שטויות. בתנאי מעצר קשה להאשים אדם שנכשל. חוץ מזה, הוא באמת רוצה שאנשים יעזרו לו. הוא התעסק בכל מיני עניינים עם ערבים בשטחים, לפי בקשתם של שימרון פרס ושל טרי קולק, והוא מכשף שהם יגידו זאת עכשיו, ולא יתעלמו ממנו.

אני גם חושב שהמישטרה לא כל כך היתה עוצבה כאשר גילתה במכתב דברים שהם כאילו נגד טרי קולק. זו אותה היחידה שחקרה בזמנו בעניין קולק, והתיק נסגר. אז הם היו די שמחים ומיהרו לפרסם את העניין.

פרסים

עולה ויורד

אלי ויזל, חתן פרס-נובל לשלום, מנסה להתעלם מן העבר הישראלי שלו. אך בארץ יש אנשים הזוכרים אותו

בארץ קיים קשר הדוק של שתיקה

חתן פרס ויזל קשר השתקה

סביב עברו הישראלי של אלי ויזל, חתן פרס-נובל לשלום, ויזל עצמו אינו מזכיר את העובדה שעלה לארץ בשנת 1948. אחרי מלחמת העצמאות. אחרי ששוחרר ממחנה ההשמדה, היה ויזל בקבוצה של 300 נערים ונערות יהודיים. לחברי הקבוצה הוצע לעלות לארץ בעליה בלתי-ליגאלית. רובם עלו. ויזל לא רצה או לעלות, והסביר כי הוא מעוניין ללמוד בסורבון בפאריס. אחר כך עלה לארץ ושימש מדריך חברתי בחוות-הנוער של ביתר. ערש-שם ייהנה ז'בוטינסקי בבאר-יעקב. בתקופה מסוימת אף שימש ככתב של ידיעות אחרונות, והמשיך בזאת כשנשע, בי-1950, ללימודים בפאריס.

קשר השתקה סביב ויזל כולל גם את העיתונים הגדולים. ידיעות-אחרונות סירב פעמיים להדפיס רבי-ריס של עמוס קינן נגד ויזל. הדברים פורסמו אחר כך בהעולם הזה. איש-איש וטעמו. השבוע כתב ויזל עמרי, מוציא לאור ולשעבר קצין המודיעין של אצ"ל. מיכתב לעיתונות, ובו הוא מזכיר את עברו הישראלי של ויזל. עמרי רצה לפרסם את מיכתבו בצהרון מעריב. אך כמי עריב סירבו לפרסם את המיכתב, בטענה שאינם רוצים להיכנס לוויכוח עם ידיעות-אחרונות. בגלל הקשר של ויזל לעיתון זה.

מיכתבו של עמרי פורסם בעיתון הבוקר דבר. "אלי ויזל היה אפוא לא רק ישראלי, אלא גם פעיל ציוני מאורגן, כותב עמרי במיכתבו, ...נראה שתדמית של סופר יהודי מיוסר, הנושא על כתפיו את סבל הדורות ומורשת הדורות, היהודי הנציח ואוהב-העולם, הממשיך לגדוד כפליט... יפה מתדמית של עור ישראל. המתח על מאות אלפי היהודים שגרים כיום בגולה. איש-איש וטעמו עימנו..."

ומלאי-ההומור, שבלטו על רקע הדיווחים חיים השיגוריים של נספחים צבאיים אחרים.

תקופת-הזוהר נסתיימה בתחילת שנות ה-70. אלוף-משנה נימרודי, שאהב את חייה-הצבא, אהב לעלות לדרגת אלוף (לא היתה אז דרגת תת-אלוף). ההעלאה כדרגה לא נראתה באופק, ונימרודי פרש מהצבא. במסגרת תפקידים שאירגנו לכבודו, נאמרו הדברים המסורתיים וכל המילים הנרגות. נימרודי קטע את כל הרבנים ואמר להם: "מה כל הברכות האלה? אני בכלל לא רוצה לעזוב את הצבא! אתם מכריחים אותי לעזוב..."

אוהב

נשים יפות

אז החלה תקופת הכסף הגדול. לנימרודי אין ריגשות-אשמה על הכסף שעשה בעסקיו הפרטיים. הוא רק אינו אוהב את הכינוי "סוחר-נשק". הוא מעדיף את התואר "איש-עסקים". בני-מישפחתו מעידים על עשרות מיכתבים ופניות המגיעים אליו מדי חודש, בבקשות לעזרה.

למשל? נערה הכותבת שיש ברצונה ללמוד ריקוד, ואין באפשרותה לממן זאת. בקשות לסכומים גדולים יותר נבדקות לפרטים, אך לעיתים נותן נימרודי סכומים על-פי הרגש. הוא בכלל מתנהג כאדם רגשני, חם, גדל-ממדים, אוהב נשים יפות" בהגדרתו. אחד הדברים הכואבים לנימרודי ביותר, לדבריו, הוא ההתעסקות של התיקשורת העולמית בשאלה: לאן נעלמו סכומי-כסף במהלך פרשת-הנשק האיראנית? נפגע מההתעסקות הבלתי-פוסקת בשאלה זו, גם אחרי

בן למישפחה. מעוט-אמצעים מינוס, כהגדרתו של אחד מבני-מישפחתו, מישפחה שמנתה 10 ילדים. שמה היה נימרודי.

בגיל 14 נאלץ לעבוד, כדי לפרנס את עצמו. בגיל 16 הצטרף לפלמ"ח, בתחום המודיעין. הוא עבד במיסגרת המודיעין הערבי של הש"י במחוז-ירושלם.

מפקדו או היה יצחק נבון, לימים נשיא-המדינה וחבר קרוב ביותר.

נימרודי עסק בהפעלת סוכנים ערביים. בהברחת מעפילים יהודיים וכקשרים עם משתפי-פעולה בריטיים. ב-1956 הגיע לאיראן. הוא פעל שם כנציג צה"ל באורח לא-רשמי במשך שנתיים. עד שכוננו יחסים בין איראן לבין ישראל.

נימרודי שהה באיראן עד 1969. גדולי האומה שם פקדו את ביתו. הוא

במישפחת נימרודי נזכרים בתקופה האיראנית בנוסטאלגיה. "זה נשמע כמו סיפורי-אגדות, אבל זה באמת היה כך". סיפר לי אחד מבני-המשפחה.

כשהגיע נימרודי לאיראן, לא שלט בשפה. תוך זמן קצר השתלם בפרסית, וכיום הוא רובר פרסית רהוטה. גם בני-מישפחתו מפטפטים מעט בפרסית.

תקופת-כהונתו של נימרודי כנסת-פחצה"ל באיראן היתה אחרי ניצחון צה"ל במבצע-סיני. ההילה של הצבא הישראלי וכישוריו של נימרודי יצרו את מעמדו המיוחד והקרוב לשאה הפרסי. הוא ערך סיורים לאורחים ישראליים, כגון יצחק רבין, מאיר עמית, אהרון רייב, אריאל שרון, עזר וייצמן וקצינים בכירים נוספים.

מתגוררים באחד מבתיו של נימרודי בסביון. הם עקרו לשם מירושלים, לצורך הסטאף של עופר, הנעשה בתל-אביב.

טלי לומדת לימודים-כלליים באוניברסיטת תל-אביב. לשניים יש בן, בן כמה חודשים.

ריבקה ויעקב נימרודי מחלקים את זמנם בין דירה במרכז לונדון לבין הבית הלבן בסביון. במישפחת נימרודי טוענים, כי הבית-הלבן לא נקנה

נימרודי לא "סוחר-נשק"!

עליידס לצורך מגורים פרטיים. לדיכ-ריהם, הם תיכננו להקים שם חוות-בריאות למחלימים ממחלות-לב. כינתיים נמצא ביתם הקבוע, שברחוב גדרות בסביון, כשיפוצים, והם עברו להתגורר זמנית בבית השוכן ברחוב הרריידפנה, דמוי הבית הלבן בווינגי-

ביום השלישי בבוקר עוז יעקב נימרודי את ביתו בסביון, כשהוא שומר את יעדו בסוד. רק בני-מישפחתו ומקורביו יודעים את מקום הימצאו.

נימרודי, שזכוה קשות מנסיונו עם העיתונות, נזקק לשקט. הרושם שנוצר בתיקשורת הוא, כי מבין כל גיבורי פרשת-הנשק באיראן, נימרודי אינו סוגר את פיו ומתאריץ ללא הרף.

האמת היא, לדבריו, שהפרשה חשפה את חוסר-נסינו עם התיקשורת. כאיש חיל-המודיעין לשעבר ואיש עסקים, המתעב את התואר סוחר-נשק, הוא בחר בעבר שלא להיחשף לתיקשורת.

לתגובות שנתן לאחרונה בעניין הנשק לאיראן הוא נגד, ואחרי-כך התחרט וזעם על-כך שחלק מהדברים שצוטטו בשמו סולפו, לדבריו.

ביום השני, היום שבו שוחחתי עימו ועם בני-מישפחתו, זעם במיוחד על הפירסום בווינגטון פוסט. כאילו התבטא בחריפות נגד מי שהיה ראש-משלה בעת העיסקה, שימרון פרס.

נימרודי אינו מכחיש שנפגע ביותר,

נימרודי כנספח באיראן לא מימן את אריק

כשהחליט פרס "להחליף את הסוסים", כלשונו, והוציא אותו ואת אל שויימר מהעיסקה. אולם הוא מכחיש שאמר דברים אלה לכתבת ווינגטון-פוסט. בכלל, נוצר הרושם שנימרודי יורה ובוכה: זורק מישפט לעיתונות ומייד מצטער, או נכוה, זורק מישפט נוסף וחוזר-לילה.

נימרודי אינו יודע כיצד להתמודד עם התופעה שפוליטיקאים מנסים להציל את עורם. עם הגרסת השונות המופצות בהרחבה מדי בוקר בפרשה. מישפחת נימרודי כוללת את ריבקה, אשתו, שהיא ילידת-חברון, את עופר, בנו בן ה-29, שלמד מישפטים והמסייע רבות לאביו. עופר נחשב כאחד האנשים הקרובים אליו ביותר. מלבדו יש לווג נימרודי שלוש בנות: רות-לבית ה-25, סמדר בת ה-23 ויעל בת ה-17.

בני-המשפחה מקיפים אותו בשכר צות האחרונים ומקשים את הגישה אליו. מסננים את שיחות-הטלפון הרבות המגיעות לביתו. במיוחד כשהמטלף נים הם עיתונאים. עופר ואשתו הבלונדית היפה, טלי,

נימרודי בביתו לא הלשין על ברעם

שהבהיר שוב ושוב שלא הרוויח מהפרש-שם כסף.

הוא מפרט: הוא קיבל כספים כדי לגלגל את העיסקה, אך לא ראה רווחים מכך, וגם לא התכוון להרוויח מכך. הוא מופתע, מפני ששימרון פרס, יצחק רבין ויצחק שמיר, שהיו בסוד מפורט על כל מתחילתה, קיבלו דיווח מפורט על כל אגודה שהתגלגלה בעיסקה, ולא שאלו אף שאלת הבהרה. לנימרודי יש לרבי ריו, כל הקבלות על חלקו בעיסקה. לפתע-פיתאום נשאלות שאלות לא נעימות כסוגיה זאת.

(המשך בעמוד 40)

טון, שנבנה על-ידי מיליונר פרסי. בני-המשפחה זועמים גם על הפיר-סומים כאילו זהו ביתם הראוותני וה-קבוע. הדימוי הנובו-רישי, המתלווה אל הפירסומים מהסוג הזה, מפריע להם.

יעקב נימרודי מתנהג כאיש עממי ביותר, וגם אשתו ריבקה אינה מתהדרת בלבושה.

בנו של השאה

יעקב נימרודי נולד בירושלים לפני 60 שנים. מוצאו עיראקי. הוא

היזהרו מסוחרי נשק המגלגלים את עיניהם השמימה!

סוחרי המוות

רק טיפוש עושה עסק כזה בתום לב. ויעקב נימרודי אינו טיפוש. להיפך.

ה סיפור על "האיראנים המתונים" מגוחך עוד יותר. יש להניח כי באיראן, כמו בכל מדינה ובכל גוף מדיני, כמו בישראל, כמו באש"ף, יש מתונים וקיצוניים, קנאים ופחות קנאים, שוחריימלחמה ומעדיפי-שלום.

אך הנשק לא נשלח למתונים, כדי לקדם מטרות מתונות.

איראני מתון רוצה לשים קץ למלחמה הנוראה. ואילו הנשק נשלח כדי להמשיך במלחמה, להאריך את המלחמה. והרי כמה מראשי ישראל אף אמרו זאת בגלוי: "ככל שהמלחמה בין איראן ועיראק תימשך, כן מוטב."

לא המתונים מנהלים את המלחמה, אלא האויי-אללה. והנשק לא נשלח למתונים, אלא לאויי-אללה. ולא למען המטרות של המתונים, אלא למען המטרות של האויי-אללה. ולא המתונים שילמו עבורה, מחיר הגדול פיעש, מערכו, אלא האויי-אללה.

יש הרבה דרכים לעודד מתונים, לקשור קשרים עם יסודות פראמריקאיים ואנטיסובייטיים. אפשר לעודד אותם על-ידי ניהול מדיניות מתאימה, על-ידי הגשת סיוע בהסברה ובאירגון. רק דבר אחד לא יכול לעזור להם: נשק להמשך המלחמה.

האם יעלה על הדעת לעודד את המתונים באש"ף, כגון עיצאם סרטאוי המנות, על-ידי אספקת נשק ישראלי לפת"ח? כאשר ניהלנו את המגעים עם המתונים באש"ף, האם אי-פעם עלה על דעתם להציע לנו הצעה כזאת?

הדבר עצמו בה מגוחך, עד כי דרושה מידה רבה של עזות-מצח למי שמפנין גירסה זו — ולא חשוב אם זה סוחרימוות ישראלי, סעודי או אמריקאי.

אינני מאמין לאיש בפרשה זו.

אינני מאמין אף למילה אחת של ממשלת ישראל, אף למילה אחת של ממשלת ארצות-הברית, ובוודאי לא למילה אחת של סוחרימוות עצמם.

העסקים האלה נעשו בשביל כסף. ה"איראליסטים" היחידים היו הקצינים האמריקאיים, שגנבו את הכסף כדי לממן את שכירי-החרב שלהם בגבול ניקראגואה, אנשיהוועה, יורשי הרוצח אנסטאזיו סומוסה, השאה של ניקר ראגואה, שותפה של ישראל.

כל האחרים פעלו למען הכסף. איש אינו יכול לדעת כמה והוכן, כאשר משוילים במחתרת הבנקאית עשרות מיליונים (ואולי מאות מיליונים או מיליארדים, מי יודע כמה עסקות כאלה היו?) הרי אין כל אפשרות לדעת מה הלך לאן.

כך חשבו גם הקצינים האמריקאיים, שהחליטו יחד עם עמירם ניר לסלק את הנימרודים והשווימרים והחשוקים למיניהם מן הירה הזאת. על כך יצא קיצפו של נימרודי, והופעתו בטלוויזיה נועדה בעיקר להשמיץ את ניר, בעזרת הכתב מלחך-הפינכה.

מה היה חלקה של צמרת ישראל בכל הוזהמה הזאת?

שימעות פרס הוא ידידים של אל שווימר ונימרודי, ולא מהיום. יש לזכור כי כל הקריירה של שימעות פרס בנויה על המיסחר בנשק.

תפקידו החשוב הראשון היה לרכוש נשק לגרדיה-הגנה ולצה"ל. מאז הקדיש שנים רבות ופוריות לרכישת נשק ולמי כירתו. עוד בשנות ה-50 אמר שבועון זה כי שימעות פרס הופך את המדינה כולה למכשיר למען מיסחר-בנשק. מדיניות החוץ והפנים, מיבנה-השליטון ומערכת-הכלכלה של ישראל — הכל הוכפף למיסחר-בנשק.

מאז לבש פרס כובעים רבים, אך מעולם לא היה רחוק מן המיסחר בנשק ומן הסחר-בנשק, זהו עולמו, זוהי מומחיותו, אלה ידידיו.

כיום שולטים סוחריהמוות במדינת-ישראל. אל תהיה לאיש אשליה בעניין זה.

סוחריהמוות מממנים את המיפלגות הגדולות, על-ידי העברת חלק מרווחיהם השחורים לקופות השחורות של המיפלגות (ובראשן מיפלגת-העבודה) בבחירות, הסוחרים חדרו עמוק-עמוק לעיתונות, ויש כיום שורה של עיתונים בישראל שהם בבעלות חלקית של סוחרינשק גדולים, כאשר קומנו ערוצים מיסחריים לכלי-התיקשורת האלקטרוניים, שיתלטו עליהם סוחריהנשק.

סוחריהמוות ויצרניהמוות הם אילי הכלכלה והחברה שלנו. הם כמוקד האירועים התברתיים. הם המנהלים את יחסי-החוץ של המדינה בארצות רבות בעולם (כפי שמאשר עתה נימרודי). הם המעצבים את דמות המשק הישראלי, המתמחה יותר ויותר בסחורה ששמה מוות, תוך הונחת אפיקי-התפתחות אחרים.

ני מקנא באמריקאים. להם יש כליתיקשורת, מוסדות פוליטיים ומערכת מישטית המאפשרים להם, מדי פעם, לחשוף פרשה כזאת עד תום.

לנו אין כל אפשרות כזאת. במיקרה הטוב ביותר אנחנו ניוונים מתוצאות החשיפה האמריקאית.

אצלנו לא יהיו גילויים. סוחריהנשק ימשיכו לתעתע בנו ולסחור כמות בשמנו, בעזרת ממשלתנו. ויהי למות ממשלה.

שעזר להקים מוסד זה.

אני מניח שגדולי ישראל ידעו זאת, כאשר הצטופפו בחגיגה מיספחתית של נימרודי. גם המראין לא הודעו.

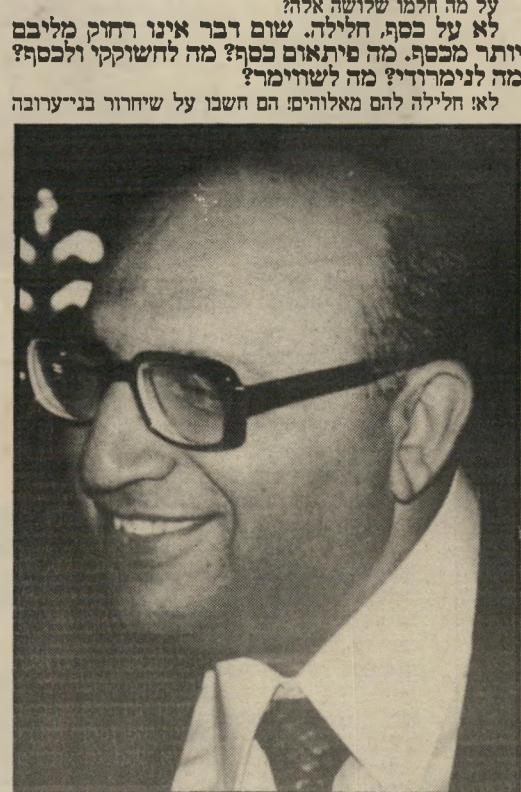
לכל אדם יש פרנסה. פלוני מרפא ילדים. אלמוני עוזר להרוג את אבותיהם ואמהותיהם בעינויים. איש-איש ופרנסתו. לכסף אין ריח. אין לו גם קול.

יסקת-הנשק האיראנית, המסעירה כיום את העולם, לא נעשתה עם השאה, אלא עם מישטר נתעב עוד יותר — מישטר האיית-אללה.

לפי נימרודי, עלה הרעיון היפה הזה אצל שלושה סוחרימוות מיקצועיים: עדנאן חשוקי הסעודי, גדול סוחריהנשק בעולם, המוכן למכור מוות בכל כמות ולכל דורש, מכל צירי המיתר: אל שווימר, ידיד-נפשו של שימעות פרס, ונימרודי עצמו.

על מה חלמו שלושה אלה? **לא על כסף, חלילה. שום דבר אינו רחוק מליבם יותר מכסף. מה פיתאום כסף? מה לחשוקי ולכסף? מה לנימרודי? מה לשווימר?**

לא חלילה להם מאלוהים! הם חשבו על שיחור בני-ערובה

סוחרינשק נימרודי: כסף? מה פיתאום!

אמריקאיים, על קשירת קשרים עם מתונים, על דיקת רגליה של ברית-המועצות, וכיוצא באלה. מתקני-עולם אמיתיים. פטריטים של כל המולדות. "גושאים הומניטריים ואסטרטגיים", כפי שהג' דיר אותם ריד קימחי כשידור.

אינני רוצה לדבר על התוצאה התהומית הדרושה לסוחריהנשק, כדי שיעלו על דעתם שאדם איננו ליגנטי ואמין לכך. אין טעם להתלונן על מיצתם הני חרשה של סוחרימוות.

שיחור בני-ערובה? אילו בני-ערובה? הרי איש הסיאיי איי, שעליו דובר, כבר מת בעינויים לפני שסוחריהנשק הגו את הרעיון להשתמש בו פוסטר-מרטס להצדקת עיסוקיהם.

כומר אחד שוחר תמורת 500 טיליטאו, שהרגו מן הסתם מאות ואלפים.

שני אחרים לא שוחרו, מכיוון שסופקו לאיראנים במימרה טילים מיושנים.

ובינתיים חטפו סוכניהם של האיראנים כמה וכמה בני-ערובה חרשים, למען העסקות של מחזר.

מדוע סופקה במימרה סחורה פגומה? "אני לא רוצה להיכנס לזה" מתרעם נימרודי בראיון.

מראין אמיתי היה שואל: אם סופקה הסחורה תמורת בני-ערובה, מדוע נדרש עבורה כסף? מדוע מחיר הגדול פיעשה?

כל עניין בני-ערובה הוא בליבך בלתי-מוסרי, כל כך מטופש, עד כי ברור כי לא היה אלא תירוץ לעשיית כסף.

מי שמספק נשק תמורת בני-ערובה, כהצעת אדולף אייכמן, הורג מאות ואלפים כדי להציל את חייו של יחיד. הוא גם מעודד בגלוי חטיפת בני-ערובה נוספים, כדי לאפשר עסקים נוספים.

סוחריהנשק הוא אדם מאוס.

מאוס מסוחריסמים.

מאוס מגנב, מרמא, מאנס.

כי סוחריהנשק סוחר במוות. נמו. זוהי סחורתו.

הוא חי על המוות. הוא גורף הון בשדות-הקטל.

הוא סוחר ברמעות של אלמנות, בבכי של יתומים, בזעקות הפצועים, בצרחות-האימה של ילדים מפוחדים, באנקות האחר רונות של הגוססים.

זה מיקצועו.

מיקצוע מבנים — אולי המכנים ביותר בעולם. כי מי שזקוק לנשק, משלם כל מחיר. וככל שמישטר מנודה יותר, מפני שפשוטו כלפי בני-רעמו מעוררים חלחלה עולמית, כן הוא מוכן לשלם יותר. וככל שמדינה סובלת יותר מאבטאות, שהוטל עליה מפני שהיא מנהלת מלחמה מרושעת, כן היא תשלשל כסף רב יותר לכיסו של סוחריהנשק.

המיסחר ברם ובדמעות משתלם. הוא נושא רווחים של 200%, של 500%, של 1000% ויותר.

לכן הוא מושך אליו אנשים מסוג מסויים. אנשים האוהבים כסף.

אנשים המסוגלים לשתות שמפניה מובחרת, בידועם ששילמו עבורה ברם של ילדים. אנשים הנהנים מהפלגה ביאכטה, ביורעם שמחירה שולם בגוויות הטובעים בים. אנשים הטסים במטוסי-סילון פרטיים, ששילמו עבורם בגופות חרוכות של המופצצים בפצצות-נאפאלם, שהומטרו ממטוסים אחרים.

לכן סוחריהנשק הוא אדם מאוס. סופרים ומשוררים, אנשי רוח ודת קיללוהו. הם מתייחסים אליו כאל חיה הניזונה מפגרים.

אך יש אדם מאוס אף מסוחריהמוות המצוי.

סוחריהמוות המצוי הוא צניקן. הוא מאמין שלכסף אין ריח. ריח הגופות הנרקבות אינו מפריע לו. הנחריים שלו מחוסנים. גרוע ממנו סוחריהמוות המוגלגל את עיניו הש"י מימה, שבפיו מליצות איראליסטייות, שיש לו מטי-רות טובות ונעלות.

סוחריהמוות הדומה לתנין, המזיל דימעה חרישית בשעה שהוא לועס את בשר קורבנותיו.

לאחרונה אנחנו מושפעים בטיפוסים כאלה. הם מדברים אלנו מעל מירקע הטלוויזיה, ומעל לכל בימה ציבורית.

הם מסבירים. הם מטיפים לנו מוסר. הם כיום לבורותנו בענייני מדינה, לאיככולתנו להעריך את מניעיהם הנאצלים, לאטימותנו הכללית.

הם מדברים ומדברים ומדברים. כדאי להקשיב להם. ולוא רק כדי להבין את טיבו של הדגם האנושי הזה, העוסק במיסחר המוות.

אחד ממלחכי-הפינכה המיקצועיים של הטלוויזיה הישראלי, יגאל גורן, ריאין את יעקב נימרודי, סוחרינשק, מולטימולטימיליונר, רבאמן בהפיכת דם לכסף.

הוא ספר שהוא שהה באיראן במשך 25 שנים — חמש שנים בשליחויות מיוחדות, 10 שנים כנספח הצבאי בשגרירות ישראל, ועוד 10 שנים בעסקים פרטיים.

איראן זו שבה בילה שנים כה רבות ומאשרות היתה איראן של השאה, אחד העריצים האכזריים של תקופתו. (העובדה שירשיו אכזריים ממנו אינה משנה עובדה זו, וגם לא הפריע לנימרודי, כפי שניזכר בהמשך.)

בסיפורו של נימרודי הופיע פסוק אחד, שהדהים אותי. לא האמנתי למישמע אוניו, ועל כן הקשבתי לו שוב ושוב בהקלטת-הווידיאו. אין ספק: האיש אמר זאת.

הוא אמר שהוא עזר לשילטון-השאה. להקים את השרותים החשאיים והביטחוניים של איראן.

האיראני, שנקרא סאוואק, שמו של המוסד הזה עורר זוועה ברחבי העולם. מרתפי-העיניים שלו השיגו מוניטין, שלא נפלו מן המוניטין של הגסטאפו הנאצי, הנקיוריר של סטאלין, השרותים המקבילים למיניו כצ'ילה, ארגנטינה הצבאית ובאורוגוואי.

בראיון ששורר בשעתו בכל העולם, וגם בישראל, שאל מראין אמיץ את השאה, לפני נפילתו, על העינויים השיתיים המקוריים בסאוואק שלו. העולם כולו ראה את השאה מחוור, מתפתל, מגמגם, אך אינו מכחיש.

לעיתים קרובות פורסם בעולם כי סאוואק הוקם והורד על-ידי מומחים מישראל. ישראל הכחישה תמיד. וגם אנחנו לא האמנו. וכי יכולנו להאמין שיימצאו בישראל אנשים אשר יסיעו למכונת-עיניים-רוצח?

ונהב יעקב נימרודי, תתיאלוף (מיל) בצבא שלנו, ומודיע בגאווה מתייהרת שהוא-הוא האיש

הקצין הכורש שאיים על מפקדיו והפרופסור לפסיכולוגיה שהסביר את ההבדל בין פוליטיקאים לפושעים

■ הפרשן הצבאי של הארץ, זאב שיף, סיפר השבוע כיצד נפרד תת-אלוף יעקב נימרודי מדי מצה"ל. נימרודי לא רצה להיפרד. הוא ביקש להמשיך

ולשרת, אך הרמטכ"ל דאז, חיים בר-לב, עמד על כך ש'יפרוש'. במסיבת-הפרדה המסור-תית עשה נימרודי מעשה חריג: הוא קם ושפך את ליבו, הכריז

שהוא רוצה להישאר בצה"ל, וסיכם: 'אתם מכריחים אותי לפרוש'. לא תהיה לי ברירה אלא להיכנס לעסקים ולהפוך למיליונר, ואז אתם תבקשו

רחל גביר

לילי שרון ידועה בטיפול הנאמן שלה בבעלה, שאותו אין היא נוטשת אף לרגע, בשום מצב והזדמנות. מסתבר שלילי האוהבת והדואגת עושה למען אריק גם את השרותים הפשוטים ביותר, כדרכה של אמה טובה: היא מקפלת את שרווליו בשעת הצורך (בתמונה) ופוטרת אותו מכל דאגה קטנה אחרת. היא גם מזכירה לו שלא לאכול מאכלים מסויימים, המוסיפים למישקל.

אצלי עבודה:

■ הפרופסור (לפסיכולוגיה) הנס קרייטלר חשב על עיט-קת'הנשק עם איראן כאשר פתח השבוע את הרצאתו באוניברסיטת תל-אביב כן: 'מה משותף לפושעים ולפוליטיקאים? אלה וגם אלה בטוחים שלא יתפסו אותם. אך שום פושע לא יאמין שאפשר לשמור בסוד פשע ש' 300 איש יודעים עליו. זה ההבדל בין פושעים ובין פוליטיקאים'.

■ הפרשן המדיני חנן קריסטל והפרופסור עמוס שפירא שיחקו במישחקי-המ'ייה את השר אברהם שריר והיועץ המישפטי לממשלה, י"י סף חריש, בתוכנית-הבוקר של שלום קיטל וגבי גזית. השניים החליפו כיניהם דברים חריפים במיוחד. בין היתר אמר חריש-שפירא לשריר-קריסטל: 'לא אייצג אותך בבג"ץ?' ענה לו שריר-קריסטל: 'אתה לא מבהיל אותי כי אתה עורך-דין קטן מאוד, ואני יכול לקחת לי עורך-דין מהמפלגה הליברלית. למי של. את חברי-הכנסת אלי קולרס שהוא בוגר כמה פקולטות ל' מישפטים... את המישחק ה'רדיופוני הזה שמע שריר-חנינון יצחק נבון. הוא נכנס ליש' בת'הממשלה וסיפר לעמיתיו את אשר שמע, כשהוא מתעוות מצחוק. גם שריר-חנינון חיים קורפ' התלהב מחילופי-הה'רים. וטרח להעבירם לשריר. לא ברור אם גם שריר התלהב.

■ ביום השני, למחרת, פגש קריסטל בחריש בבניין-הכנסת. הסתבר כי גם חריש האוין לרדיו, והוא פתח בתלונה: 'למה שריר (קריסטל) יצא יותר טוב ממני?' ■ כמה חברי-כנסת ליבר'ליים ישבו השבוע במינוח-הכנ'ס והחליטו לכנס את החטיבה

תדמית, אלא שאצל הספרית הקבועה שלה צצה איוו בעיה.

■ השר גד יעקובי לא י'כול היה להסתיר את התפעלות העמוקה מהנימה הסמכותית שבה אים סגן שר-החקלאות אברהם (כצ'ה) ב'יעוץ על סין העממית: 'או שיכוננו יחסים דיפלומטיים עם ישראל או...'. יעקובי הנפגע חזר נכמה אירר עים על התנאי שהציב כצ'ה לסינים.

■ סגן-שר הביטחון, מיכאל דקל, השתחרר בשבוע שעבר מ'בית-החולים אחרי ניתוח שעבר בעמוד-השידרה. דקל יהיה מ'אושפו בביתו כחודש ימים, בט'רם יחזור לעבודה.

■ יושבת-ראש הליכוד בכנ'ס, שרה דורון, שהתה לאח'

אחי ליבני עורכת-הדין, אשתו של יצחק ליבני, מי שהיה מנכ"ל רשות-השידור, ליוותה אותו השבוע למסיבה. אבל זאת יכולה להיות אולי המסיבה האחרונה שלה לכמה זמן. אתי ממתנה ללידה - היא כבר בחודש התשיעי להריונה.

רונה כח"ל, ואילו הח"כ החרוץ פינחס גולדשטיין היה טרוד מתמיד. לחבריו נודע כי הוא מ'לא את מקומה. יחסי-החברות בין חברי המפלגה הליברלית היוו מאו ומתמיד מקור בלתי-אכזב לרכילות. עמיתיו של גולדשטיין בחטיבה הליברלית לא אהבו את הסמכות והתואר החרשים, גם אם הם זמניים ביר'תר. כששבה דורון ארצה, שטפו אותה עמיתיה-לסיעה בטענות על האיש שבחרה כממלא-מקור'מה. דורון, אשה שקולה כרדף כלל, התקשתה להסתיר את חר'המתה: 'אבל מי בחר אותו במקור'מי? אני מה פיתאום?' ההסבר של גולדשטיין לתעלומה פשוט ורגוע יותר: 'בכל פעם ששרה נסעה לחו'ל מילאתי את מקומה.

עוד אח"מ באבו-כביר...

שליטא
בפנים

גיתית
אל תדאג

● בתי-המעצר באבו-כביר נמצא בכותרות מזה כמה חודשים בעיקבות האח'מים, וכל הימים והיפות, הפוקדים אותו. לכן הציע הניצב גבי עמיר, מפקד מחוז תל-אביב, לחברי-הכנסת של ועדת-הפנים, בני שליטא, לבקר בבית-המעצר ולראות במו-עיניו אילו שיפורים חלו שם. שליטא התלהב והסכים מייד. פחות התלהב שר-המיטרה חיים בר-לב, ששליטא ניגח אותו רבות ואף קרא לו לא מכבר להתפטר מתפקידו. בר-לב הציע שוועדת-המיטרה של ועדת-הפנים, הכוללת גם את חברי-הכנסת מרדכי ויך-שובסקי ודוד דנינו, תבקר בבית-המעצר המפורסם. ואומנם, ביום החמישי בבוקר הגיעה מונית, ובה וע'דת-המיטרה הכבודה. חיכו להם הניצב עמיר וסגנו, תתי-ניצב ארמנד לוי, החבורה טיילה שם ופגשה בכל ה'מפורסמים והמפורסמות: החל ברפי לוי, שנראה מצוברה, וכלה בגיתית איזראלוב, שנראתה שלווה ובטוחה בעצמה, כהרגלה. שליטא התפעל במיוחד מלבושה האלגאנטי של גיתית. היא אמרה לו: 'אל תדאג. אני אצא מפה!' שליטא לא הפסיק לדבר עליה. אחרי סיור מאלף בן כמה שעות, שבו סקרו המבקרים את השיפורים שחלו בבית-המעצר, בעיקר בשירותים ובתנאים הסניטאריים, נראו שני חברי-כנסת יוצאים מבית-המעצר. השניים היו מלווים בקצינים בכירים. היו אלה וירשובסקי ודנינו. 'מה זה? נבהל נהג המונית, את ח'כ שליטא השאירו בפנים?' שליטא המתפעם פשוט נהנה כל-יך מהביקור. עד שהצטרף לקציני המיטרה ושרות בתי-הסוהר לארוחת-צהריים.

יצחק זמיר, הגיע לכיקור קצוצר לארץ לצורך קבלת פרס על שם אמיל גרינצוויג, מטעם האגודה לאזכיות האזרח, אך שב מיד ללונדון אחרי קבלת הפרס. זמיר ייעדר מהארץ עוד זמן מה.

■ **הד"ר זאב סגל**, הפרשן המישפטי של היוםון חדשות, ע"כ לדירה חדשה וערך מסיבת קוקטייל למכריו. בין המוזמנים: השופטים העליונים **דב לוין** ו**גבריאל בכ**, הפרשן המדיני חנן קריסטל והעיתונאים **אילן כפיר**, **שלמה נקדימון** ואחד רים. לפתע נעלמו שני השופטים

חברים ביקשו, אז מילאתי גם הפעם...
 ■ **כן עובר**, לא עובר — בסוף נשאר. הכוונה לכוכב גלי צה"ל **אלכס אנסקי**, שהמדינה עקבה בדריכות אחר התלבטותו תיו בין התחנה הצבאית לקול ישראל. עכשיו, כשהכל נרגעו ואנסקי ימשיך לשדר מדי בוקר בגלי צה"ל, מתחילות השמועות על מה שהוצע לו בקול ישראל. לפי השמועה האחרונה, הוצע לו לשדר בעצם ברשת א', ולבנות מחדש את הרשת.

■ **מני סאר וריבקה מיר**

טלי קצורין צלמתיאופנה צעירה (25) ובתם של בעלי טחנת-קמח תל-אביבית, שצילמה עד לפני שנה עבור העולם הזה מצליחה עתה בניו-יורק. תצלומי-האופנה שלה מתפרסמים בירחון-האופנה היוקרתי ווג. אלה הם תצלומים של נעללים בעיצוב ג'ון וסטיארט וייצמן. זוג יהודים אמידים, יצרני נעללים יוקרתיים ויקרות. קצורין מקפידה לצלם את הסנדלים, הנעללים והמגפיים כשמוצג כלשהו משתלב בתוכם, כמו פסל הצדף.

באלי, שני המנחים של תוכניות הבידור של ליל-שבת בטלוויזיה, נראו לאחרונה מסתובבים יחדיו באחוזה מופלאה, כשפאר מכנה את מיכאלי בנימה ילדותית. "א... השניים אומנם מככבים בתוכניות מתחרות בטלוויזיה, אך מריצים מזה כמה חודשים הצגה משותפת בשם: איך לה יות אמא יהודיה בעשרה שיר עורים, שם מגלם פאר את בנה של מיכאלי.

■ **כששואלים את העיתונאי דידי מנסי** מה שלומו, הוא עונה: "לא רע". בעצם, הוא מס' ביר, ברצונו להגיד שהוא מדוכא, אבל מכיוון שאינו יודע איך ל-בטא את המילה — מדוכא (כ"ף קמוצה) או מדוכא (כ"ף סגולה), הוא מעדיף להגדיר את מצבו אחרת. הביטוי הנכון הוא, כמובן, בקמץ.

■ **הפירסומאי ואיש המיפל** גה הליברלית, **דוד ארמוני**, הגיע למישרדו בשבוע שעבר ר מצא את מישרדו ריק מאדם. לפתע הוזעק לשיבה רחופה, שום נורית ארומה לא נדלקה בראשו של הפירסומאי, עד שי נכנס לחדר-השיבות, שם מצא את כל עובדיו. אלה חיכו לו, מסביב לסופגניות ולמתנות, וצי עקו לעברו: "יומולדת שמח!"

■ **היועץ המישפטי לשעבר**,

ליא קניג ישה בין מרים זוהר ושמואל רודנסקי. שלושת חתני פרס-ישראל לתיאטרון חגנו את ההתחלה המוצלחת של ההצגה מירלה אפרת. על ההצגה, שהועלתה עד כה 10 פעמים, אומרים אנשי-התיאטרון שהיא כבר להיט, גם לפי התורים בקופות וגם על פי תגובות הקהל. לדוגמה: שתי נשים מהקהל, שנותרו ממרות בבכי וסירבו לעזוב את האולם אחרי אחת ההצגות. ההצגה, שנכתבה במקור בידיש, הצליחה לרגש גם תלמידים-תיכון צעירים. שצמו בה בשבוע שעבר. בארוחה השתתף כל צוות ההצגה, ובכללו אנשי-הבימה, ואכלו לפי מיטב המסורת היידישית מרק עם קרעפל'ך. גם מירלה אפרת המקורית, השחקנית חנה רובינא ז"ל, השתתפה בצורה סימלית בארוחה, על-ידי תמונתה שהובאה למקום בידי השחקן מוסקו אלקלעי (בתצלום למטה, מאחורי ליא קניג). על השחקנית יעל פרל, אשתו של משה בקר, שזכתה בתפקיד הכלה המפוררת את המישפחה, מספרים שהפכה לשנואה ביותר בתיאטרון.

צבי סגל

טלוויזיה במישק-הכרורגל ש' בו ניצחה בית-רירושלים את מכי ביר-לאביב 1:2. על פי התגור כות, לא היה ברור במי צידרו שני השופטים.

■ גם במישק-הכרורסל בין מככבית-לאביב למילאנו האיטלי קית, שהתקיים ביום החמישי, הפתיעו שני אורחים כבודיים: השרים משה ניסים ודודי לוי. השניים אינם נראים ברד-כלל בין קהל הצופים במישק-הכרורסל. שניהם אומנם מתעניינים בספורט, כולל במישק-הכרורגל, אלא שאינם נוסעים בשבת, ולכן אינם יכולים להגיע למיגרשי הכרורגל בשבתות ה-סוערות. אגב: השניים, בצירוף השר יצחק מודעי, לא התקבלו על-ידי הקהל באהרה יתירה.

● **רפי סויסה**, נציג שרות בתי-הסוהר לשעבר, מבלה באח

אופס, שכחתי!

מיעארי

הח"כ... הח"כ...!

● **הכתב הפרלמנטרי של חדשות אמנון לוי**, הופיע ביום השלישי בתוכנית ערב חדש. הוא סקר בשטח את אשר התרחש במליאת-הכנסת, עד שלפתע נתקע במי-ליס: "חבר-הכנסת מחרשי-מה המתקדמת..." לוי נראה אומלל, כשמצלמת-הטלוויזיה מתמקדת בו, והמשיך: "חבר-הכנסת, שלרע שכחתי את שמו..." גם רפי רשף, מנחה התוכנית, לא יכול היה לעזור לו. אחרי שניות ארוכות נזכר לוי שהמדובר בחבר-הכנסת מוחמד מיעארי.

לי. כששב נבוכ לבניין-הכנסת, הרגיעו אותו עמיתיו. אמרו שכבר היו דברים מעולם. אחד ממנחי התוכנית סיפר לו כיצד ישב באולפן הטלוויזיה החינוכית בתל-אביב, והיה צריך לפנות לאורחו בירושלים. דמותו של האורח כבר הופיעה על המיזרקה, ואילו שמו פרח לרגע מזיכרונו של המראיין. האורח היה שר-התיקשרות אמנון רובינשטיין. גם מנחה תוכנית-הבוקר של קול-ישראל, שלום קיטל, נזכר כיצד אמר פעם אהרון ברנע, כתב קול-ישראל לענייני ערבים, בשידור חי: "השחקנית הבלונית המפורסמת והיפהפיה, שהופיעה בסרט המפורסם עם השחקן המהולל... שאני לא זוכר את שמה..."

רונה כמעט מדי ערב בנשפיר פרידה או הצדעה לכבודו, הנציג רבים ברחבי הארץ. מקצת מהש-קסים אף זוכים בנוכחותם של אח"מים, כגון ממלא-מקום ראש-הממשלה, שמעון פרס, או שרהמישטרה, חיים בר-לב.

● **מוכירה-המשלה, אליי קים רובינשטיין**, הועמד במבחן באירוע חברתי שהתקיים השבוע, אחד הנוכחים, הידוע בחדות לשונו, אמר לו בנוכחות אנשים רבים: "גור, חשבת שנכנסת לנעללים גרד לות, ואולי הסתבר לך שהן קטנות יותר במציאות..." הכוונה היתה, כמובן, לכישוריו של מוכירה-המשלה לשעבר, יוסי ביילין, שהדובר ידוע כחוסר-הערכתו אליו. רובינשטיין ענה: "אני לא מגיב!"

● **רפי בוקאי**, בימאי אוונטי פופולר, שמר על פרופיל נמוך כעת הסערה התיקשורתית,

אך למקורביו סיפר שקולר אץ-רץ אחריו רק לפני זמן קצר, וניסה לקנות ממנו את זכויות-ההפצה של סירטו.

● **מפיקה-טלוויזיה חיים מלובן** היה עסוק בשבוע שעבר בהקלטת תוכנית-בידור מיוחדת עם הזמר יהודה פוליקר בבניין-הסינרמה. מה שלא ידוע לרבים הוא שהתוכנית יועדה תחילה לזמר שלום חנוך, ובוטלה מסיבות שונות. פוליקר היווה תחליף של הרגע האחרון.

● **עמירם ניר**, מגיבורי פרשת-הנשק לאיראן, מקפיד לשמור על פרופיל נמוך ולא להיראות בפתחות ובסגירות למיניהן. בשבוע שעבר נראה מגיע עם אשתו העיתונאית ג'ודי לאירוע כזה, אך לא הצטרף אליה, כי אם רק ליווה אותה עד לפתח האולם ונעלם.

דפנה ברק

בהסתדרות רופאי השיניים יש מילחמות על הכיסא והכיס. אך אין להן קשר עם ההידרדרות של רפואת השיניים בארץ

קופת החולים אשמה בעליית המחירים במרפאות השיניים?
הד"ר מאיר גולדנברג, רופא שיניים ראשי של מרכז קופת החולים הכללית של ההסתדרות: «אני יכול להתייחס לשאלה מי צורק — הד"ר כפיר או הד"ר פרלמוטר. אני עובד עם כל רופאי השיניים, האקדמיים והלא-אקדמיים, ומתשכנתי אתה יכול להבין את התייחסותי».
הד"ר אברהם רצקין, יו"ר סניף חיפה של ההסתדרות רופאי השיניים: «אני יודע מה רוצה הד"ר כפיר».
הד"ר כפיר: «כוחו של הד"ר רצקין בצבעה המכנית של מרפא השיניים לשעבר. הבוסים של ההס-

רופאי השיניים, שאינם אקדמיים, מצביעים באופן אוטומטי בעד כל ההצעות של המנהיגות הקיימת, כמעט בלא להבין כמה מדובר. אי אפשר להעביר דרך המיבנה ההסתדרותי כיום שום הצעה לשיפור מערכת רפואת השיניים».
פרלמוטר, יו"ר ההסתדרות רפואת השיניים בישראל, בוגר המחזור הראשון של הפקולטה לרפואת השיניים של האוניברסיטה העברית בירושלים (1959), מתגורר במרכז תל-אביב, בבית יוקרתי, שכנסתו אנשי-ביטחון. גם הוא מומחה בטיפול-היכיים.
«לי יש תעודת-מומחה בשטח זה ממשרד-הבריאות. אני יודע אם יש

שנים הד"ר משה קלמן, חלשה מאוד, בסדרה עובדים שם שני אנשים. אין להם אפשרות לפתח תוכניות לעתיד, לנתח את המצב בהווה, להסיק מסקנות מהעבר».
נפתחו קורסים בני 60 שעות לימוד, שאחריהן קיבלו טכנאי-שיניים אישור לעסוק ברפואת-שיניים. זה אבסורד וזה פשע לגבי הרמה הרפואית

הרפואת בפה. לפי הסטטיסטיקה, היו לו לפני 10 שנים שש בעיות בפה, וכיום — 12 בעיות».
סטטיסטיקה זאת מראה שהמצב בשירותי רפואת-שיניים הולך ומידרדר. לדעת, ההסתדרות רופאי השיניים בישראל אחראית במידה רבה למצב העגום ברפואת-השיניים».

רופאי השיניים האקדמיים הקימו לעצמם באחרונה גוף נפרד. בכינוס-החירום שלהם, שנערך בתל-אביב, השתתפו 300 רופאי-שיניים, שהודיעו על הקמת עמותה חדשה, שתקבל לשורותיה רק רופאי-שיניים שסיימו את לימודיהם באוניברסיטה. בראש העמותה החדשה עומד הד"ר יהושע כפיר (47), בוגר הפקולטה

חריקת שיניים

תרבות קבעו 15% חסימה למועמדים לנהלה — כדי למנוע תחרות. אנהנו, האקדמיים, נלך לבית-המישפט כדי להשיג עצמאות.
כיום פוחרים רופאי-השיניים מהגת ההסתדרות. מתמחה אחד מבית-החולים פוריה, שנרשם כחבר בעמותה שלנו, ביקש יומיים לאחר-מכן למחוק אותו מהרשימה, בנימוק שזה עלול להשפיע על המשך התמחות.
«אני נגד המכונים לרפואת-שיניים, במיקרים שהמנהלים שלהם ירקנים או קבלני-כנייה, ולא רופאים. אין אף שרות לפקח על המכונים האלה».

להרוויח וילות

העברתי שאלות למנכ"ל מישל רדיהבריא. הפרופ' דן מיכאלי: מה עמדת משרד-הבריאות בכל הדין והדיון האלה? איך הוא רואה את הבעיות העיקריות של רפואת-השיניים במדינה, ואילו תוכניות קיימות כי משרד-הבריאות לשיפור המצב? מה מספר רופאי-השיניים הנחוץ למדינה, בהתאם לקריטריונים הבינלאומיים? מה מספרם כיום? כמה טכנאים ומרפאי-שיניים קיבלו בשנתיים האחרונות רישון לעסוק ברפואת-שיניים? האם ימשיכו להתקיים קורסים ל-השלמת-לימודים לצורך קבלת רישון לעסוק ברפואת-שיניים?

לא קיבלתי מענה.
דובר משרד-הבריאות, שמואל אל-גרבלי, אמר ש-«מנכ"ל משרד-הבריאות נמצא בחו"ל (כרגיל) — הערה שלי». כשיחזור ביום הרביעי, הוא ישיב מייד».

ערכתי מישאל בין עשרות רופאי שיניים — אקדמיים ולא אקדמיים.

רופאים אקדמיים: לא איכפת לנו כחיון מסיגרת נהיה. יש לנו קליניקות פרטיות, די פרנסה, וכל רי פוליטיקה הואת אינה מעניינת אותנו. **רופאי-שיניים לא-אקדמיים:** רוצים למנוע מאיתנו את הזכות לעבוד ולהגיש עזרה. אנחנו מורידים את מחירי הטיפול בשיניים. הם רוצים לעבוד ארבעה-חמישה ימים, ולא יותר מחמש-שש שעות ביום, ולהרוויח לשתיים-שלוש מכוניות, וילות וכו' עות כל חודש לאילת. הם לוחמים ביניהם על כיסא ועל כיסיהם-החולים. שני זוגות רופאי-שיניים, שביניהם אחד אקדמי ואחר אינר-אקדמי: «אני בוגרת אוניברסיטה, ובעלי מרפא-שיניים לשעבר. הוא עוד הרבה יותר טוב ממני, וכל קרובינו ומכרינו הולכים אליו לטיפולים».

אני בוגר אוניברסיטה, ואשתי טכנאית-שיניים לשעבר. הוא עובד הרבה יותר טוב ממני, וכל קרובינו ומכרינו הולכים אליו לטיפולים. «אני בוגר אוניברסיטה, ואשתי טכנאית-שיניים לשעבר, שסיימה קורס-השלמה. היא פתרת בעיות לא-פחות טוב ממני».

אני יודע מה היו שיקוליו של הפרופסור דן מיכאלי, כאשר העניק רישון לעסוק ברפואת-שיניים לטכנאי-שיניים צבאי. אנו לא מתערבים בהחלטות של משרד-הבריאות. «חייבים להתערב!» מכריז הד"ר כפיר.

קרב-מגע יפאני

וען פרלמוטר: «אני מוכן לתת לד"ר כפיר תפקיד בכיר בהסתדרות, שיטפל בתוך ההסתדרות בשטח שהוא מתעניין בו אך הוא אינו מוכן לדבר איתי, ואף לא פנה אליי. אם יש לך מיספר-הטלפון של הד"ר כפיר, אני אתקשר איתו».

שאלה: מה אתה מתכוון לעשות כדי למנוע פילוג בהסתדרות רופאי-השיניים?

«אתה מכיר קרב-מגע יפאני? לעי תים לא צריכים אף להרביץ, צריכים רק לזוז הצידה, והתוקף נופל בעצמו» הגיב פרלמוטר.

הד"ר כפיר: «אני מוכן לשבת עם הד"ר פרלמוטר ולנהל משאומתן על שינויים בהסתדרות, בתנאי אחד — שהוא וכל חברי יתפטרו לאלתר, ואז נשכ ונתכנן מחדש את המיבנה ההסתדרותי ואת התקנון. התקנון הקיים כיום הוא אנטי-דמוקרטי».

הד"ר פרלמוטר: «אנחנו הכוח ביחד. כך הצלחנו, למשל, לבטל את הקפאת המחירים בטיפול-שיניים תוך מספר ימים, אחרי הכרזת משרד-הבריאות על ההקפאה».

והפציינטים המטופלים על-ידיהם: גם לפני קורסים אלה התקיימו השתלמויות בנות שמונה עד עשרים חודשים, שבעיקבותיהן קיבלו מאות מרפאי-שיניים-עולים אישור לעסוק ברפואת-שיניים. «אני נגד עליה. אך לחולה יש זכות לדעת לאיזה רופא הוא פונה. נוצר כיום מצב פרדוקסאלי, שהחולה נכנס למרפאתו של רופא שיניים ואינו יודע למי הוא נכנס — למרפאת-שיניים או לטכנאי-לשעבר. זכות של החולה לדעת אם רופא השיניים המטפל בו הוא בעל השכלה אקדמית, או שהוא בוגר קורס מקוצר של השלמת-לימודים. יתכן שלד"ר משה קלמן ולאחרים, המלמדים בקורסים אלה, יש רצון לקבל תואר של מרצים באוניברסיטה. אך כמה אשם הולדה?»

בגלל סיבות אלה החליט הד"ר כפיר להקים ההסתדרות נפרדת של רופאי-שיניים אקדמיים

שאלה: מה בהסתדרות הקיימת מפריע לביצוע מטרותיך?
הד"ר: שמואל פרלמוטר הוא כבר שבע שנים יו"ר ההסתדרות רופאי השיניים. כוחו בהסתדרות טמון בזה

בוס פרלמוטר

אני מכיר הרבה פאסלות של רופאי-שיניים אקדמיים...

קובע הד"ר כפיר: לא קיימת רפואה מונעת. זה הגורם העיקרי להנחת השיניים כי מדינה. פיתוח רפואה מונעת חייב להיות אחד מן התפקידים הראשונים של ההסתדרות רופאי-השיניים, ולא כך הדבר.

במה אשם החולה?

הד"ר כפיר תוקף גם את משרד-הבריאות.
המחלקה לבריאות-השן במישר-הבריאות, שבראשה עומד מזה 15

לרפואת-שיניים של האוניברסיטה העברית בירושלים (1966).
כפיר, אלוף-מישנה במילואים, שיי מש כרופאי-שיניים-ראשי בצה"ל, וי לפני שלוש שנים השתחרר מצה"ל, ופתח קליניקות פרטיות בחיפה וב-נתי. הוא מתגורר במושב אודים עם אשתו, פסיכולוגית קלינית, וארבעת ילדיהם.

רכת רפואת-השיניים, שלמעשה אינה קיימת.

רופא למאסר

הד"ר שמואל פרלמוטר מאשים את משרד-הבריאות כחוסר תוכניות ובחוסר-תיאום בעבודתו עם ההסתדרות לרפואת-השיניים. "אין תוכנית לעתיד", אומר פרלמוטר, "אין ניתוח המצב. אנו, הרופאים, לא רדיבריות. יש להקים מועצה ארצית לתיכנון רפואת-השיניים במדינת ישראל".

הד"ר יהושע כפיר, המתמדר נגד שילטונו של פרלמוטר, "הסתדרות רופאי-השיניים היא הגורם להנחת רפואת-השיניים בארץ ולירידה ברמת רפואת-השיניים. יש לנו די רופאים, אך חוסר-ארגון וחוסר-תקופה-מדעי מביאים לתוצאות הבלתי-נסבלות. רופאי-השיניים חייבים לקחת בידים את ענייני רפואת-השיניים, ולפתח דולר בשנה? האם זה מתבזבז רק על או לא יהיה צורך לטפל בשיניים. אך הסתדרות רופאי השיניים אינה מת-מודדת עם משרד-הבריאות".

תומכי הד"ר כפיר: "ההסתדרות לרפואת-שיניים — מוסר שאינו

ד"ר. (מרפא-שיניים: 18). באיוור תל-אביב, מתוך 752 שמות של רופאי-שיניים, רק 36 אינם נושאים תואר ד"ר. (מרפא שיניים: 154). כך שלפי הנתונים האלה אין להסביר ולהצדיק את הרמה הנמוכה של מערכת רפואת-השיניים בארץ במספר רב. כניכול, של רופאי-השיניים הלא-אקדמאיים, חוסר-הפיקוח על רפואת-שיניים, וריאקציות מדיניות ממלכתיות לבריאות-השן בארץ — הן הסיבות העיקריות לפיגור בשירותי בריאות-השיניים.

על חוסר-המדיניות מצביעה, למשל, הדוגמה הבאה: אין שם אחד למירפאות שונות ולמומחים שונים בשטח רפואת-שיניים. פעם נקרא ר"ר פאהשיניים "מומחה ליישור-שיניים", ופעם "מומחה ליישור שיניים ולסת". פעם הוא "מומחה לשיקום הפה" ופעם "מומחה לטיפול שיניים כלליים". פעם מומחה "למחלות חניכיים" ופעם "מומחה לפרוסטנטורנט" (?)

על השלטים של המרפאות ומכונים שונים מוצאים שמות כ: "פרקטיקה מוגבלת" (למחלות חניכיים), "טיפול-שיניים לילדים כולל בוגרים", "טיפול-שיניים גם לילדים", "טיפול-שיניים רק לילדים", "רפואת-שיניים אסתטית ומשחורת", "מכון לטיפול בכריאות-השן", "מירפאה אסתטית", "מרכז רפואי לטיפול בשן", "מכון ל-

מסתבר, אפוא, שלכל 1200 תר-שבים יש רופא-שיניים אחד. בגרמניה המערבית, למשל, יש רופא-שיניים ל-300, באנגליה לכל 400, במוסקווה — לכל 500 תושבים.

מבחינת מיספר רופאי-שיניים אחד נובע פיגור רב לעומת מדינות אירופיות. יחד עם זאת, אנו שומעים מעת לעת הכרזות שאינן מבוססות על סטטיסטיקה, כאילו יש עודף ברפואת-שיניים במדינה.

על עובדה מוטעית זו מבוססות הדרישות של הד"ר יהושע כפיר לשים קץ לריבוי רופאי-השיניים הלא-אקדמאיים. רופא שיניים לא-אקדמאי, שעולה ארצה, צריך לדעת שהוא לא יוכל לעבוד כרופא-שיניים בארץ, אומר כפיר. גם מרופאים אקדמאיים יש לדרוש בחינות לפני קבלת רישיון לעבודה בארץ.

ברומניה לומדים כיום 500 סטודנטים ישראלים רפואת-שיניים. יש להוסיף עליהם כ-100 (מקסימום) רופאי-שיניים מארצות אחרות (מכסי קו, הונגריה, איטליה) ועוד כ-100 רופאי-שיניים עולים וכ-40 בוגרים של בתי-ספר לרפואת-שיניים בארץ. כך שכל שנה מתווספים כ-250 רופאים חדשים.

ברור שלא קיימת בשנים הקרובות סכנה של עודף בי-

לענות מהי השכלתו של הרופא שטיפל בהם: "העיקר שהטיפול יהיה יותר זול. לא איכפת לנו מה השכלתו של הרופא".

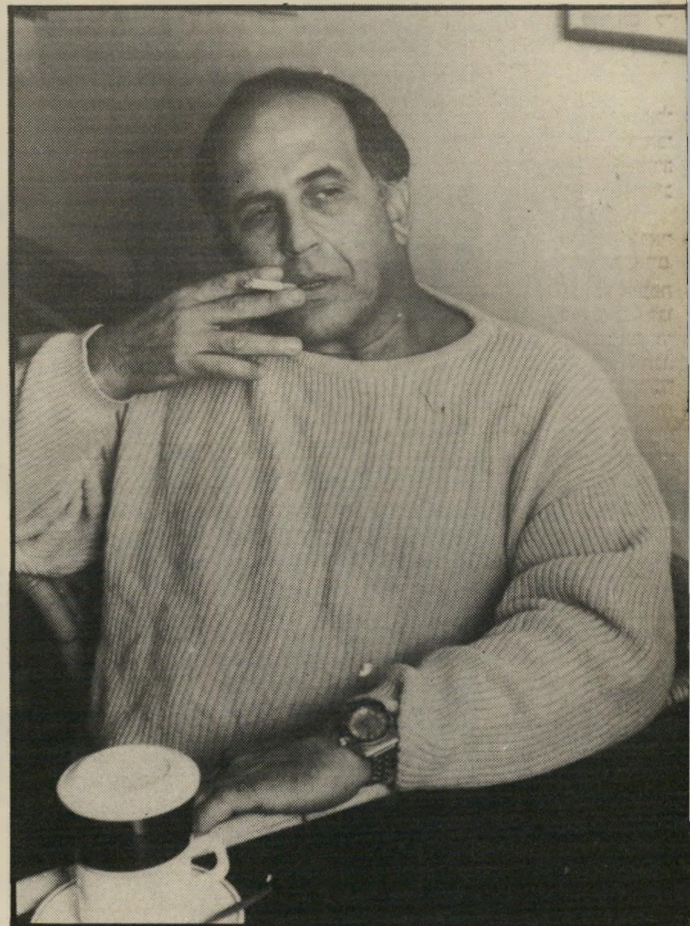
העובדות לגבי המצב במערכת בריאות השן:

- הטיפול במחלות-שיניים יקר מאוד. בגלל המחירים הגבוהים, רוב תושבי ישראל סונים לרופא-שיניים רק כי מיקרה של אי-בריאה.

- משרד-הבריאות אינו מפקח על רפואת-השיניים ואין לו תוכניות לפיתוח רפואת-השיניים הציבורית.

- לפי הנתונים, פועלים כיום בארץ כ-3000 רופאי-שיניים, מתוכם כ-2000 אקדמאיים וכ-1000 שאינם-אקדמאיים.

למשל, יישור-שיניים עולה כ-2000 ש"ח. ברור שלמישפחות מרביות-ילדים אין כל יכולת לקבל טיפול זה. באנגליה, למשל, סטימן-שן עולה במירפאה ציבורית כ-15 ש"ח,

מורד כפיר

נשארים לי רק 4000 ש"ח נטו לחודש".

בארץ יש רק רופא-שיניים אחד על כל 1200 תושבים. באנגליה על 400, בגרמניה על 300, במוסקווה על 500 תושבים

מקדם את רפואת-השיניים, אלא מחזיר אותה לאחור. לרועמה — לאן הולך ההון המצטבר מדמי-חבר, כחצי מיליון דולר בשנה? האם זה מתבזבז רק על כינוסים ונסיעות לחו"ל למיחסי-ההסתדרות? מדוע אין משתמשים בסכומים אלה להקמת מערכת הסברתית, כחלק חשוב ביותר ברפואה המונעת?

הד"ר שמואל פרלמוטר מאשים את הד"ר יהושע כפיר ותומכיו בזה שמאחוריהם עומד כוח פוליטי. "מאין הם לוקחים כסף למודעות, לכינוסים ולפעילותם בכלל? שואל פרלמוטר. (המשך בעמוד 40)

בריאות-השן? ועוד שמות רבים שאינם רומים זה לזה. מובן שהפציינט אינו יכול לצאת מהסכך ולבחור לאן עליו ללכת.

- גם הסתדרות רופאי-השיניים נותנת דוגמה טובה לאנדרלמוסיה של השמות בשטח. פעם היא נקראת "הסתדרות רופאי-השיניים בישראל", ופעם "ההסתדרות לרפואת-שיניים בישראל" (כאילו שאירגון-טייסים ייקרא "אירגון לטיסות").

הבילבול המילולי ברפואת-השיניים אינו רק פורמאלי, אלא נובע ומסמל את התהוויותו השורר במע-

רופאי-שיניים, בניגוד לדעת הד"ר כפיר.

נדמה לי גם שמגזימים המדווחים על מיספר רב של רופאי-השיניים הלא-אקדמאיים. לא קיבלתי מההסתדרות לרפואת-השיניים תשובה על השאלה כמה מבין רופאי-השיניים הם אקדמאיים, וכמה לא. נאלצתי לבדוק בדפי זהב של 1986, באיוור חיפה: מתוך 354 שמות רופאי-שיניים, רק 14 אינם מצרפים לשמם את התואר ד"ר (מרפא-שיניים: 76). באיוור ראשון לציון, נסצינו, רחובות — שניים מתוך 78 רופאים אינם נושאים תואר

מה את מעדיפה במקרר?

מקפיא ענקי? או מקפיא גמדי?

מקסי גלאקסי

המקרר היחיד עם המקפיא הענקי

השוו' במו עיניך
עם כל המקררים האחרים.

קטן מאוד

אין עוד מקרר
עם אחריות כזאת

12
שנות אחריות

על המדחס
ועל יובש הדפנות החיצוניות.
כפוף לתקנון

מקרר היצוא של ישראל

- מקסי גלאקסי - המקרר היחיד עם גב הפלדה.
- מקררי גלאקסי - עם התקן הכפול, האמריקאי וישראלי.

מבצע!

12

תשלומים שקליים שווים
ופרס מיידי לכל קונה

שרות ושיווק תדיראן. פרטים בחנויות החשמל
המובחרות, שקס, מת"מ, סולור וכל-בו שלום.

איר לשנוא אורה

יחידים לארצות רחוקות, מעבר להריחושוך, ושם הקימו לבדם מיסיונים, ניצרו המונים, ואף עמים שלמים — לפעמים תוך ניתוק גמור של שנים רבות מן העולם הנוצרי.

ישועי כזה הלך באמצע המאה ה-18 לנצר את האינדיאנים במעבה הג'ונגל שעל גבול בראזיל-ארגנטינה, שהיה אז הגבול בין האימפריה הפורטוגלית והאימפריה הספרדית. הנשק היחיד שהביא עימו היה חליל. האינדיאנים אהבו מוסיקה, וכך הגיעו לנצרות.

שתי האימפריות הקתוליות לא היו מעוניינות בנוצרים חדשים. הן היו מעוניינות בעבדים. על כן יצאו לחסל את המיסיון — שיצר מעין רפובליקה אינדיאנית ישועית — ולהפוך את האינדיאנים לעבדים.

באמצע נואש להציל את עצמם, התקוממו האינדיאנים ויצאו למלחמה. קומץ הישועים, שחיו עימם, עמדו לפני הברירה, שהיא מרכז הסרט: לרכוב בתורת-האהבה או לאחוז בנשק, בניגוד לתורתם, כדי להגן על האינדיאנים. האב גבריאל (ג'רמי איירונס) רבק באידיאליות, והולך אל מותו כמו יאנוש קורצ'ק קדום, ואילו שכיריהחרב לשעבר, רודריגו מנדוזה (רוברט דהנירו) חוזר אל החרב ונלחם בבני-גזעו.

באמצע עומד החשמן שנשלח עליידי האפיפיור. ליבו עם הישועים והאינדיאנים. אך אילוצים פוליטיים מכריחים אותו לתמוך באימפריות המרושעות ולגרום לטראגדיה נוראה. הוא משמיע את שני הפסוקים שלמענם כדאי לראות את הסרט כולו, גם לולא היו בו שעתים של צילומי-נוף נהדרים וסיפור מרתק.

„כזה העולם“, אומר המושל הפורטוגלי, אחרי הוועדה. „כזה העולם שאנחנו נוספים אליו, מתקן אותו החשמן, ואחרי הירידה נוסף: „העולם שאני עוזרת להקים“.

ולסיכום: „הישועים מתו, ואני חי. אך למעשה קרה ההיפך. הם חיים ואני מת. חי מי שזיכרו נשמר בלב החיים“.

הסרט הוא חלק מן הנסיון של דור אמריקאי חדש להתמודד עם העבר הנורא של הגזע הלבן באמריקה, שהקים את תרבותו על רצח-עם, חמס ועושיק קולוניאלי.

כשאנחנו רואים את הסרט, עם מי עלינו להזדהות? כיהודים, איננו יכולים אלא להזדהות עם הקורבנות של רצח-עם, עם שיבטי האינדיאנים, קורבנות-השואה.

כישראלים, האם אנחנו יכולים לשכוח כי אבות הציונות ראו בה חלק מן הגל האימפריאליסטי הגדול של אירופה, שזאב ז'בוטינסקי ראה בנו נחלים לבנים שנגזר עליהם ללחום בעם-הארץ. שבנימין זאב הרצל חזה שנהיה „חלק מן החומה של אירופה מול הברבריות של אסיה“?

הכנסה הקתולית מעלה עתה על נס את חלוציה, מעטים ככל שהיו, שהזדהו עם הנרצחים. הכנסה היהודית רחוקה עדיין מאוד מזה.

לפושעים, הידרו

זה נראה לי מן הרגע הראשון כאגדה. כליהתיקשורת הדורעו כי המיסטרה החליטה לאפשר לנהגים להגיע למהירות של 111 קמ"ש בכבישים „המהירים“.

האם זה יכול להיות? שאלתי את עצמי. הרי זה ממש לא סביר: איפה נשמע דבר כזה? שמנגנון בירוקרטי יחליט החלטה נבונה? הכבישים האלה טובים. המכוניות בארץ מודרניות. רוב הנהגים עוברים בהם ממילא את 100 קמ"ש, והופכים יום-יום לפושעים. מעולם לא הוכח שהגבלת המהירות לקצב של צב מונעת תאונות. מה הגיוני יותר מאשר עריכת ניסוי מעין זה במשך כמה חודשים? כעבור יומיים נרגעתי. בכל זאת, יש הגיון בעולם. מנגנון בירוקרטי מטומטם אינו יכול לקבל החלטות נבונות. הוא מוכרח לקבל החלטות מטומטמות, כי זה טבוע באופיו.

על כן הודיעה המיסטרה שהכל היה בגדר טעות. חזרה ל-90 קמ"ש. חזרה למאה ה-19. חזרה לג'נרען מיטרתית, שבו כל אורח הוא פושע פוטנציאלי.

נקמה בנגב

מחזה מוזר, כמעט אבסורדי: עמוס כנגוריון חובש כיפה וקורא קדיש ליד קבר הוריו, דויד ופולה. מסביבו עומדים גדולי המדינה, כולם חובשי-כיפות.

כל זה בחיקוי-הטבע, מול הנוף הפראי של הנגב, רחוק מכל בית-קברות דתי.

דויד כנגוריון סירב עד יומו האחרון לחבוש כיפה בהלוויות.

בהספרים ובכל מקום אחר. הוא לא רצה לעשות שקר בנפשו. לא היה איכפת לו שבנו יישא אשה נוצרית. הוא היה אתאיסט גמור ובעל-לחברה. והנה — בנו ומי שמגדירים את עצמם כמלומדים וכממשיכיהם עומדים שם בלב הנגב, מתפללים לאל ש אינם מאמינים בו, חובשים כיפות שאין להן כל משמעות בעיניהם, ועושים כדתי.

כמעט והתפתיתי לומר „זה לא מגיע לך“ — ואז זכרתי שהיה זה דויד כנגוריון שמכר את המדינה למימסד הדתי, עוד ביומה הראשון, בצניות גמורה, למען אינטרסים אישיים ומיפלגתיים.

אז שיתפללו על קיברו:

בנגוריון

איני נוטה לדיכאון. קמתי למחרת היום מוכן למאבק. הוצאנו את הגליון הראשון של העולם הזה החדש, פעלנו במשך כמה שבועות בלי צלם-מערכת, עד שבא אלינו מקסים סלומון והפך לצלם-המערכת השכיר הראשון בארץ.

בוז לא הסתיימו היחסים בין גולדמן והעולם הזה. להיפך. העולם הזה הפך סיפור-הצלחה, וכעבור כמה שנים הצטרף גולדמן למערכת והיה צלם-המערכת שלנו. בתפקיד זה עשה דברים חשובים. כעבור שנים פרש, בשל גילו. המתח והמאמץ היו גדולים מדי בשבילו. אף כפשו נשארה צעירה תמיד (אולי מפני שהיה הונגרי, כפי שהסביר זאת בעצמו).

השבוע נפטר פול גולדמן, בגיל 86. בערב עוד השתעשע בחברת אשתו, אכל ושתה. אחר-כך הלך לישון, ולא התעורר עוד.

משהו

זה לא קרה:

ב-1944 הוענק פרס-נובל לשלום לסופר הארמני אורביג'אן, האיש שהנציח ביצירתו את רצח העם הארמני במלחמת-העולם הראשונה.

ערב קבלתו את הפרס בסטוקהולם (אוסלו היתה כבושה אז בידי הגרמנים) נשאל חתן-הפרס עליידי עיתונאים טורדניים מה

אורי אבנרי

דעתו על השמדת היהודים באירופה הכבושה. אורביג'אן התרגז ואמר שזוהי הוכחה נוספת לכך שהאנטיארמניות לא מתה גם 30 שנה אחרי שואת העם הארמני בתורכיה.

בכל זאת החליט חתן-הפרס שאי-אפשר להתעלם לגמרי מן העניין. לכן הכניס ברגע האחרון קטע נוסף לנאום-ההכתרה שלו. בפנים מעונות ומיוסרות הסתכל בפני הקהל המכווץ באולם ואמר: „רבדים רעים נעשים ליהודים באירופה. אני יודע: נשים וילדים יהודיים סובלים. אני יודע! מוכרחים לעשות משהו“.

זה לא קרה. כאמור. בימי המלחמה לא חולקו כלל פרסי-נובל לשלום. אך נביח שזה היה קורה. מה היה אומר על כך כיום אלי ויזל? האם היה אומר שאותו חתן-פרס מילא את חובתו האנושית, בשעה שקיבל את פרס-השלום? או שמא היה אומר שאותו ארמני בגד בחובתו האנושית, כדרך האנושות כולה, שעמדה מנגד ושתיקה?

אך זה בדיוק מה שעשה אלי ויזל עצמו השבוע, כשקיבל את פרס-נובל לשלום.

ברגע האחרון הכניס לנאום קטע צבוע וחלקלק, שבו אמר שצריכים לעשות „משהו“ בשביל הפלסטינים. על כך זכה בכתורות גדולות בעיתונים האמריקאיים. שהשתאו מול רוחב-הלב של הסופר היהודי.

מובן שאין כל השוואה בין השואה היהודית ובין אסונו של העם הפלסטיני. אך עוול הוא עוול, ותחמקות היא תחמקות. הקטע העלוב, בתוספת הפזוזה המיוסרת של שחקן הממלא תפקיד, עורר בי גועל.

חוזר בתשובה במיסיון

„שכיר-חרב... החוזר בתשובה ומצטרף למיסיון“.

המישפט המזוה הוא לא הופיע במחזה מסוג החילוני האחרון. אלא בהפיקה לסרט העומד להיות מוקרן בארץ בעוד שבו עיי, הנקרא בעברית המשימה.

שם זה נבחר בפיקחות. במקורו נקרא הסרט THE MISSION. למילה זו יש משמעויות שונות. פירוש אחד הוא „משימה, שליחות“. פירוש אחר הוא מיסיון, במובנו הפשוט. במקרה זה, הכוונה היא באמת למיסיון. אבל איך אפשר להקריין בישראל סרט בשם זה?

זו בעיה. כי הסרט מעלה על נס, בהערצה שלוחת-רסן, שני מוסדות השנואים על היהודים מדוריהם: המיסיון והישועים. מה יכול להיות גרוע ממיסיון ישועי?

במאות שעברו הצטיינו הישועים בסוג מיוחד של מיסיון. המיסרר היה בניו על איכות אנושית. בכל ישועי יחיד הושקעו שנים רבות של הדרכה ו„אימונים“. לאחר מכן נשלחו ישועים

אומרים שקל לשנוא והרבה יותר קשה לאהוב. אבל לפעמים גם קשה לשנוא.

הנה, למשל, ג'ון קירקפאטריק. במשך שנים שנאתי אותו. היא נראתה לי כאשה חשוכה, קנאית, לאומנית, ימנית-קיצונית — מין גולדה מאיר במהדרה יותר מתורבת.

היה לי קל לשנוא אותה, כי התנגדתי לכל מילה שיצאה אי פעם מפיה, כשם שהיא ייצגה את ההיפך הגמור של כל דבר שאני רוגל בו. לא רק בעניינים כלליים, אלא גם בעניינים הקטנים. כמו „מתרנות“, וסיגנון-חיים. כשבאה ארצה, קיבלתי הזמנה לאירוע לכבודה. מובן שלא הלכתי. זה עוד היה חסר לי!

ואו ראיתי אותה בתוכנית מוקד בטלוויזיה. ראיתי שצדקתי במאה אחוזים. היא באמת אשה חשוכה, קנאית, לאומנית, ימנית-קיצונית. והיא מצאה חן בעיניי.

מדוע היא מצאה חן בעיניי? מפני שהיא אינטליגנטית. ולא סתם אינטליגנטית — אלא פיקחית מאוד-מאוד. אני אוהב אנשים אינטליגנטיים, ועד יותר נשים אינטליגנטיות. והרי בחיים הפוליטיים, בני-אדם אינטליגנטיים נדירים למדי.

מה יכולתי לעשות? נזנחתי מן התשובות החכמות שלה, מן הצורה האלגנטית שבה השיבה בקלות ובלי מאמץ גם לשאלות ממוכרות.

אז איך אני יכול להמשיך ולשנוא אותה?

לילה של יאוש

אחד הרגעים הקשים ביותר בחיי קשר בשמו של פול גולדמן. זה היה באביב 1950. אחרי הרבה לבטים החלטתי לעשות צעד נועז: לפרוש מעבודתי בעיתון הארץ. לרכוש את העולם הזה ולהפוך אותו לשבועון שלא היה כדוגמתו בארץ.

הייתי בן 26, שנה אחרי שיחרורי מן הצבא. עוד לפני שפשטתי את המדים (הייתי בחופשת-החלמה אחרי פציעתי) התחלתי לעבוד במישרה שעוררה קינאה כללית במיקצו: כתיבת מאמרים ראשיים בהארץ. שהיה העיתון מס' 1 במדינה החדשה.

במהלך המלחמה כתבתי-הגנבתי כתבות על הקרבות לצהרון של הארץ. יום-יום. (כתבות אלה שימשו אחר-כך כחומר-הגלם לספרי, בשדות פלש, 1948). בבית-החולים ובבית-ההכרזה היה לי זמן לחשוב על מהות החיים והעתיד, וכתבתי כמה מאמרים עיוניים יותר. בין השאר: ההצעה לשלב את מדינת-ישראל החדשה לצד המדינות הערביות באירגון מרחבי מאוחד. עוד בבית-החולים קיבלתי מיכתב מידי עורך הארץ, גרשום שוקן, שהציע לי לעבור בעיתונו.

לא מצאתי בהארץ את חו" פשהיבטי שקיוותי לו, אך נשקף לי שם עתיד בטוח ומכווץ לכל החיים. גם משכורת היתה גבוהה מאוד, לפי מושגי הזמן ההוא. לא קל היה לוותר על כל אלה למען הרפתקה שנראתה לרבים כמטורפת: לקנות שבועון כושל ולחולל בעזרתו מהפכה בעיתונות הישראלית.

היססתי במשך כמה ימים. אני זוכר בדיוק מתי החלטתי סופית.

היתה לי או ירידה בשם נעמי, בתו של תעשיין חיפאי, צעירה רצינית ונבונה. באחד הבקרים לקחתי אותה על אופנועי להתרחץ בכתיים. זה היה ביום-שמש בחודש מארס, ושפת-הים היתה כמעט נטושה. התרחצנו, ואחר-כך שתנו קפה במימנון ריק, לפתע עלה על דעתי לספר לה על לבטי, ופירטתי לפניה את כל הנימוקים בעד ונגד. היא אמרה לי להעז ולעשות. איכשהו זה הכריע אצלי את הכף — אם משום שראיתי בכך חוות-ידע של אדם נבון ואובייקטיבי, אם מפני שתוך הרצאת הרברים שידכנתי את עצמי (לא היה לזה המשך. אחרי כמה פגישות נוספות התרחקנו, והיא נעלמה מחיי. מה גם שהעולם הזה החדש לא מצא חן בעיניה.

לירדה הוא היה עצמי מדי. איני יודע מה קרה לה מאז).

לפני כן ישנתי בחברת כמה עיתונאים-חברים ותיכננו את העולם הזה שיהיה. ראינו בו מין שילוב ישראלי של השבועונים טיים ולייף. בין השאר עמדנו לחולל מהפכה לגבי חשיבותה של התמונה בעיתון, ולשים את הדגש על תצלומים.

משום-כך היתה חשיבות רבה להשתתפותו של גולדמן. הוא היה מבוגר מאיתנו ב-20 שנה ויותר, צלם-העיתונות האמיתי הראשון שהיה בארץ. בג'יפ שלו היה מגיע לזירת ההתרחשויות. לפחות צילום אחד שלו מצוי בספריה-ההיסטורית: תמונת שני הסמלים הבריטיים התלויים על צלצי בפרס, ניקמת אצל על תליית אנשיה-מחרת בידי השילטון.

עשיתי את המעשה המכריע. התפרשתי מהארץ. גייסתי את הכסף לרכישת העולם הזה (6300 לירות, ארבע אינני טועה. אחרי תשלום זה, נותר בידינו היה חוזר של 700 לירות לביצוע המהפכה. חלק מן הכסף בא מהכנסות בשדות פלש. וחלק אחר מכספי-השיקום שקיבלתי כפצוץ-צה"ל ממישרד-הביטחון).

ואו, אחרי שעשיתי את הצעד שאין חזרה ממנו, טיפלן לי לפתע גולדמן והודיע שהוא מרש מכל העניין. הוא התחרט. אין הוא עוד צעיר, הסביר, יש לו מישפחה — אשה וילדה קטנה בשם מדינה, שנולדה ביום הקמת המדינה — ואין הוא יכול להרשות לעצמו הרפתקה.

קשה לי להסביר כיום מדוע הטיל עליי מעשה זה יאוש כה קודר. הרגשתי כאילו נשמטה הקרקע מתחת לרגליי, כאילו נשארתי מרחף בחלל. ההרפתקה נראתה לי לפתע מטורפת ומסרתית-וחלת.

קשה לי להסביר כיום מדוע הטיל עליי מעשה זה יאוש כה קודר. הרגשתי כאילו נשמטה הקרקע מתחת לרגליי, כאילו נשארתי מרחף בחלל. ההרפתקה נראתה לי לפתע מטורפת ומסרתית-וחלת.

קשה לי להסביר כיום מדוע הטיל עליי מעשה זה יאוש כה קודר. הרגשתי כאילו נשמטה הקרקע מתחת לרגליי, כאילו נשארתי מרחף בחלל. ההרפתקה נראתה לי לפתע מטורפת ומסרתית-וחלת.

קשה לי להסביר כיום מדוע הטיל עליי מעשה זה יאוש כה קודר. הרגשתי כאילו נשמטה הקרקע מתחת לרגליי, כאילו נשארתי מרחף בחלל. ההרפתקה נראתה לי לפתע מטורפת ומסרתית-וחלת.

רפי בוקאי:

„איני שמח לאידו של שיש קולר!“

ביום הראשון התפרק מעט המתח של רפי בוקאי. יוצר הסרט אוונטי פופולו. שיש קולר. מפץ הסרט שתי אצבעות מצידון. שעתר לבג' נגד בחירת אוונטי פופולו כמנצח הישראלי לפרס האוסקר, חזר בו מעתירתו. במשך הוויכוח הציבורי בסוגיה – האם נבחר אוונטי פופולו כדין אם לאו – שמר בוקאי על פרופיל נמוך. ביום הראשון שאלתי אותו, כיצד הוא מרגיש.

אחרי שזה נגמר היום, אמרתי לעורכי-הדין שלי: „נו, נראה מה יצוץ עכשיו?“

● העתירה של קולר קילקלה לך בוודאי את השימה חה על הבחירה של סירטך.

זה קילקל מאוד. האמת היא, שבדרך-כלל מאוד פירגנו לי, פרט לעניין הזה. אני לא ראיתי את שתי אצבעות מצידון. דווקא הייתי כלבנון וצילמתי שם, אבל את הסרט הזה לא ראיתי. עד העתירה, הכל הלך גפלא. לפתע-פיתאום, כל מיני אנשים, שבכלל לא ראו את הסרט, התחילו להשיץ אותי. זה פשוט הטריף את דעתי. האשימו אותי בכל מיני דברים, שבכלל לא התכוונתי אליהם. מצאתי את עצמי בין חברה-הכנסת עוזי לנדרא ואחרון פאפו לבין הבג'ץ. לכן לא הגבתי. מה היה לי להגיב?

● הופתעת מהאקט של קולר?

הבג'ץ לא הוגש נגדי, אלא נגד הוועדה שבחרה בסרט שלי. הבג'ץ לא עיניין אותי, כמו מה שהרס אותי באמת: שאילו הייתי מפסיד בבג'ץ — היה נוצר לסרט שלי איזה דימוי נורא. של סרט

קולנוע

שקשר קשר נגד שתי אצבעות בצידון בעזרת חברים בוועדה. זה היה חשוב יותר עבורי מאשר להגיע או לא להגיע לאוסקר.

● פרס ה„אוסקר“ לא חשוב לך?

בטח חשוב, אבל החמיאה לי יותר הוכיח בתחרות בלוקראנו. הסרט שלי התחרה שם עם 180 סרטים. זה הקנה-מידה שלי! לא היו לי ציפיות שהקהל הישראלי יאהב אותה, או שהמבקרים יחמיאו לו. זהו סרט מאוד אישי. הופתעתי מאוד לטובה מקבלת הפנים שערכו לו כאן. היכן שהסרט עומד כבר כיום, זה מעל ומעבר לכל הציפיות.

● מה התחושות שלך כלפי קולר?

היה לי צר מאוד עליו היום בצהריים. אני לא שמח לאירו. אילו היה קולר תופס אותי בצד ואומר לי: „משהו לא היה כשר בוועדה?“ — אולי הייתי מוריד את הסרט שלי. אבל הוא לחץ אותי לקיר. נאלצתי להיעזר בעורכי-דין, ואל תשאלו. בחיים שלי לא ביקרתי בבית-מישפט קודם לכן! (דפנה ברק)

בנימין בן-אליעזר:

„ועדת החוץ והביטחון פשוט מועלת בחקירה!“

השבוע שוב הוכיחו האמריקאים כי מה שלא יהיה אצלם, בכל זאת תמיד הדמוקרטיה תנצח. ועדת-החוץ של הסנאט חקרה מול מצלמות-הטלוויזיה את שר-החוץ ג'ורג' שולץ. על חלקו במכירת הנשק. למחרת חקרה הוועדה את שני הקצינים שהיו מעורבים במכירת הנשק לקונטראס. השניים הודיעו כי לפי התיקון מס' 5 בחוקה הם מסרבים לענות על שאלות ועדת-הסנאט. שכן תשובותיהם עלולות להפיל אותם. חגיגה לדמוקרטיה. ביקשתי לברר עם חבר ועדת-החוץ והביטחון של הכנסת, בנימין (פואד) בן-אליעזר, אם אינו מקנא בחברו האמריקאיים.

אני לא עוסק בתחושות של קינאה ושינאה. אצלנו אין צורה כזו של חקירה. אצלנו ועדת-החוץ והביטחון פשוט מועלת בחקירה.

● למה אתה מתכוון?

תפקידה של הוועדה הוא לפקח ולבקר. והממשלה חייבת להציג לפניו, או לפני ועדות-המישנה, את מלוא המידע. אך היא לא עושה זאת. כמי שבא מן המערכת הביצועית, היו לי ציפיות שוועדת-החוץ והביטחון יהיה תפקיד מכריע ומרכזי. שהוועדה תהווה מכשיר שיהיה מסוגל לבקר את החלטות הממשלה. מה שקורה הוא, שאנחנו גיונים מעיתונות-חוץ ומעיתונות מקומית, ורק אחרי-כך הממשלה מועילה למסור לנו מידע, שגם הוא, בדרך-כלל, מאוד עליז ולא-מדייק.

● אתה מאשים את הממשלה באי-מסירת מידע?

כן. ראש-הממשלה, שר-הביטחון ושר-החוץ מתייחסים לוועדה כאל סביבת-עיתונאים. הם כאים לוועדה ומוסרים מידע, ולעיתים אני מרגיש שהם מוסרים לנו מידע לא-חשוי, ומשתמשים בוועדה ככמכשיר להעברת המדיניות שלהם אל העיתונות.

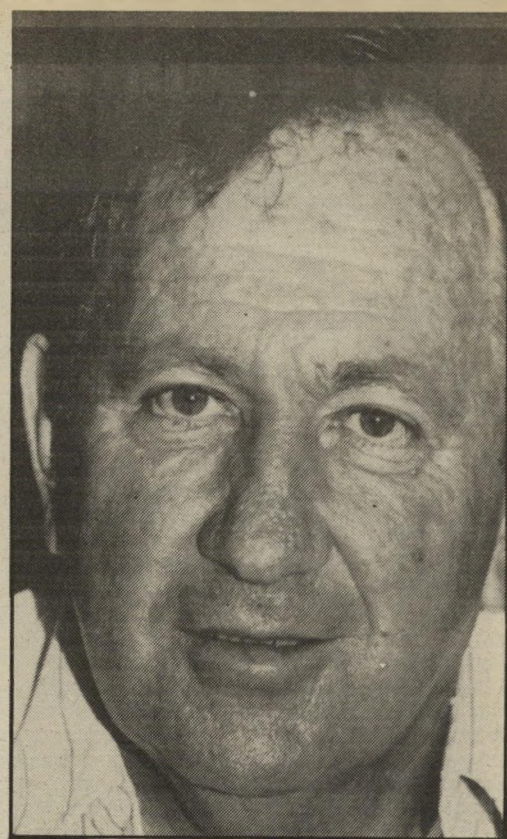
הכנסת

● מאשימים את חברי-הוועדה בהדלפות.

בשנתיים וחצי שאני חבר בוועדה לא הודלף החוזה מידע, ידיעה או הערכה. שנמסרה לנו בדבר סורי, התווית שמנסים להרכיב לחברי-הוועדה מבטאת, לדעתי, את המגמות של מי שאינם מוכנים למסור מידע, ואני קובע זאת כעובדה.

● אילו היו לוועדה יותר סמכויות, מה היה משימתה?

אילו היו לוועדה סמכויות של קבלת מידע, של חקירה ובריקה כמו באמריקה, של קבלת החלטות שיחייבו את הממשלה, כל פרצופן של הכנסת ושל הממשלה היה שונה. היו מתייחסים לוועדה אחרת. קברניטי-המדינה, בדרך קבלת החלטותיהם, היו נרתעים מקבלת החלטות מסויימות, והרבה מאוד דברים שקרו בשנים האחרונות היו נמנעים. הרבה פאשלות ומחדלים. אילו היו לוועדה שיניים, אפשר היה להביא לצימצום השיגאות ולהשבחת עבודת הממשלה. (רונית אנטלר)

מאיר פעיל:

„אם כבר מוכרים נשק, אז לפחות למקומות הנכונים!“

בגילויים האחרונים. העוסקים במכירת נשק לאיראן ולקונטראס. הסתבר כי יותר ויותר קציני-צה"ל-במילואים עוסקים בסחר בנשק ברחבי העולם. יותר ויותר קצינים בדימוס מייצגים חברות גדולות בעסקי-הנשק. טענתם תמיד זהה: הם הוכשרו למקצוע. ביקשתי לברר עם מאיר פעיל את דעתו על חבריו הקצינים. העוסקים בסחר בנשק.

לצערי הרב, חלק גדול מקציני-צה"ל שפורשים יכולים למצוא את עצמם בלא פרנסה. לא כל אחד מהם הוכשר במהלך שירותו הצבאי. אבל אני בכל זאת לא אוהב את העסק הזה של המיסחר בנשק. לצערי, חלק הולכים לצד המיסחר בנשק כי זהו חלק מן הכישרון שלהם. אבל זו תעודת-עניות של הממשלה שלנו והתרבות שנקלענו אליה.

● מה אתה מציע לקצינים אלה לעשות?

עקב שרות כל-כך ממושך בצה"ל יש להם אוטומטית כישר רונות-ניהול. הייתי ממליץ להם שישתבצו בכמה שיותר תפקידים ניהול במשק התעשייתי, החקלאי והפינאנסי.

● שמעתי שבכמה מסוחרים-נשק היו פקודים בעבר.

זה נכון. יעקב נימרודי היה תחת פיקודי במילחמת-העצמאות. אברהם ברעם, שהוא כיום עצור באמריקה, היה סמ"פ אצלי בגרוד בגולני. היה קצין טוב. גם זאביק וייס מגיבעתי-ברנר היה אצלי בגרוד. זאביק וברעם היו ביחד באותו זמן. אני, למשל, לא אוהב את הסחר בנשק שברעם הסתכר בו. לדעתי, הוא נעצר בשל חוסר-תיאום בין לישכת רגן לשילטונות המכס. אני בטוח שאת המיסחר הוא עשה בתיאום מלא בין ממשלת-ישראל לממשלת-אמריקה.

● אתה בעד זה שישראל תסחר בנשק?

נשק

במדינה קטנה, אני חושב שהיה טוב יותר אילו לא עסקנו במכירת נשק. אבל אם כבר אנחנו עוסקים בכך, לפחות הייתי שקט אילו היינו מוכרים נשק לתנועה לאומית שיש בה צדק, או כדי לסייע למילחמת-שיחור. אם כבר סוחרים בנשק, לפחות למכור למקומות הנכונים מבחינה פוליטית.

● מה זה „מקומות נכונים“?

המקומות הנכונים זה, למשל, סין, שהיא שוק גדול. המקומות הנכונים זה למשל מתנגדי האפרטהייד בדרום-אפריקה. כל מקום שיש בו כדי לסייע למילחמת-שיחור.

● ומדוע לא לאיראן?

כי הסיוע לאיראן הוא מישנה אחר נורא. אסור היה לישראל להרחיב את הסיכסוך במזרח התיכון. אני מבין את אמריקה. גם הסובייטים עוורים לשני המקומות. אבל כאן היינו צריכים לומר לאמריקאים שאנחנו קטנים. מסובכים בעולם הערבי-המוסלמי ולא רוצים לקחת צד וחלק נוסף בסיכסוך. (רונית אנטלר)

זלמן שושי:

„אני עובדת בכפפות גומיות בגלל האיידס!“

מחקר של משרד הבריאות. כך מורס. מעלה כי 15% מהזונות והזונים בארץ נושאים חיידקים של המחלה הקטלנית איידס. זהו אחוז גבוה יחסית לעמיתיהם ברחבי העולם. ביקשתי את תגובתה של מלכת הקוקסינלים בארץ. המתפרנסת מזנות, זלמן שושי.

זהו שקר וכזב, המחקר הזה! אני אספר לך את הסיפור האמיתי. ביום הרביעי וביום החמישי נעשה פרויקט עליידי בית החולים קפלן. ב-12 כלילה הגיע צוות של שישה אחים ואחיות למרחב הפעולה של תליכור. נלקחו שתן, רם ורוק מהזונות שעברו שם. זה נעשה בהסכמתן של הזונות ממין נקבה. בין הקוקסינלים היתה התנגדות. רק 35 מתוך 50 הסכימו. הצוות הגיע אליי, לגוש הירקון, שם הייתי תורנית. הם ביקשו ממני שאשכנע את חברותיי. הסכמתי והצלחתי בכך. זה היה מיבצע צ'קצ'ק. כל חבריקות נעשו באמבולנס.

גם את השתתפת?

ודאי. לקחו ממני דם, רוק ושתן. ביקשו מאיתנו שלא נדליף את זה לעיתונות.

יש קשר בין מה שסיפרת לי לבין המחקר שפורסם?

שום קשר! המחקר הזה, זה שקר וכזב! שום זונה או קוקסינל לא נכלאו לצורך המחקר. אין לי מושג על מה הוא מבוסס.

בעיקבות הפירסומים, נבהלו הלקוחות? ירד קצב העבודה?

אתמול הייתי תורנית. היה ביקוש רגיל ביותר. גם היום אני תורנית.

איידס

את מעריכה שתחול ירידה בקצב העבודה?

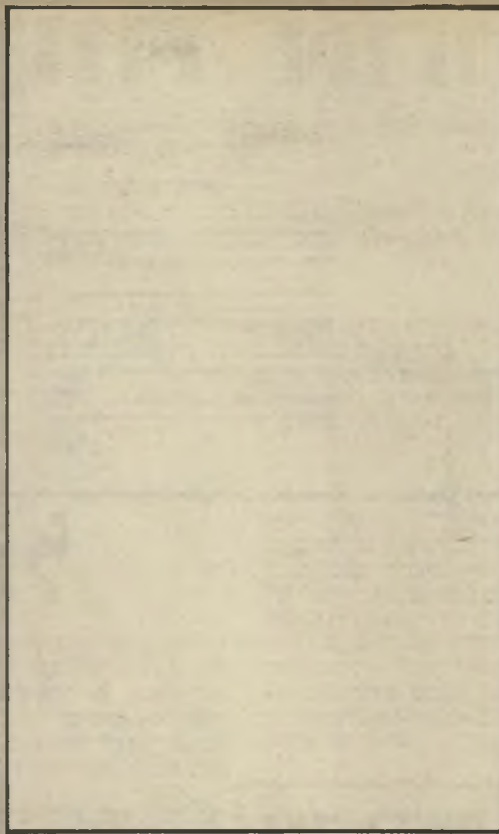
לא, אני לא מעריכה שתחול ירידה. ספרתי אתמול את הזונות: כולן עברו, הקליינטים זרמו.

ביניכם, הזונות והקוקסינלים, לא נוצרה בהלה בעיקבות הפירסומים?

בעיקר היו תגובות ביום השישי כלילה. כשהתכנסנו במועדון שלנו אחרי העבודה. נוצר קצת פחד: איך יגיבו הקליינטים?

ועל עצמכם, בריאותכם, לא התחלתם לפחד?

אני, למשל, נמצאת במעקב בבית החולים קפלן. כל חמישה חודשים אני מגיעה לביקורת. מתייחסים אלינו, הקוקסינלים, מאוד יפה שם. אני עובדת עם כפפות וגומיות. כשלוקח שואל אותי: „מה זה, גברת?“ אני עונה: „זה בשביל ההיגיינה שלך והסדר הטוב שלי!“ או הוא עונה לי: „כל הכבוד, גברת!“ אני בטוחה, לא מפחד. (דפנה ברק)

א"ג:

„אני נוהג ב־סזו קמ"ש, וגם לוקח דולארים לחו"ל!“

מישטרת ישראל נתנה אישור לנסוע במהירות של 111 קמ"ש בכבישים מסויימים. וכבר למחרת היום ביטלה אותו. פניתי לכמה וכמה מידידי, שיספרו לי מה דעתם על האישור וייל ביטולו המיידי. אבל אף אחד מהם לא הסכים להתראי. מהסיבה הפשוטה שאף אחד מהם כבר מזה שנים אינו נוסע במהירות של 90 קמ"ש. אבל הם לא רוצים להודות בזה בפומבי. אחרי שהבטחתי לא לפרסם שם ותמונה, דיבר אחד מהם.

כאיזו מהירות אתה נוסע בכבישים טובים מחוץ לעיר?

יש לי מכונת טובה ואני נהג טוב. המהירות הממוצעת שלי בכבישים טובים היא 130 קמ"ש.

ואם פעם לא תפסו אותך?

לא. יש לי באוטו מגלה ראדאר.

כלומר, אתה עובר על יותר מחוק אחד?

בטח, אני גם לא קונה דולארים בנקב כשאני נוסע לחו"ל. ואני גם לוקח יותר מ-800 מהם. אני עובר על הרבה מאוד חוקים מטופשים שמדינת ישראל שמה עליי, ובכל זאת אני מרגיש איש ישר והגון.

אתה עובר על חוקים כי הם מטופשים בעיניך? זו סיבה מספקת, לדעתך?

אני עובר על חוקים מסויימים. כי אני יודע שחוקקו אותם כשרידות לב. בטימטום. ואני חושב שגם מתוך כוונת זיון.

כלומר?

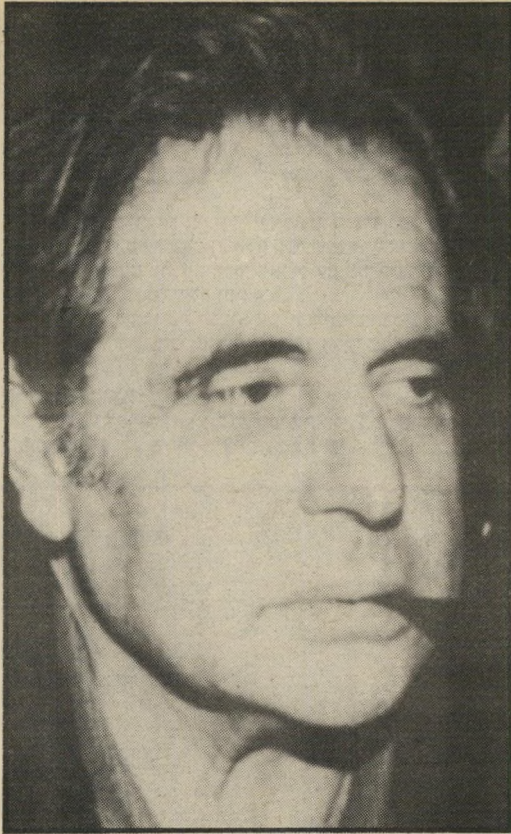
אני אישית לא מכיר אף כן־אדם אחר שאינו נוסע, לפחות

תחבורה

לפעמים, יותר מ-90 קמ"ש. או שלא קונה יותר מ-800 דולר כשהוא יוצא לחו"ל. אני מכיר המון אנשים שמשלמים את מחיר כרטיסיהטיסה שלהם בחו"ל, כדי לחסוך את ההיסל. ועוד ועוד דברים כאלה. בזמן האחרון יש לי ההרגשה שהחוקים האלה חוקקו כדי שכל אורח יעבור לפחות על אחד מהם, ואז לשילטונות יהיה משהו נגד כל אחד ואחד מאורחייהמדינה, ובמידת הצורך הם ינופפו לו בעבירה שלו. זה מאוד לא מוצא חן בעיניי. אבל אין לי הסבר אחר לעניין.

אני רוצה לחזור לעניין הנסיעה המהירה. עזוב חוקים. אתה לא פוחד מתאונות?

כן, אני פוחד מתאונות, ולכן אני נוסע בזהירות ובתבונה. למהירות הנסיעה בכביש פתוח וטוב אין שום קשר לתאונות, ואת זה הוכיחו כבר מחקרים רבים ברחבי העולם. אני נוהג כבר יותר מ-20 שנה. והתאונה היחידה שבה הייתי מעורב היתה כשאדון יקן אחד, שבטח נוסע במהירות של 30 קמ"ש, נכנס בי מאחורי ליד רמזור בלב תל־אביב.

חיים גורי:

„אם הדת"ים יתנו את הטון בעיר, יהיה רע מאוד!“

מורס השבוע כי יש אפשרות שאורי זוהר יהיה מועמד ש"ס לראשות עיריית ירושלים. שאלתי ירושלמי ותיק, הסופר חיים גורי, מה הוא אומר על זה.

את חושבת שהם מתכוונים ברצינות? למה לא?

זה נראה לי כמו מתיחה.

אם אתה חושב שש"ס היא מתיחה, אז אולי גם הסיפור הזה.

אני מאוד מקווה שזו מתיחה. למען אורי זוהר, ולמען העיר ירושלים.

ואם זו לא מתיחה, ויום אחד ייבחר לירושלים ראש־עיריה מ"ש"ס?

זה יהיה אסון לעיר הזאת.

מדוע?

כי כבר היום ירושלים היא עיר של מתחים נוראיים. בין יהודים לערבים, בין חרדים לחילוניים. ההבדל בין ימות־המשיח לבין קטסטרופה הוא לפעמים סכין אחת, כמו שראינו בזמן האחרון.

ירושלים

ירושלים, הרבה יותר מערים אחרות, ממילא חיה כיום חיים דתיים.

כן, אבל יש הבדל. היום הדתיים הם מיעוט חזק, הרורש ומקבל כבוד. אבל אם הם יהיו מי שנותנים את הטון, זה יהיה רע מאוד.

אתה מרגיש טוב בירושלים של היום?

האמת היא שכבר היום אני מרגיש הרגשה של ניכור, וזרות ואיבה מצד המנהג הדתי. אני לא רוצה לחשוב מה יכול להיות אם יהיה ראש־עיריה מ"ש"ס.

ואם זה יקרה, תעזוב את העיר?

אני לא ישראלי על־תנאי, ולא ירושלמי על־תנאי. אם יהיה ראש־משלה מ"ש"ס, את תעזוב את הארץ?

לא, כי ארץ יש לי רק אחת. אבל ערים יש בה הרבה.

כן, זה נכון. ובכל זאת, אני לא אעזוב. להיפך, אשאר ואנסה להיאבק. (דניאלה שמי)

איש גל"צ קרוב לבעלת בית-המרוח ★ הצגה בת 120 וסרט שטרם הוקרן

אחות לו דוגמנית

אתי אחנה הדוגמנית בת ה-31 עם אסף רובין. במסיבת יום-ההולדת שערכה לעצמה.

חנה שטיינר מלכת-המים (משמאל) - דוגמנית מסלול וצילום מצליחה, הצוברת תאוצה אל עבר הצמרת של מיקצועה - בחברת הדוגמנית גלית אהרונזון וציון אוהנה.

כדורגלן. אתי, גרושה ואם לילד בן 7, הזמינה למסיבה קולגות צעירות כמו חנה שטיינר, מלכת-המים היפה, וגלית אהרונזון, שימי תבורי טעם מהג'נון, וכירך יחד עם אסף רובין, שהתפרסם במישפטים סביב הטיוול בספינת-השידוכים.

אם לבני בגין יש זכות-אבות, מה מונע מאתי אוהנה להשתמש בזכות אחים? האחות של הכדורגלן אלי אוהנה, דוגמנית, חגגה השבוע את יום הולדתה ה-31. האורחים חיכו לאחיה המפורסם, שלא בא, והסתפקו באח השני, ציון אוהנה, גם הוא

שולה ניסני, הרקדנית, על בירכו של אשר ראובני, מנהלו האישי של חיים משה.

או תימני או צועני

נים התימניים, אשר המציאו את החפץ לות, קצת נעלמו מהשטח - וזאת סיבה מצויינת להחזיר עטרה ליושנה. במקום שהיה פעם מי ומי היפואי, פתח השבוע גרסי מועדון בעל שם תימני מהמקורות: הצועני. צוענים לא באו, אבל חיים משה בא לפתיחה, למרות הגשם, וישב לשולחן עם מנהלו, אשר ראובני, וכמה חתיכות. גרסי, מעונב, שירת את כולם כמלצר אדיב, ודחף ערימות של אוכל לכל השולחנות.

נראה שהצלחתם ההיסטרית של ה-מועדונים התורכיים-גרזיים-יווניים הזכירה לזמר אבנר גדסי, שהמועדון

אבנר גדסי מרים כוסית להצלחת המועדון החדש שפתח ביפו, עם חברים שבאו לפתיחה: הזמרים מרגלית צנעני וחיים

דניאלה שמי

היפהפיה
השבוע בפאב
יצאת הסרט כל
י.ם. מה שבלט במסיבה
הישי. בראש ובראשונה רי:
לילית צרפת, ששברה כבר
כה לכבות בסירטה הקודם, נדיה,
ואשר בה מתאהב אלון אבוטבול בסרט
החדש. היפהפיה השניה היתה **נעמי**
בן-אמון, חברתו ויש אף אומרים
אשת-לעתיד של **אבי קידר**, אחיו
של אבוטבול, שהיממה את הנוכחים
במחשוף ענק, אשר לא הותיר הרבה
מקום לרמיון.
כשנגמרה המסיבה, תחת להפליג
מהמקום במכוניות-פאר — כמצופה
מכוכבי-קולנוע — עלה רב נבון על
אופניו ונסע הביתה.

לימור, בעלת תיסרוקת הפנק האופנתית, שבה לאח-
רונה מנורווגיה, שם חיתה כמה שנים. בארץ היא
לקפוץ לברכה הצמופה של דוגמניות-האופנה.

רשל כהן נהנית יחד עם בת-דודתה, לי-
מור כהן, מחיבוקו האמיץ של
שרון זיכרוני, בנו החייל של הפרקליט אמנון זיכרוני.

...בואו, תדרכו עליי! אמר והשתטח ללא
ירכה. הזאב לא נאלץ להשתמש באקדח.
בחגורתו. כדי לסיים את אותו ויכוח.

אסי הילל רק בת 21 וכבר בעלת פאב. במסיבת-הפתיחה של
הפאב, הנושא את שמה, הצטלמה עם אברי גילעד,
איש גליציה"ל. השניים מככבים בסרט העומד לעלות על המסכים בקרוב.
כתב: מולי פרידמן צילם: צבי טל

נעמי בן-אמון בשימלתה ההדוקה בעלת המחשוף הענקי.
נעמי בת ה-18, בתו של דן בן-אמון, המה-
לים מהתקף-לב, נראית בתצלום עם ידידה, הצלם אריאל סמל.

2 אצבעות מאברי גילעד

צירוף המילים „בעלת בית-מרוח“
מעלה ברימיון דמות עבתי-בשר, גי-
דולת-גוף ובעלת קול-באס מאיים. אך
אסי הילל, בעלת-פאב טריה, נראית
כדיוק להיפך: ריקה ונאה, כולה בת
21. היא שיחקה כבר בחמישה סרטים,
כשהתפקיד הנוכחי, ולא בסרט, הוא
בעלת פאב הנושא את שמה: אסי.
השבוע, בבוקר יום הפתיחה, שהיה גם
היום הראשון להפעלת המקום, התי-
פוצץ במקום צינור-מים ונתיכיה-
חשמל פקעו. אך סוף טוב — הכל
טוב: מאות אורחי הפתיחה לא חשו
בתלאות היום, ונהנו מהמוסיקה, ש-
אותה אירגן **אברי גילעד** (מגל"ז)
ומהאוכל ההונגרי שבישלה אמה.

אסי נראית לאחרונה בקביעות
שתי אצבעות מאברי גילעד.

להיט עד 120

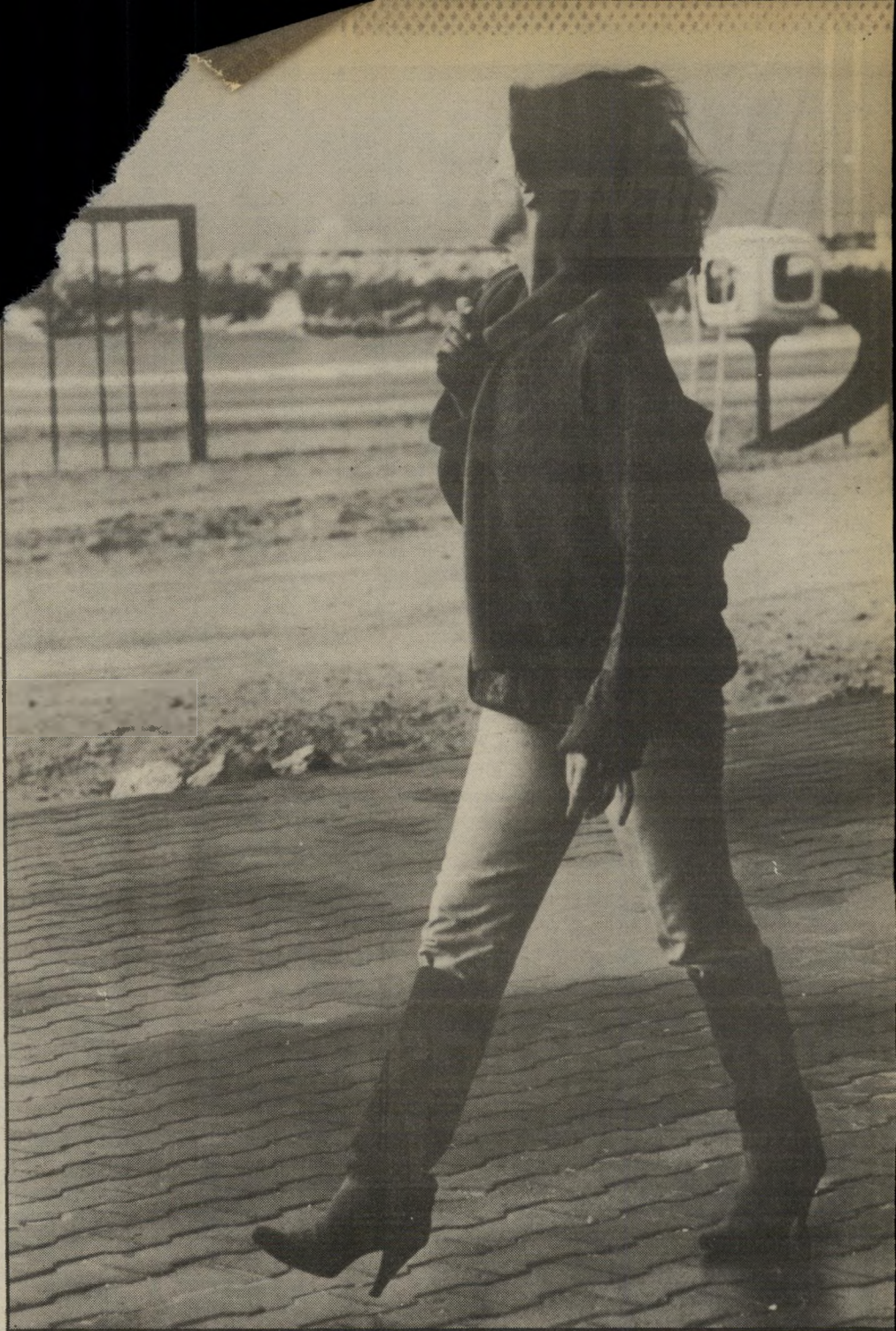
להיט של תיאטרון בית לסין הוא
כבר בן מאה. זוג פתוח. הקומדיה מאת
דריז פו, הועלתה כבר 120 פעמים
בהצלחה היסטורית בכל רחבי הארץ,
והשבוע התקיימה מסיבה לציון היוכל,
בהמרתף העליון. על ההצגה נאמר
שהיא מביאה כל זוג נשוי לדיון
מחודש בחייה-הנישואין, אך אצל כוכ-
בית, **יונה אליאן**, שכאה עם בעלה
שישי קשת, ו**שישון גבאי**, ההצגה
רק מיטיבה את חייה-הנישואין. לפחות
מהבחינה הפינאנסית.
מאשה לובלסקי, יו"ר נעמ"ת,
היתה אורחת-הכבוד במסיבה. היא באה,
הצטלמה והלכה — והותירה אפשרות
ל**מני פאר**, לעמליה **ארבל וא**-
ביבה פז לברך את השחקנים ולנגב
חומום לא רע.

מדן

שנים עם משוררת. אחרי שניצחתי את האשה הזאת, ידעתי שאני יכולה לכל אשה.
 „נאבקתי על אהבתו בזה שלמדתי את הכל על המין. הבנתי שבמין יש כוח גדול. למדתי להיות אשה. זאת הבשור רה שלי גם לנשים אחרות שרוצות להחזיק בגבר שלהן. מה גם שאותה משוררת היתה יפהפיה.”
 „כשדליה גוטמן התחילה ברומאן שלה עם יענקלה, בזמן שהוא עסק

רכילותי מרכזי בבוהמה הישראלית, ושהילך בארץ במשך שנים: אהבתו של שבתאי עם אשת הטלוויזיה והרדיו, המפיקה דליה גוטמן. בשיחה איתי סיפרה על כך לראשונה.
 „מהרגע הראשון, כשהתחיל הרומאן בין יענקלה ודליה, ידעתי על זה. הבנתי שהאהבה שלה מחניפה לו. אבל דליה לא סיכנה אותי מעולם. לרומאן שהיה לא היתה שום משמעות. כשהיה אומר שהוא הולך אליה, אפילו

עדנה שבתאי, אלמנת הסופר שעורה סערה רכילותית בסיפרה החדש, מדברת בפעם הראשונה על פרשת־האהבה של בעלה

יעקב הודיע לי שלדליה נולדה בת, ושהוא גמר איתה. בשבילי זה היה מספיק. כך סיפרה לי השבוע עדנה שבתאי.

עדנה הפכה בימים אלה לכוכבת התיקשורת, הרכילות ועולם־הסיפרות. סיפרה, הרי את, אול תוך כמה ימים. מהדורה שניה עומדת לצאת תוך זמן קצר. הספר, הכתוב בגוף שלישי, עורך ויכוח עצום. זהו ספר־ביכורים של אשה, המתקרבת לגיל ה־50, שחיתה בצל בעלה הסופר, יעקב שבתאי, עד מותו. כל עוד הסתפקה בהוצאת סיפרו של בעלה אחרי מותו, לא היתה מוקד של ביקורת. אולם כאשר פירסמה את סיפרה שלה, סערו הרוחות.
 בעיני מבקריה — ביניהם קיצוניים ביותר — הרי זה ספר רכילותי, אכסהיביציוניסטי, שבו מנצלת האשה את זכר בעלה ושמו הטוב. לדעתי זהו ספר אמין של אשה בוגרת ומעניינת, בעלת דיעות מיוחדות ורגש רב.

במין יש כוח

בספר אין עדנה מזכירה כלל את הנושא שהיה במשך שנים סיפור

יעקב, עדנה ובתם
 „הכי הרבה סבלתי מן השתיקות...”

מפיקה דליה גוטמן

„ידעתי שזה נגמר!”

בהצגה הלוח הלכה החבריה. הייתי עסוקה באוניברסיטה. למדתי דררכת־תנועה אצל נועה אשכול בסמינר הקיבוצים. חוץ מזה עברתי במישרה מלאה כמורה בחטיבת־הביניים ביפו.

„יענקלה היה אחרי התקף־לב. השי־תרלתי מאוד שלא להרגיו אותו. אבל הוא שגא את זה שאני לומדת. „היו אז שנים קשות בינינו, והיתה בינינו התרחקות. זאת היתה קרקע מצויינת לרומאן עם דליה.”

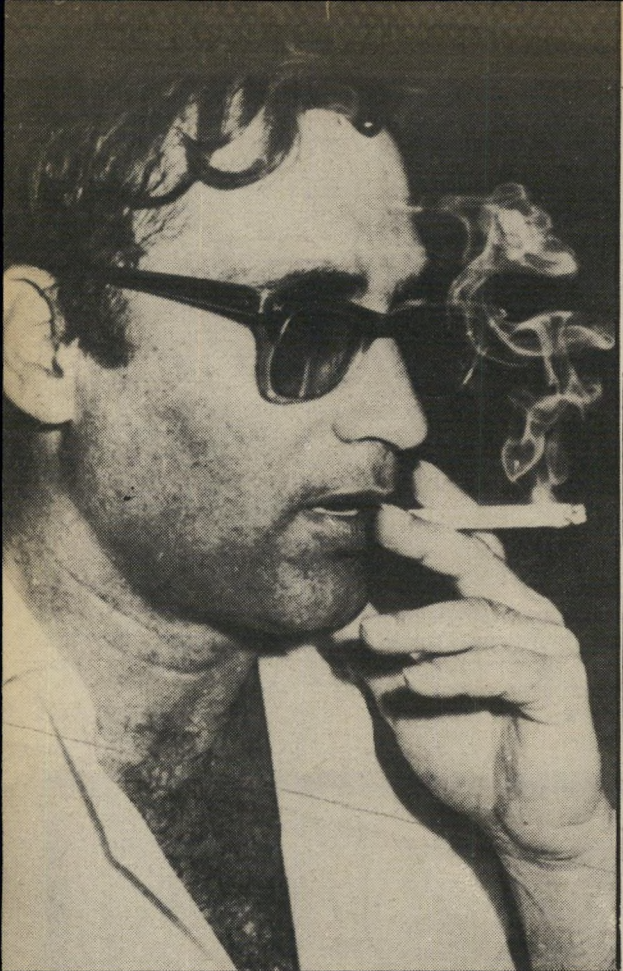
„אני לא הייתי מעורבת בבוהמה, ולא שמעתי רכילות. על הרומאן ידעתי מפיו. כשסיפר לי שלדליה ילדה, ידעתי שהרומאן ביניהם נגמר.”

„יענקלה לא עזב את הבית אף ללילה אחד. כשהסתכסכנו, היה הולך לבית חברים.”

לא שמתי לב. לא הרגשתי שזה חשוב. „במשך 27 שנות נשואין היו לנו משברים קשים. הכי הרבה סבלתי מימיהשתיקה. הוא היה מטוגל שלא לדבר איתי במשך ימים.”

„עברו שנים עד שלמדתי להילחם בזה. בהתחלה פחדתי לדבר. הבנתי שעליי להראות לו שזה לא איכפת לי. פעם החלטתי להפסיק לדבר איתו. לא דיברתי איתו כמה ימים. זה עזר. הוא הבין איד מרגיש ביוזג כשלא מדברים אליו.”

„לא הבנתי מדוע הוא מפסיק לדבר. משהו הרגיו אותו. וכשעס, שתק. „רק פעם אחת במשך כל שנותי הנשואין שלי עם יעקב הרגשתי שאני עומדת לאבד אותו. זה היה בתקופה שבה גרנו בקיבוץ, מרחביה. הוא התאהב וניהל רומאן במשך שלוש

שבתאי בסוף ימיו
"הוא גידל כרס והתחיל להקריט..."

להרים את הדגל!

שבתאי בכרזה של התחיה
"הקסם שפע ממנו..."

עדנה היא ילדת מרחביה של השר
מר הצעיר בעמק יזרעאל. היא קטנה
מאוד (1.56 מ'), ולפי דיברי אמה, היתה
"ירודה".

ילדה לא-יפה

היא ידעה שאינה יפה. כילדה היו
לה הרבה דמיונות. היא חלמה
שהחליפו אותה. היא גם פחדה פחד
מוות מפני כלבים.

היא טוענת שפעם, כשהיתה ילדה
קטנה, קרה לה משהו נורא. הילדים
טיילו מחוץ לקיבוץ ונתקלו בכלב
זאב. בקיבוץ היה כלב כזה, והילדים
חשבו שזה הוא. הם קראו לו, והכלב
התנפל על אחד הילדים וקרע לו את
הלחי. זה לא היה כלב זאב, אלא זאב
אמיתי — לפחות לפי סיפורה של
עדנה.

בגיל 15 וכמה חודשים היא פגשה
ביענקלה. הוא היה מבוגר ממנה בשנה.
בסיפורה היא מתארת את הפגישה כך
(תיאור שהיא שמה בפי הגיבורה):

מן הרגע הראשון שהייתי במי
חיצתו — בערב קיץ רחוק במיפגש
של ערב-שבת בקיבוץ, כשישב
בשורה מאחוריי ודפק ברגליו בי
התלהבות לקצב השירה על רגלי
הכיסא שעליו ישבתי — חשתי
בהדרג האדיר של הנוכחות שלו,
שריתקה אותי אליה כמעט ללא
נוע.

בקושי אפשר היה לנשום כשר
הוא היה שם — נסיד מעולם
האגדות — בחולצה לבנה עם
שרוולים מופשלים ומיכנסיים
קצרים חאקי דהויים וסנדלים.

הזוג בבית ליד החזיריה
החזיר השמן ביותר בעולם

שופע קסם לא יתואר, מחשמל —
בכל מה שעשה. בכל מה שלא עשה.
נמצא כאן מאחוריי, ובכלל לא יודע
שקיימת מין ילדה כזו חרדה
ומוקסמת...

זה היה ערב חורף גורל בשבילי,
ידעתי (אף שהייתי רק בת חמש-
עשרה וחודשים אחדים), שפגשתי
את ה י ח י ד, האחד והיחיד
בעולם, ידעתי שבאמת הנה ישנו
נסיד, כאן על האדמה, ועכשיו,
לימים ספורים, מתהלך בסנדלים
חומים-תנ"כיים על קרקע הסיד
הקשה של קיבוצי. ידעתי גם של-
עולם ארצה בו, אמשך אליו בכוח
שלא תהיה לי שליטה עליו.
שלעולם יעמוד בלב חיי.

לא, לא בחרתי בו, אי-אפשר
היה לבחור בו. הוא היה נ ב ח ר
מעצם הווייתו. נסיד מלידה. הוא
לא היה צריך להניע אצבע, להביט,
או לחייך, כדי שיאהבו אותו — הוא
נולד לתוך ים של אהבה, שהקיף
אותו בכל אשר מנה.

הקסם שפע ממנו, נשפך על
סביבותיו, ועימו שיפעת-החיים
הזאת ועוצמת-החיים, שהיתה
מרוכזת במסות אדירים בכל תא
שבו, בכל תנועה. אי-אפשר היה
שלא להימשך אליו, שלא לרצות
להביט בו, לננוע, לחוש במגעו,
להיעטף במבט עיניו, לשמוע את
קולו עוד ועוד ועוד.

הוא

יפה מדי

עדנה היתה בת 19 כשהשניים
נישאו בתל-אביב, באולם קטן של
ויצו ברחוב פינסקר, בניגוד לעצות של
אמא, שאמרה שהוא יפה מדי בשבילה.
"אחר-כך ידעתי שהיה בזה גרעין של
אמת. הבנתי שיענקלה לא יישא אותי
לעולם על כפיו."

במשך עשר שנים, מגיל 20 עד 30,
עבד יענקלה בחזיריה של מרחביה,
בהתלהבות אדירה. לחרר הקטן שלהם
היו מגיעים מגדלי-חזירים מכל הארץ,
בנעליים כבדות. בחרר היתה תלויה
תמונת-ענק של החזיר הגדול ביותר
בעולם, ששקל חצי טון והיה רוסי.

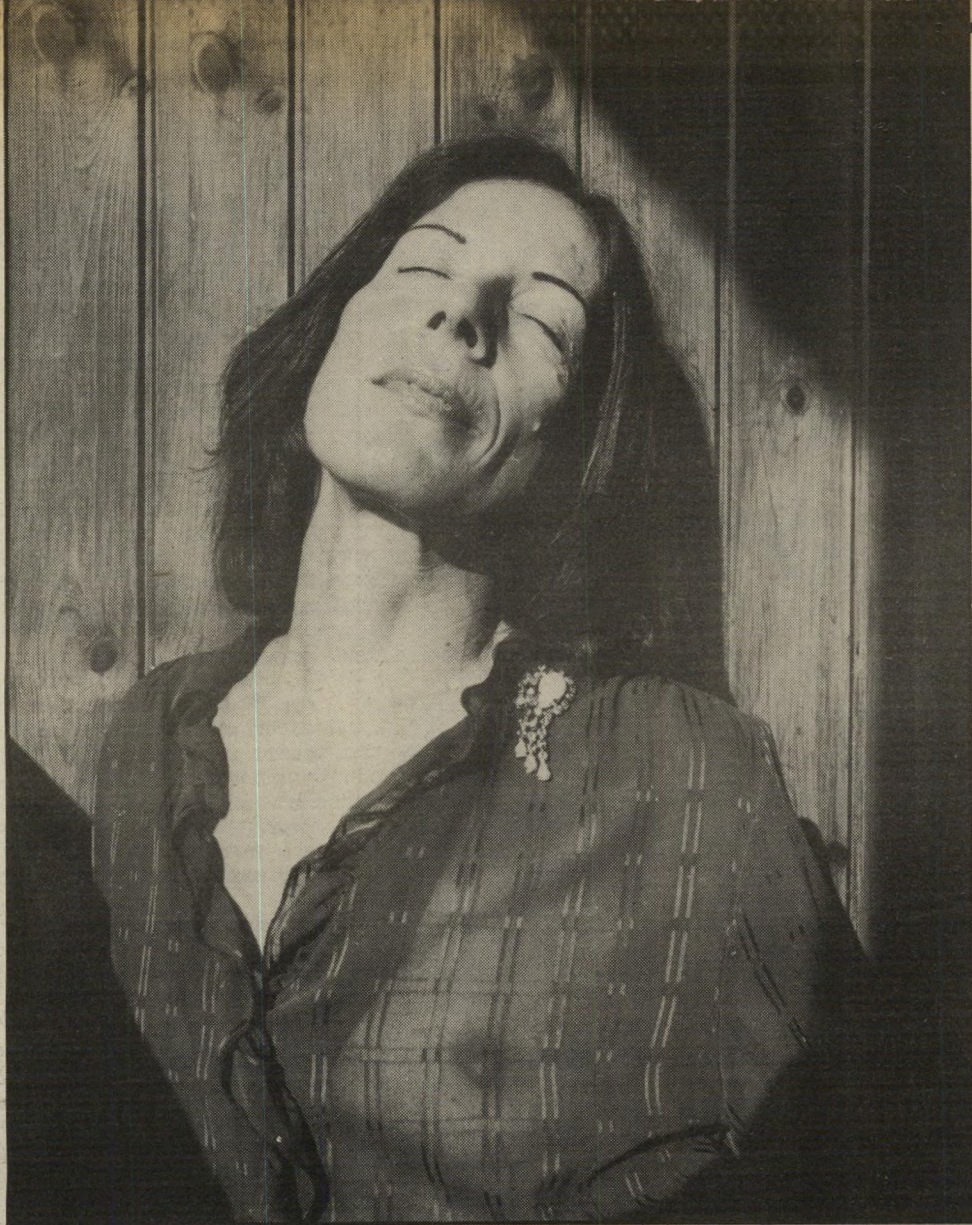
"הריח של החזירים הפריע לי מאוד.
מה גם שהחרר היה במרחק של 50
מטרים מהחזיריה. באותה התקופה לא
בגד בי יענקלה, אבל ההתנכרויות שלו
והשתיקות שלו היו קשות. היתה המון
אפרוריות בחיננו."

יעקב ועדנה בקיבוץ
"למדתי את כל הטריקים להיות אשה..."

יעקב ועדנה כזוג צעיר
"ניצחתי משוררת יפהפיה..."

עדנה בתצלום חושפני
לא ידעתי שרואים את החזה!

שהמיפגש בינינו יהיה מיפגש נקי של גבר ואשה.
בספר מתארת עדנה גם את אשתו של הזמר המפורסם. כששאלתי אותה אם היה לה אי פעם קשר איתה, סיפרה שמעולם לא פגשה אותה ולא ראתה אותה, אלא רק פעם תמונה שלה במוסף של שבת.

* שעליה אמרה דליה השבוע: זוהי חולצה שאני לובשת אותה בערב. לא ידעתי שבצילום ייוו יראו בעדה את החזה.

מות־הדם והתשוקה המפכים בם זה אל זה כמים רבים הזורמים בערוצי האדמה אחרי סערת גשם. מחבקים זה את זה ברכות בעודם שבים אל גדותיהם.

מחוץ לספר היא מוכנה לתאר את דמות המאהב האידילי בעיניה: "אני רוצה גבר בלי שום סביבה, בלי שום רקע, רק אותו לבדו. לא רוצה לדעת אם הוא נשוי או פנוי. לא רוצה לדעת עליו, לא ממנו ולא מפי אחרים. אני גם לא רוצה שיבטיח לי כלום.

הושלכו במבוא, והוליד אותה אחריו צמודה לגופו כצל בכל חדרי הבית, נעצר בכל אחד מהם, כורע על ברכיו מנשק את כל גופה, ידיו עוברות בה והעונג והכאב מפלחים אותה כסכינים עיוורות.

כעיוורת הלכה אחריו בביתה שלה – לאשר יבחר, לאשר יוביל, ולבסוף נחו על המיטה הגדולה מכוסת חיפוי המשי הסיני האדום עם דראקוני הזהב, כשני ניצולים שטרפו בסופה, מקשיבים לפעי-

עדנה השבוע
תבוא בן! תהיה בן! אהובי!

דניאל אבינן

להחזיק את הגבר שאני אוהבת.
"אבל דבר אחד מעורר בי בחילה. מעולם לא אסכים לזה שיהיו יותר משניים במיטה. כי זה יסור הכריאה – גבר ואשה.
"גבר מתעייף מאשה שהוא נמצא איתה כל ימיו הרבה זמן. צריכים לרענן את הראייה שלו. דאגתי שיהיה בינינו מתח מיני. יענקלה ידע שאני לעולם לא אעזוב אותו בשביל גבר אחר."
יעקב שבתאי נפטר בלילה שבין ה' 4 וה' 5 באוגוסט 1981. עדנה הוציאה תחילה את הספר האחרון של בעלה, ואחר כך את סיפרה שלה, שבו היא מתארת רומאן בינה ובין אדם המוגדר בספר כבן 36, נשוי מזה 11 שנה לחברתו הראשונה, אבא לשני ילדים, זמר מפורסם, שיש לו אשה בכל מקום.

תבוא

בן...

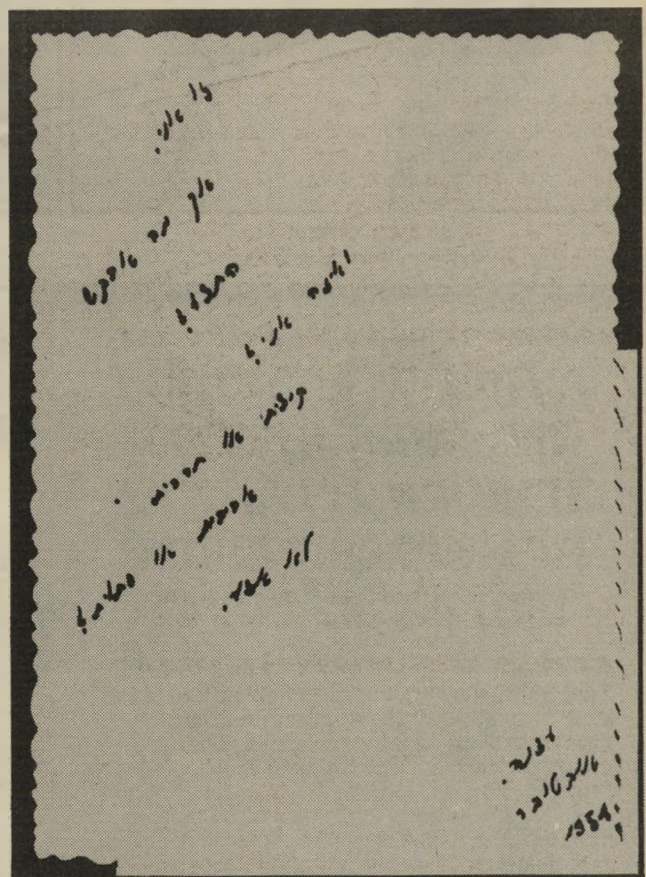
(המשך מעמוד 25)
"עוררתי אותו לעזוב את הקיבוץ, דבר שהיה מלווה בשלושה ימים של שתיקה גמורה. פניו הביעו איבה ושינאה תהומית.
"כמה שהתעלמתי יותר מן השתיקת האלה, כך התקצר אורכן. הראיתי לו שלא איכפת לי.
"קיבלתי עבודה בחינוך מיוחד. חיי בתל-אביב לא היו קלים. ללמוד לטפל בשתי הכנות, שנולדו לנו בקיבוץ, ללמוד לבשל. יענקלה מאוד אהב לאכול. במשך תקופה ארוכה הייתי המפרנסת היחידה בבית.
"בכל שנות נישואינו מעולם לא הייתה לי עוזרת. כשלקחתי פעם עוזרת, שעבדה במשך שלושה שבועות, יענקלה פיטר אותה וטען שזה מפריע לו. רק ב-1976 רכשנו מכונת-כביסה."

רק שניים

במיטה

יש הבדל רב בין החיים של עדנה, כפי שהיא מתארת אותם בסיפרה, ובין הסיפור שסיפרה לי. יש גם הבדל בדמותו של יענקלה.
בספר מופיע שבתאי תמיד כאילל

כתובת של עדנה על גב התצלום שלה (1951)
ואיזה אני! קיצית או חורפית, אביבית או סתוית?"

למשל:
כעיוור מגשש בחושך הוא מוביל אותה לחדר־השינה, ושם מול הרי אי תולש מעליה את החולצה, כורע על ברכו, מושך למטה את החצאית, ומלמטה הוא מביט עליה, "יפה שלי". הוא אומר קצר נשימה, ידיו על משולש התחתונים הזעיר המפ־ריד ביניהם. "תקדע", היא אומרת. ידיה מגששות בשערה, אובדת בנחשול הקירבה הסוחף אותה אליו. ועכשיו הוא טומן בה פניו, תשוקתו עיוורת לכל משתלחת בה, ומונה עוצמת עיניה אל התימונה הנפערים בה. כששניהם מבקשים להיטמע זה בזה, לגעת עד המ־עמקים שטרם היו בם, והיא שומעת את עצמה לוחשת כשיר שאין לו סוף. "תבוא בן, תהיה בן, תבוא בן, אהוב..." עד שהם שוק־עים בבאר המנוחה.
ובמקום אחר בספר:
עומדים בחושך במבוא. נותרו חסרי־נשימה. מרודפי תשוקה המ־סרבת להתרוות, ואורי אחז בידה עירום כולו, וגם היא, ביגדיהם

צעיר – כאותה דמות אידילית של צבר, שתצלומו נגנב עליירי תנועת־התחיה לכרות־הבחירות שלה. (אחרי הליכים מישפטיים, נאלצה המיפלגה להחליף את הדמות).
בחיים. סיפרה עדנה, "יענקלה גידל כרס. התחיל להקריח, הרכיב מיש־קפיים. אבל זה לא הפריע לי לאהוב אותו עד כלות הנשמה. הוא היה חכם מאוד. אך תמיד גם ילדותי. אני הייתי המציאות. אני נשאתי בעול החיים היומיומיים."
בספר מתואר האיש כגבר־חלומות, שמת בזרועותיה מהתקף־לב. במציאות אומנם אהבה אותו, ומשיכה לאהוב אותו, אך חייה עם יענקלה היו קשים, ואין היא מסתירה זאת.
"הפחד הגדול ביותר היה שאני אפסיד אותו. אהבתי אותו עד שיגעון. בזרועותיו הרגשתי שיש לי בית. ידעתי שהגוף שלי חשוב לו נורא. "עשיתי מאמצים אדירים לשמור על הגוף. אמרתי אינני אוהבת לאכול. הייתי מעזת את קינאתו בסיפורים על מחורים. אני אדם חופשי מאוד במין, ושום דבר אינו פסול אצלי כדי

עיתונות: שחיקת מעצורים

הזמנת עיתונאים עליידי מחלקת החקירות של מסיבה הכנסה, כדי להיות נוכחים בעריכת חיפוש בביתו של פוקה הירש. דיברי השופט משה לנדוי באותו עניין ראויים שיהיו חקוקים על ליכס של העיתונאים ורשויות החקירה:

„למעורר נגדם סכל רב בעיקבות המיכצע שחוקרי מס' ההכנסה אירגנו נגדו ביד רמה. הם שיסו בו את כלליהם השוטרים ההמונית, צמאי הסנסציות, והירשו להם לחדרו את רשות הפרט של המערער, ועד להדרה מיטות שלו הגיעו — כל זאת אחרי תידרוך מוקדם, שבו הוזנו את הכתבים מידע שבהלקו היה כוזב ומנופח. כך הושפל המערער בעיני הציבור, ונעשה מטרה לבזו וללעג, ונגרם נזק חמור לשמו ולעיסוקו, עוד לפני שהובא לבית המישפט.“

„טוב עשה מר אליעזר שילוני, שהיה אחראי למיכצע אומלל זה, שבעדותו בבית המישפט לא ניסה להתחמק מאחריותו, אלא הודה בפה מלא כי, היתה זו טעות בשיקול מצד אלה שמסרו הדבר לפירסום, מתוך פירוש מוטעה של מה שמותר להם מבחינה זו... היתה זו החלטה שלי, על סמך מידע שהיה לפניי, ועל פי מדיניות הסברה שקיימנו אז, ושכאמור התגלתה כמטעות.“

„מדיניות ההסברה היתה, כפי הנראה, להוכיח קבל עם ועדה שאין משואפנים כלפי איש, ושיר החוקרים מגיעה גם לאיש חברה נודע כמו המערער. היתה זאת גישה מוטעית מיסודה, המעידה על עירוב מושגים מצער. לא על רשויות החקירה מוטל התפקיד להפגין בפומבי חוסר משואפנים בדין, ואל להם להעמיד את החשוד לעמוד בלחץ, עליהם לעשות את מלאכתם הרחוק מזיקור הפירסום, ולהימנע מכל פירסום שאינו דרוש לצורכי החקירה עצמה. אין מקום לא למסיבות עיתונאים ולא לתידרוכים מוקדמים לכתבים, ומוטב לנקוט את השיטה הברוקה, שהידיעה הראשונה על החקירה המתנהלת תגיע אל הציבור עם הבאתו של החשוד לבית המישפט לשם מעצרו, ושהפירסום יהיה מוגבל למה שנאמר בישיבה פומבית של בית המישפט.“

הדלפה מכוונת של מהלך החקירה ושל חשדות

תפקיד העיתונות בפרשות וענונו, חווה יערי, גיתית איזראלוב, אומבוס 300 ואחרות מחייב חשבון נפש

הסבה לשיטה של המישטרה, ככלי לחקירה. בשיטה זו משתמשת המישטרה בעיתונאים ככלי-שרת, והעיתונאים נענים לה ברצון. גם כאן פירסום הדלפות כאלה נוגד את כללי מועצת העיתונות, המטילים על העיתונאי חובה שלא ישמש כלי-שרת בידי גורם זה או אחר המעורבים בחקירה.

יתכן שבית המישפט העליון חייב לשנות גישתו, וליתן נפקות מישפטית להדלפות מכוונות או להודעה מוקדמת לעיתונאים על מעצרים. במקרים קיצוניים של השפלה או ביווי, הייתי נוטה אפילו לבטל הרשעה, ולא להתחשב בכך רק במידת העונש, כפי שנעשה בפרשת פוקה הירש, שהוזכרה לעיל. נראה שעדיים מישפטיים כנגד חוקרים ושוטרים לא הועילו, מה גם שהמישטרה שופטת את עצמה; וכידוע, השיפוט המישפטית העצמי, הנהוג במישטרה, משאיר מקום נרחב לשיפוט ולתיקון. לפיכך, התרופה צריכה לבוא מבית המישפט. אין בכך כדי לפטור את העיתונאים מאחריות לתופעה הפסולה, שבה הם משמשים כלי-שרת בידי רשויות החקירה.

הפירסום על החשדות בפרשת אריה אולאי, ראש עיריית אשדוד; בעניינו של מאיר ניצן, ראש עיריית ראשון-לציון; והפירסום לגבי הבדיקות בעניין קרן טדי קולק, שלבסוף כולן הסתיימו ללא הגשת אישומים, הן רוגמות מן הזמן האחרון לשיטה של חרושתי-פירסום על חשדות בקול גדול, ואחר-כך סיום העניין בקול-ענות חלושה.

וכינתים — נגרם נזק חמור למערסר הציבורי ולשם הטוב של איש-ציבור, שלא לדבר על עוגמת הנפש ושיכרון הלכב שהשיטה הזו גורמת.

שיטת הפירסום המכוון, כשהוא מלווה במעצור ככלי לשבירת הנחקרים, חייבת לעורר חרדה בלב כל שוחרר זכויות אזרח; וחייבת לגרום לנו דאגה עמוקה.

בזמנו נכתב דוח מלומד עליידי וערת השופט כבוד לעניין פירסום חשדות או תלונות נגד איש-ציבור. זאת בעיקבות פרשת חשאי-מודעי. מן הראוי שחשדות, אפילו הם מודלים עליידי (המשך בעמוד 32)

הקבועים בה נתפרו לפי מידתו ולפי צרכיו של שילטון קולוניאלי. אומנם, ההסדרים רוככו במידה רבה עליידי פסיקה נאורה וליברלית של בית המישפט העליון, אבל לא די בריכוך זה, ודרושה רפורמה מקפת ויסודית בחקיקה.

זוהי ההזדמנות להציע לשרי המישפטים: הבו לנו חוקי עיתונות חדש!

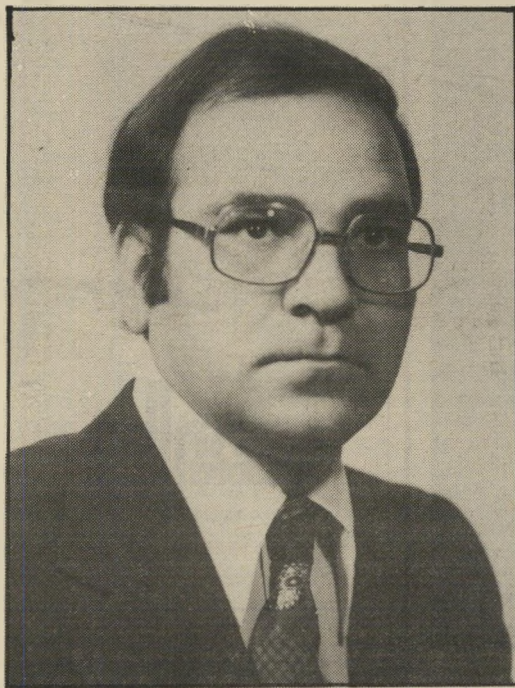
בתחומים לא פחות רגישים, כמו מעצרים מינהליים, עלה בירינו לנסח חוקים ישראלים חדשים; אין כל הצדקה להמשיך ולחיות מפיו של חוק קולוניאלי, כמו פקודת העיתונות.

כושעים כנוכחי תיקשורת

אחת התופעות המדיניות בעיתונות הוא הסיקור התיק שורתי הנרחב לפושעים, וההתייחסות אליהם כאל דמויות ציבוריות כוללות מתחומים אחרים.

בימים האחרונים התפרסמה תמונתו של „גומאדי“ באזכרה לבנו, משל היה שר או ראש-משלה. גיתית איזראלוב כיכבה בשעריו של שבועון, משל היתה שחקנית בסרט שזכה בפרס. כמות הסיקור של מישפט חווה יערי ואביבה גרנות חרגה מכל פרופרציה סבירה. האנסים זוכים לכינויים „הביבים“ כמו „האנס הבכיר“, „האנס האתלטי“, „האנס מן התיאטרון“, וכיוצא בזה.

קשה להימנע מן המסקנה שמגמה זו, הקונה לה שביתה

בעיתונות הישראלית, היא בניגוד גמור לעיתונות טובה ומקצועית.

לעניין זה אין לי אלא לצטט מכללי מועצת העיתונות (מובאים בפירסום בעריכת גבריאל שטרסמן) העוסקים בפירסום על עבריינים. אחד הכללים קובע: „יש להיזהר בפירסום קורותיו של עברייני שלא להקנות לו הילה של חשיבות בעיני בני-העם ובקרב קוראים שאינם מיטיבים להבין בנושא זה. יש להיזהר מגלר ריפיקציה של הפשע, כלומר להימנע מהאדרתו של העברייני ומהפיתוי לגיבור או אליל.“

חוששני שהפרקטיקה בעיתונות היא הפוכה לזו הנדרשת בכלל שצוטט.

העיתונות ככלי-שרת

בידי המישטרה

אם עסקינן בדיווח עיתונאי בענייני עבריינות, צריך להודות כי העיתונות ממלאת לעיתים קרובות תפקיד של מזור ומדרבן לחקירת מעשי-עבירה, שכן פירסומים על חשד להפרות חוק מאלצים את רשויות החקירה לבדוק את הטענות. כך, למשל, פירסום הטענות נגד אשר ירליון, בזמנו, נעז את מינויו לתפקיד נגיד בנק ישראל, ומאוחר יותר הביא לחקירה פלילית ולמישפט שהסתיים בהרשעתו.

ואולם בצד התפקיד החיובי, לעיתים חוטאת העיתונות כחטא של שימוש כמקורפון למישטרה ולרשויות החקירה, וככלי-שרת בידיהן. הודעה מראש לעיתונאים על מעצר צפוי היא, כנראה, נוהג שאינו חריג. במיוחד אמורים הדברים כאשר הנעצר הוא איש ידוע בציבור.

בית המישפט העליון מתח לפני כמה שנים ביקורת חריפה על

כל חברה גדולה כוחה של העיתונות, אולם בישראל גדול יותר כוחם של העיתונאים והעיתונות, בשל מימדיה הקטנים של המדינה בשטח ובאוכלוסיה, בשל סידרי המישטר הריכוזיים, ובשל „סירה-לחץ“ הציבורי שבו אנו נתונים.

במדינה ריכוזית ואינטנסיבית כשלנו קיימים קשרים אינטנסיביים יותר בין חברי השיכבה הרקה השלטת, ובכלל זה העיתונאים.

500 נישאי המישטרה השילטונית הבכורה ביותר, ועוד כמספר הזה ממלאי התפקידים בעולם הכלכלי והמישקי, מקבלים את ההכרעות יומיים ושעיה-שעה, בשאלות מרכזיות בחייה של החברה והמדינה. אלה איש אלה נמצאים בקשר הדוק, ובשיטתית בלתי-פורמאלי, עם כמה עשרות עיתונאים, שבמעט הכל גלוי לפנייהם.

מחר, העוצמה של העיתונות, המכונה „המעצמה השביעית“, היא ערובה לקיום המישטר הדמוקרטי ולאחריות ציבורית של קובעי החלטות במדינה; מאידך, העוצמה הזו, אם נעשה בה שימוש לא ראוי, עלולה להביא לידי פגיעה שלא כדין בזכויות הפרט, או באינטרסים לאומיים חיוניים של המדינה.

לפיכך הוטלו סייגים ומגבלות על העיתונות, כדי להגן על זכויות הפרט, כגון מישפט הוגן, הזכות לפרטיות, והזכות לשב הטוב. על העיתונות למלא את התפקיד החשוב של כלב-שמירה לשילטון ולנעשה בחברה, ובד בבד עליה להישמר מפני פגיעה בזכויות הפרט ובאינטרסים חיוניים של המדינה. זוהי משימה קשה, שלא קל לעמוד בה.

אירועים, מגמות ודפוסי-התנהגות בעולם העיתונות בארץ מחייבים אותנו להפנות את הזרקורים על העיתונות והעיתונאים, ולהציב שאלות על המצוי והרצוי. רוגמות אחדות מן השנים האחרונות מבליטות את סוג הבעיות העומדות על הפרק:

הדלפה מכוונת של המישטרה לעיתונות הפכה שיטה ללחץ על נעצרים, יחד עם המעצר עצמו

- פירסום קטעים מיומנו של מרדכי וענונו בטלוויזיה הישראלית;
- הדיווח הרחב לפרטיספרטים בפרשת אביבה גרנות וחווה יערי, בשלבי החקירה והמישפט, באשמת רצח מלה מלבסקי;
- הדיווח המפורט על ניתוחי השתלות-הכבד בבית-החולים „רמבם“ בחיפה;
- פירסום תמונת החוטפים שהורדו מאוטובוס 300;

- פירסום כתבות עליידי עיתונאי בעל-עניין;
 - הרשעת עיתונאי בעון מעשי-חשיטה, על רקע פירסומים ומניעת פירסומים מזיקים.
- על רקע ריווחים על התאבדותיו של בני-נער, עלתה השאלה האם ריווחים אלה מעוררים התאבדות, וראוי לצמצם בהם. רוגמות אלה ואחרות מעוררות שאלות לגבי תפקודם של העיתונאים והעיתונות, ולגבי הדילמות הניצבות לפנייהם בעבור דתם העיתונאית.

ניתנה אמת להיאמר: העיתונאים עצמם מתלבטים בבעיות ומשתדלים להתמודד עימן, ולהעמיד להן פתרונות בהתאם לשינויי הזמן. למשל, ספרה-שנה של העיתונאים לשנת תשמ"ו, שהוא ה-44 במספר, כולל בצד החלקים השיגוריים גם ריונים רציניים בנושאי אתיקה עיתונאית, התגברות הסיגנון „הכסי חיסטי“, או בנושא הדיווח העיתונאי על התאבדות.

אני מבקש להציע הערות והתרשומות לגבי כמה היבטים של עבודת העיתונות.

מטבע הדברים, בכתיבה על העיתונות, הרגש יהיה יותר על בחינה ביקורתית של תופעות בעייתיות מאשר על הבלטת הישגים והערכה חיובית. אין זאת אומרת שהמאזן הכולל אינו נוטה לכף זכות, אלא שטיבה של בחינה ביקורתית שהיא מתמקדת בבעיות, ולא בהישגים.

בטרם אגש לבחינה התופעות הבעייתיות, מן הראוי להזכיר בפתח הדברים, כי למרבה הצער עדיין קיימת במדינת-ישראל פקודת-העיתונות שירשנו מתקופת-המנדט, ואשר ההסדרים

במדיונה

דרכי אדם שחור ולבן

**ילדה בת 9 השיגה תיקון
נגד סגן אלוף-העולם
לשעבר בשחמט**

מיכל קלדור היא ילדה בלונדית בת 9 ורבע. השבוע נוסף לתולדות חייה הקצוצים מאורע פיקנט: היא היתה אחת משני שחקנים, מכין 30, שסיימו בתיקון מישחק-שחמט סימולטני נגד סגן-אלוף-העולם לשעבר, ויקטור קורצ'נוי.

והרי תיאור המיקרה, מפיה של הגיבורה הראשית:

ואחרי שלוש וחצי שעות, קורצ'נוי ביקש ממני תיקון. מייד הסכמתי, כי כל העסק הזה נמאס עליי. שלוש וחצי שעות ישבתי בלי לזוז מהכיסא, רק הזויתי את הכלים. וזה קשה מאוד לילדים, כי ילדים אוהבים להשתולל, ולא לשבת בשקט.

בכלל, היה קשה לי להתרכז, כי הצ'למים הסתובבו שם כל הזמן וצילמו, והיתה ילדה אחת שהסתובבה לידי וכל הזמן אמרה לי: "כל הכבוד!" ואני נורא התרגזתי מזה. ואבא שלי פיתאום אמר: "את תפסירי?" כל-כך התרגזתי, שרציתי לקום וללכת. אבל בלב ידעתי שאשאר עד הסוף.

היו גם אנשים שעוררו אותי יפה. חברה שלי, למשל, אמרה לי: "אם

מיכל עם אביה, קלדור
ידעתי שזה חשוב לאבא שלי

תנצחי, תהיי מפורסמת." ועוד כל מיני דברים מצחיקים כאלה, שהצחיקו אותי ועוררו אותי.

פיתאום קרה משהו שבכלל הוציא אותי מהריכוז. שמעתי משהו נופל לבריכה שבקניון. התפללתי שזה לא אח שלי, כי ידעתי שאבא שלי יתרגז נורא. אבל בלב ידעתי שזה כן אחי, כי שלושת האחים שלי הם ילדים משי תוללים, וכשהם נמצאים בסביבה, אני אף-פעם לא יכולה להיות רגועה.

בטח זה היה אחי. צחקתי כל-כך הרבה כשהוא יצא מהבריכה רטוב כולו! עד כאן סיפוריה של מיכל, באונוי שרה ליכוביץ.

מיכל, תלמידת כיתה ד' בבית-ספר ישבג ברמת-החיל, היא ילדה קופצנית ומלאת-מרץ. יש לה עיניים חומות גדולות וריסים ארוכים, והיא לבושה בחולצת טריקו לבנה ובמיכנסים כחולים. כשהיא מדברת עם אנשים וזים, היא אוסרת על שלושת אחיה להימצא בקירבתה. והיא יודעת למה.

אחור, האח הגדול, בן ה-12 ורבע: "אנחנו מאוד מקנאים בה. בגלל זה אנחנו מריצים לה ומתווכחים איתה הרבה. גם אני רציתי לשחק, אבל תמיד נותנים לה, כי היא הבת היחידה." מיכל התחילה לשחק שחמט בגיל 5. "עד אז רק הערצתי את המישחק, כי

אבא שלי אירגן את התחרות, ואני רציתי לנסוע לראות. דווקא באותו יום חזרתי מבית-הספר מאוחר, ואמא שלי אמרה לי למה, כי אני צריכה להכין מייד את הדברים ולנסוע.

כשהגעתי לתחרות, התברר לאבא שלי שאחר השחקנים לא יבוא. פיתאום הוא ביקש ממני שאשתתף במישחק במקומו.

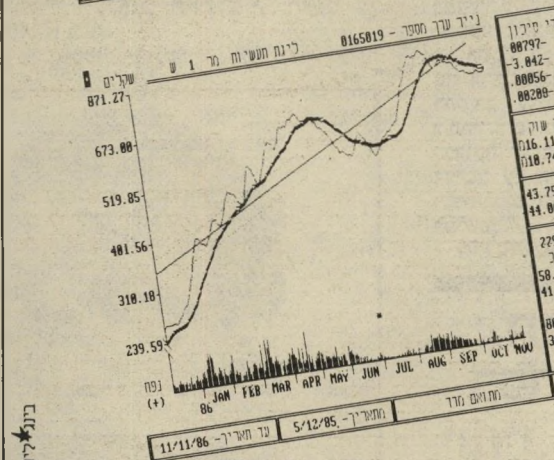
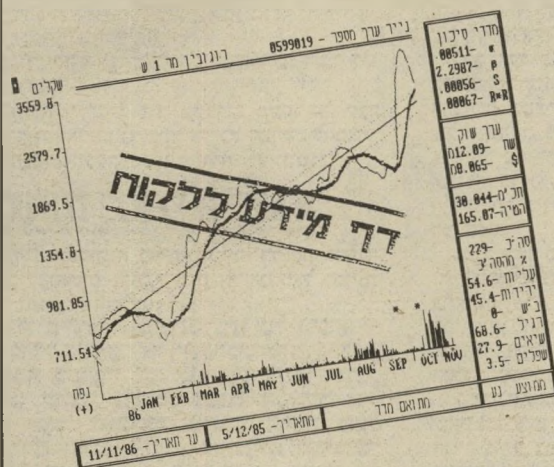
חשבתי שאני הולכת לברוח משם. פחדתי נורא. מה יקרה אם אפסיד? כל האנשים יתאכזבו ממני. ואם אנצח או אעשה תיקון — הרבה אנשים ירצו לשחק איתי אחר-כך, ואני לא כל-כך טובה, ואז כולם יגלו את זה ויצחקו עליי!

הייתי מבולבלת. גם בכלל לא ידעתי מה זה מישחק סימולטני. חשבתי שקורצ'נוי ישחק נגד כל אחד בנפרד, וכשיגמר המישחק יעבור לשחקן אחר. וזה ממש מפחיד.

חזן מזה, כבר חצי שנה אני לא מתאמנת, ופחדתי שאיברתי את הכושר שלי.

בסוף הסכמתי, כי בכל אופן זה מעניין נורא. באמת למדתי הרבה דברים חדשים. למדתי, למשל, שמהלך קטן אחר יכול לשנות את כל המישחק. אף-פעם לא חשבתי על זה ככה. יעקב בן-חוריק, שישב לידי, עזר לי,

רוצה להשקיע? לך על בטוחה.

יועצי ההשקעות של "בטוחה"
יתנו לך תמונת מצב עדכנית וממוחשבת לגבי כל נייר ערך. היכנס לאחר מסניפי "בטוחה" ובקש את המידע הרצוי לך.

בטוחה
ניירות ערך והשקעות בע"מ, מקבוצת כלל (ישראל) בע"מ

תל-אביב: רח' קרל נמר 8, סל. 03*201821
ירושלים: מרכז "כלל" 347, סל. 02*227161-5
רמת-גן: רח' ארלוזורוב 5, סל. 03*731384
רמת השרון: רח' אוטישקין 56, סל. 03*480115
חיפה: שד' ווד'נוד 7, סל. 04*389216
רחובות: רח' הרצל 190, סל. 08*475577, 08*472279

"קטל ברפואה - עדות אישית"

מאת ד"ר יולי נודלמן

הספר הראשון מסוגו בארץ שנכתב על-ידי רופא, המתאר את המצב העגום במערכת הבריאות בישראל. כתב אישום נגד המימסד הרפואי והפוליטי. את הספר ניתן להשיג בחנויות, או לפי הזמנה טלפונית 057/32245, או בכתב לת.ד. 5349, הוצאת הנגב, באר-שבע.

מקאו MACCAO

המסעדה הכי סינית בעיר

יש סינית ויש סיניות
אולם הכי סינית בעיר

היא הסינית היפה "מקאו"

בה אוכלים סינית ומבליים סינית.

ארוחות צהריים עיסקיות (5 מנות) החל מ-15 ש"ח.

משלוחים הביתה וקייטרינג

רח' ירמיהו 7 תל-אביב טלפון: 03-5464273, 5464311

חניה חינם לכל אורחי המסעדה.

מיכל בעת מישחק
"הסכמתי מייד לתיקו, כי כל העסק נמאס עליי"

צילום: אריאל

ידעתי שזה חשוב לאבא שלי, היא אומרת בחיוך מתוק ומעפצפת בריסיה. **בשרות הפוליטיקה.** אביה של מיכל, אברהם קלדרו, הוא יו"ר עמותת שחקני השחמט. בעמותה חברים קבוצת שחקנים שפרשו בחודש מרס השנה מהאיגוד הישראלי לשחמט, בעיקבות כינוס שקדם לאולימפיאדת השחמט בדובאי. השחקנים התרעמו על חבר האיגוד, שלטענתם ויתר בקלות רבה מדי על השתתפות ישראל באולימפיאדה. הם נטשו את האיגוד ואירגנו תחרות שחמט בינלאומית בירושלים, כמקביל לאולימפיאדה. האיגוד לא ראה בעין יפה את קיומה של התחרות הישראלית. יעקב הרסי, נשיא האיגוד, שלח מיכתבים לשחי מתאים שהבטיחו את השתתפותם בתחרות. במכתב לקורצ'נוי כתב: "אני מבקש להודיע לך שהתחרות אליה הוזמנת אינה מוכרת עליידי האיגוד הישראלי לשחמט. משום כך לא תוכל לזכות בה בתואר רישמי או בדירוג כלשהו. הגוף שמארגן את התחרות פועל נגד האיגוד ואין לו מעמד רישמי בישראל."

קורצ'נוי השיב להרסי במכתב נועם: "הודעתי עד עימקי נישמתי ממכתבך. מה חבל שאני צריך להסביר לך כי במיקרה זה השחמט פועל בשירות הפוליטיקה. חרל להיות חייל במישחק הפוליטיקה!"

קורצ'נוי בא, והתחרות התקיימה. שיאה הראוותני היה המישחק הסיי מולטני, 30 שחקנים — בהם יצחק מודעי, יורם ארידור, יורם טהרלב, שלמה ברשביט, ידי מנוסי, יגאל מוסנזון — נגד קורצ'נוי.

גם בנים. שיאו של המישחק — תוצאת התיקו של מיכל. אבל הפיר סומת הרבה, לדבריה, לא סתירה את דעתה. "למחרת כבוקר באתי לבית הספר, והרבה ילדים עמדו בשער ואמרו לי: איך הצלחת לנצח אותו? לא ענית להם."

ואז קראו לי לחדר של המנהלת, כדי שאדבר ברדיו. כליכך התרגשתי, אני לא יודעת איך הצלחתי בכלל לי דבר. אחרי זה כבר כולם ידעו, והחברות שלי נורא קינאו בי.

אבל אני לא אוהבת להשוויק, ולא השתגשתי בגלל התחרות. נשאר לי אותי האופי. אני ילדה שאוהבת להשתולל, ושונאת לכבוז סתם כסף, וגם שמלות אני לא אוהבת ללבוש.

מה שאני אוהבת זה לרקוד ג'אז ולהתעמל, וכמו כל הבנות בכיתה גם אני אוהבת בנים. אבל אל תכתבי את זה, כי החברות שלי יהרגו אותי!

יש לי כל מיני תחביבים. למשל, מישחק גולות, או שאני אוהבת לשבת על סולם גבוה עם חברות שלי וסתם לקשקש.

אני גם אוהבת לקרוא ספרים. ביחוד את בברלי קליר, כי היא כותבת תמיד על אותן הדמויות וזה נעים, כי אני כבר רגילה לדמויות האלה. אני גם אוהבת את להקת משינה ואת ריטה ורמי קלינשטיין. את זה תכתבי בגדול,

יש לי הרגשה שמדובר באותו מרדכי וענונו עצמו, כי העד במישפט הזה הוא אדם המתעקש על עקרונות. טיפוס של ממש."

העד במישפט שבו עוסק פסקדין חדש של בית-המשפט העליון שמו מרדכי וענונו. זה היה הפרט היחיד שנמסר עליידי בית-המשפט העליון. קראתי בעיון את פסקי-הדין של בית-המשפט העליון בסוגיה המישפטית המעניינת: מה ניתן לעשות בעדותו של אדם שמסר אותה במישפט טרה, אך המתעקש שלא להעיד בבית-המשפט. חיפשתי רמזים לזהותו של העד העקשן, שהעדיף ללכת למאסר בעוון ביוזון בית-המשפט, ולא לחזור על עדותו במישפט, אבל הרמז היחיד שמצאתי היה כי פסקי-הדין של בית-המשפט המחוזי ניתן כנצרת, רחוק מבאר-שבע, עירו של וענונו המפורסם.

טילפנתי לעורדי-הדין ראובן בר-חיים, שייצג בבית-המשפט העליון את המערער, הנאשם שווענונו סירב להעיד נגדו בבית-המשפט. בר-חיים זכר היטב את המיקרה. "זה מרדכי וע' נגנו מחצור הגלילית", אמר, "והעניין היה האשמה במיסחר בהרואין". המסקנה היתה כי העד העקשן, שקבע הלכה חדשה במישפט היש-ראלי, איננו וענונו המפורסם.

את המישחק. קציני מישטר הקולור נלים של יוון הירבו לשחק שחמט. המנצח במישחק הוא לאורדוקא השחקן החכם ביותר, אלא זה המגלה רוח-לחימה. בובי פיישר, למשל, נלחם עד טיפת-דמו האחרונה, לא נכנע בשום פנים ואופן, מסביר קלדרו-האב. "גם אני אפ-פעם לא מוותרת", אומרת קלדרו-הבת. "מה שהכי אני אוהבת במישחק השחמט זה הניצחון!" מכריזה הילדה, צוחקת וקורצת, תוך כדי שהיא מכה את אחיה הגדול או בועטת באחיה הקטן. היא מפגינה קרבי ג'ורו קצר עם האח האמצעי, ואחרי-כך פונה לאביה, מחבקת אותו ומוצצת אצבע בחיך רחב.

מישפט מרדכי וענונו

הוא העיד במישטרה,

אך סירב להעיד

בבית-המשפט. מי הוא איש-

המיסותרין?

פסקי-הדין היה מעניין. אך מעניין עוד יותר היה האיש שעמד במרכזו: מרדכי וענונו.

מדרווחת אילנה אלון: "תברר", אמר לי עורדי-דין ידיה,

אופי שמתאים לשחקני-שח. אני יודעת להילחם ולא להישבר, ואני גם חכמה, אבל את זה אל תכתבי — כדי שלא יחשבו שאני דווקא כן שוויצ-רית."

לא מוותרת! "מה זה שחמט בעצם? מישחק מילחמה לא-הומאני: מקריבים את החיילים הפשוטים למען הניצחון, אומר אברהם קלדרו. "משום כך במישטרים פאשיסטיים מעודדים

על כל הדף. את עופרה חזה אני ככלל לא אוהבת, ואת ירדנה ארזי — ככדרכה. את עידית, החברה שלי, אני מאוד אוהבת. היא כמו אחות. הלואי שהיתה לי אחות.

כשאחיה גדולה, אחיה אחות בבית חולים. לא איכפת לי שלא מרוויחים בזה הרבה כסף. זה מיקצוע שמעניין אותי. גם שחמט מעניין אותי. יש לי

נאשם וענונו (מבאר-שבע) במכונית-המישטרה (משמאל: שוטר) נצרת רחוקה

הכי משתלם לגדל חישגד.

25,000 ש"ח ביד (ומיד)

וגדל לך? גרד רק חישגד! יותר זכיות-13 זוכים בפרס השק; יותר סיכויים-כמעט שלוש לאחח; ויותר פרסים חוזרים אליך - 54% מהכדיון, והכל הכל על המקום. לגדל בכל וקורות המכירה של מפעל הפיס.

שמואל בונים: "המירדף" (רישום)

ספרים סופר ועיתונאי

לה מונד מדווח על ספר חדש לגבריאל גארסיה מארקס. חתן פרס נובל ומי שסיפרו מאה שנות בדידות ויכה אותו כמוניטין בינלאומיים. המדובר הפעם בספר תיעודי-עיתונאי על קולנוע ומחזאי צ'יליאני בשם מיגל ליטין, חברו של מארקס. שחזר למולדתו בדרכון מזויף, תחת שם בדוי, בתחפושת ובאיפור תיאטרוני כבד, כשלצידו רעיה שאינה אשתו, כדי לצלם שם, במשך שישה שבועות, 32,000 מטרים של סרט, שמתוכם הכין גירסה קולנועית בת שעתיים על מצבה של צ'ילי אחרי תריסר שנים תחת שילטון של הרוזן הצבאי פינזושה. מארקס תחקר את ליטין במשך שבוע. סרט הטיף עליו מושמעים דבריו של הבימאי — אחד מ-5000 גולים פוליטיים שנאסר עליהם לחזור למולדתם — נמשך 18 שעות. בספר, שהופיע תחת השם הרפתקתו של מיגל ליטין בזהות בדויה בצילי, נתן הסופר הקולומביאני את רשות הדיבור לליטין. ואולם, הוא אומר, "הסיגנון הוא שלי, כמוכן. סופר אינו יכול להחליף את לשונו".

מבקר לה מונד משבח את מארקס על שלא הניח להלילה לסחר את ראשו, והוא מדווח כי גם בעיקבות קבלת פרס נובל לסיפור לא חדל מארקס מעבודתו העיתונאית, כשהוא מוסיף לצאת למסעות-צלל בנושאים הנראים בעיניו צורקים. עוד משבח המבקר הצרפתי את הסופר הקולומביאני על שידע, בסיפורו האחרון, "לעמוד בפני הפיתוי של מחבר-הרומאנים". בהצניעו את אישיותו ואת הטכניקה שהוא מנסה בה, "למציאות יש לפעמים צרכים שהסיפור אינה נענית להם ברצון. לפיכך, הותרו מספר האגדות השופע את עצמו מאחורי הקלעים של סיפורו, התהילה, תהילתו, היתה למצטנעת ונרדפה". כתיבה יפה, מה? לתשומת-ליבם של הרצונג טים שלנו.

פ. ריסאי

כאמן — אין לו מה לעשות פה. יותר נכון: הוא לא יחזיק מעמד. והיו גם כאלה שנשרו, ולא רווקא הבלתי-מוכשרים ביותר, לעומת זאת, אצלי הציור הוא לא סבל, אצלי הציור הוא הגשמה עצמית, הוא הנאה. למענו עזבתי את מיקצוע עריכת-הדין (לפני כמה חודשים ניתקתי כליל את קשרי עם המיקצוע). ולפעמים גם יש הפתעות: כך, למשל, קיבלתי מערייית חולון אטלייה יפה. וידוע לי שכמעט כל אמן שפונה — מקבל מהם איוה מקום, אולי מיקלט לא-מנוצל שאותו הוא יכול להפוך לאטלייה.

הרבה מהבעיות בארץ אינן תוצאה של רצון רע מצד מישהו. הרבה יש לזקוף לחובתו של האקלים התרבותי, או, יותר נכון, חוסר התרבות. אביא עוד דוגמה: בארץ חסרה תרבות של גלריות. לבר ממיקרים מועטים מאוד, אין כמעט קשר קבוע ומפנה בין אמן לבין אכסניה כלשהי. התוצאה: האמנים נודדים מגלריה לגלריה, לדעת, שני הצדדים אשמים במצב זה. הגלריה אינה מעוניינת ולפעמים אינה מסוגלת (חסרים הכישורים המתאימים, חסר כסף) ללוות את התפתחותו, להשתתף בלבטיו של אמן, להושיט לו עזרה — לאו רוקא כספית — בשעה שהוא זקוק לה. ואילו האמן, מצידו, אינו מרגיש שום מחויבות לגלריה כלשהי: אם יבוא בעל גלריה מתחרה ויציע לו עוד כמה שקלים, הוא לא יהסס רגע ויעזוב. מובן שזה יוצר אווירת אי-אמון הדדית, וגם את החיכוכים וההתכתשויות שהדדיות מגיעים מפעם לפעם לעיתונות.

ומה התוכניות לעתיד?

אני עובד עכשיו על ספר ראשון בנושא ציוריי השמי של. כן, הסוריאליזם. אני גם עושה הרבה חיתוכי-עץ ויש לי מהם סיפוק עצום. אין לי שום מחויבות, אם אפשר לומר כך. יום אחד אני עושה חיתוך-עץ אכספרסיבי, ביום השני אני רושם רישום מן הטבע או מצייר בציב-עיימים. אני מרגיש שהניסיון הטכני שרכשתי מאפשר לי חופש פעולה גדול יותר. בעצם, אני עושה מה שאני רוצה, וזאת הרגשה נפלאה. העיקר לא להיכנס ללחץ. לא לצייר עם השעון, אבל גם לא לצייר נגד השעון.

ע. דוה

לפני כמה שנים היתה תערוכה אחת, "דימוי ודימויו", ומאז לא הקדישו שום תשומת-לב לנושא.

אתה אישית חש עצמך מתוסכל?

לא, אני אישית לא. אני מקבל חיזוקים. קודם כל, יש פירכק (היוון חזון) מצויין לחיתוכי-העץ שלי. ואם מישור חושב שציורי-השמן שלי לא טובים — מה אני יכול לעשות. בגרמניה יש לעבודות הסוריאליסטיות שלי הצלחה די גדולה. היתה לי תערוכה בשוודיה ואני יכול לומר, בכל הצניעות, שגם שם היתה לי הצלחה לא-מבוטלת. כנראה שיש עמים או תרבויות הפתוחות יותר לסיגנון הזה. וצריך גם לזכור תמיד: אפילו האמן הטוב והמצליח ביותר יכול למכור עבודה רק פעם אחת, לא פעמיים. ואם לא אמכור כאן — אמכור במקום אחר.

ובכל זאת, מה שמפריע לי הוא אווירת הקליקות והכנופיות שהשתררה בשנים האחרונות כאמנות הישראלית. וגם ההרגשה שהמוסיואונים בעצם שונאים את האמנים, אף על פי שהם מתפרנסים מהעיסוק באמנות. אומר גלויות: מה שקורה היום במוסיואונים מעורר בי, כמו ברכים אחרים, שאט-נפש עמוק. במקום לתרום להתפתחות האמנות הישראלית בכללה, עושים המוסיואונים המובילים (תל-אביב, מר-סיאון ישראל) כל מה שאפשר כדי לבלום אותה, תוך שהם מגדלים להם כל מיני אמני-חצר. מה שדרוש היא רוטציה בהנהלות המוסיואונים. זה לא מתקבל על הרעת שאנשים יישבו בכורסותיהם עשרות שנים, כמו שישב גמזו בשעתו. יש קבוצה

(שוב ושוב מצטטים בהקשר זה את שמותיהם של יוסל ברגרר ושמואל בק), ושיצרתם נובעת מהשאיפה לעשות כמה שאפשר יותר. "זהב".

ויחס שלילי כללי זה של הביקורת אינו מפריע לך? האם בשל כך התפרקה החבורה שלכם, חבורת משושה?

לא, במשושה נתגלעו חילוקי-דעות בשאלות אחרות. ניסינו להשיג לקבוצה לגיטימציה מימית, והיו הצעות לקרב אמנים צעירים אחרים. החלטנו להפעיל זיירי (צוות שיפוט ובחירה) פנימי כדי שהתערוכות תהיינה על דעת כולם. וזה לא עמד במבחן. הגענו למצב שבו היו תערוכות שחלקנו הסתייג מהן. ויחד עם זה, לעולם לא הייתי מוותר על התוויה של שיתוף, על השיחות, הוויכוחים, הידיעה שאנשים מ'סביב חושבים, בראש אחד' איתך.

אשר לביקורת, יש מידה רבה של צניעות והתחסדות בכך שאנשים בעלי השפעה על עולם האמנות — אוצרי מוסיואונים, מבקרי אמנות, וכו' — מרגישים כי הם צריכים להבין יותר טוב מן הציבור הרחב, ואם דבר-מה מובן לציבור הרחב, או נתפס בקלות, סימן הוא שאינו טוב. באופן כזה, התפתחה כאן סנובה אינטלקטואלית שמתיימרת להבין אמנות באופן אכסלוסיבי, וכל מה שאינו עומד באמות-המידה האוטוריות, הבלעדיות שלהם, אינו נראה להם. ברור שבעיני האנשים האלה הסוריאליזם הוא מוקצה. אבל אני מאמין שבישראל פועלים כיום כמה אמנים סוריי-אליסטיים או כאלה הקרובים למגמה הזאת. שהם בהחלט בעל-ערך. ואל נשכח לרגע שאמנים

יב' אהץ
אין מירון (בזנזי היינו במחאה)
(נגד הביבול)
כן היד ימין וימין אלה הגנומה לא הגיה כנלמה
והנחג אילס בגחגיה החלומות
למאי ראינו אוגך אלה מכוד ויזון וג'יקן אצמתיג
זבא אחז בקצאס אנל
מה מכעגיה קמה לנזאכון
מחשיכה אהיקים שחקים באהרבה קיוס
בגלס צמאני עזוי ראס
פציומג שנוג'ע מע'ני צ'ני ארעמי צריך
אג העטניה היכונה בלפא'י הרכוא
כבוא העג חי רמי כי ג'עץ בארץ חרואג ואחר
השנאה האכה חוס גוכך גיגל וגעבור מג'ני?
וכני פלס'ין השואלים אכואגס בחי'קן ימנאו ראיה
היוס חג נפיוץ חומאג האיה
אח והק בנ'ק: ח"ק.

של אנשים, כולם מקורבים זה לזה, חניכי אותה אסכולה ותלמידיהם של אותם אנשים, שהשתלטו על המוסדות והתקציבים, ומה שאינו מתאים להם מבחינה חברתית — ואני אומר, ככוונה, "מבחינה חברתית", כי אינני מאמין אפילו שהם מודרכים על-ידי שיקולים אמנותיים; ובכן, מה שאינו מתאים להם מבחינה חברתית (החוג שלהם, החצר שלהם, המבקרים העושים את מלאכתם מתוך שיקוליהם שלהם, וכו') — מוצא עצמו בחוץ.

בתור אדם לא מתוסכל, אתה נשמע לפעמים מתוסכל למדי.

הבט, אני חי בארץ הזאת — ולחיות כאן פירושו לחיות את הטוב ואת הרע שבה. אדם שאינו יכול לעמוד במאבק היומיומי על עצם הקיום כאן — ואני מדבר עכשיו על הישרדות

כמאקס ארנסט, רנה מאגריט, דאלי, ויקטור בראונר, מאטה, אנרי ברטון ואנרי מישו ופול קלי נימנו עם הזרם הסוריאליסטי.

ואם יאמר לי מישור שהסוריאליזם הגיע לישראל באיחור של 40 שנה, אשיב לו: האם האבסטרקט הלירי של וריצקי לא הגיע לכאן באיחור של 40 שנה ויותר? בתור חברה מתהווה, תרבות צעירה — צריכים היו לתת לסוריאליזם הישראלי לחיות, להתפתח, להבשיל — ורק אחרי-כך לשפוט אותו. נכון שיש הרבה מאוד סוריאליזם גרוע. אבל תנקוב בשמו של סיגנון אחד שלא הוליד אמנים גרועים.

במה בדיק אתה חש שאתם מופלים לרעה?

כבר אמרתי: לזרם הסוריאליסטי אין כיום שום תהודה מימסרית, ביקורתית או תיקשורתית.

מאריך:

חרק גדול השוכן בקרבת מים: (5) עסקן יהודי ציוני בעל "אוטואמנספציה" (ש"מ); (10) עצב, מדוכא; (11) חכמת הנסתר (ר"ת) — כינוי לתורת הקבלה; (13) מינחה שעל הנכנע להביא לארנוני; (14) עטין; (15) חוטם; (16) תקופה (חא); בכיוון זה; (20) גבול, קצה; (21) מין עכבר; (22) משורר ישראלי (ש"מ); (24) מירה — כאורך הזרוע; (25) סוציולוג אנגלי, מפרסם "הספר הלבן" 1930 (ש"מ); (26) חכמה; (28) בגד הכהן הגדול; (30) קללה; (31) מטבע, חצי השקל העתיק; (32) אחד מארבעה אופני פירוש המקרא; (34) נגה; (35) ייבש מים, בתעלות; (38) חבל, אזור בארץ; (39) חי ממש השועלים; (41) כסולם התווים; (42) מין קטניות; (43) אות כא"ב, המהפכת זמנים; (45) כסף, ממון; (47) בבקשה; (48) קצץ, שבר; (50) סייף; (51) הוראה; (52) צורה; (54) אילן סרק, מן הציצים; (57) מלל; (61) השני כסולם התווים; (62) שופר; (64) פחד; (66) קריאת הצאן; (66) כלי קבול למידת היבש; (67) קו ניצב בקשת; (69) קומפוזיטור גרמני; (70) דאגה, חדרה; (72) מקום חגירת החרב; (74) השתטח ארצה; (75) בן רמליהו, מלך ישראל; (77) דבר הקיים בתמידות; (78) נזיר טיבטי; (81) מזג האש וטבעו; (83) "חלק הארי"; (85) מילת ברירה; (86) מזל החורש; (88) בור למעון היה (חא); (89) שוכב על גבו; (91) תורת האמונה; (93) כינוי לאבא אריא, ראש ישיבת סורה; (95) כלי שחר; (96) היסוד הבוער, המאיר; (98) עדין, צעיר; (102) סוג; (102) נעור משנת; (103) שונא; (104) עסקים ומסחר התלויים כמזל; (105) פרסום פומבי.

מאריך:

(1) בקע, קרע; (2) בריבך, (3) מעוף קל; (4) מטבע ביפן; (6) מערב; (7) דגל; (8) גבעול השבולת; (9) סדר רברים צפופים זה ליד זה; (12) בן אהרון הכהן; (15) אבן יקרה אדומה; (16) נעים לאורן; (17) אש, אור; (19) ראיית רברים שאין להם שחר; (20) אבי הבעל; (21) ענפים רכים היוצאים משורש העץ; (23) כסיס; (24) שבת בישראל; (26) סופר צרפתי בן המאה ה-19; (27) בתיקול; (29) שלילת חירותו של אדם; (30)

ברית התחיבות בין צדדים; (33) שאינו פזי; (34) קפיצה פתאום מית, גיחה; (36) רוח ים; (37) דליל; (40) ישן; (41) לוע; (44) יחידת הספק הורם החשמלי; (45) נצח; (47) שלל; (49) מבצר; (50) גזע שבילים אחרי הקציר; (53) ומפיר — מוצץ דם; (54) לבנה; (55) מין משקה; (56) בריבך שקבל את דת ישראל; (59) המסה; (60) צד ירידת השמש; (62) משענת עץ; (63) ניצול מן המבול; (66) עקשן.

פורק עול (3,3); (68) ילקוט על השכם, למטיילים (מ); (71) הוד, רוממות; (73) מין עוף; (76) חוג; (77) קמחגס (מ); (79) ביתמחסה לעניים; (80) קבוץ בררם; (82) פרי שעדיין לא בשל; (84) חודש; (85) אבן טובה לחושן; (87) בך אדם; (90) אדוק בדבר; (92) שמש; (94) ורה, הפיץ; (96) מידת אור; (97) ערך סעודת אבלי; (99) כלי אוכל; (101) מילת זרז; (102) צינה; (103) חורבה, מפולת.

אביגיל ינאי

דינה אחרת

(המשך מעמוד 27)

המישטרה, בטרם פירסום, ייבדקו בי שבע עיניים מתוך יחס חשדני מאוד כלפי המישטרה.

כגיעה בפרטיות

העיתונות אינה נוהגת והירות וכבוד כהגנת הפרטיות.

הדיווח הטלוויזיוני על השתלת הכבד בבית החולים רמב"ם היה אינטימי ומקיף — אומנם תוך שיתוף פעולה כפול של בני מישפחת המושג תלים — ונראה לי שחרג מסגרתים מיקצועיים נאותים.

אינני בטוח אם, למשל, הסבירו לבעלה של מושגתל הכבד (מירה שיכמנר ז"ל) כי אינו חייב להופיע באסיפת הרופאים עם שרת הבריאות, ואינו חייב להופיע בטלוויזיה ולפרט את תחושותיו ברגעים קשים ודרמאטיים. ייתכן ש"הנחה" שהוא חייב.

בפרשת מושגתל הכבד, לא רק פגיה עה בפרטיות היתה, אלא גם התערבות כעבורת צוות הרופאים, שבמיקרה אחד גרמה לתקרית עם אחד הצלמים. זכורים גם מיקרים אחרים של פגיה עה בפרטיות בתקשר של חולים ופגיה עים. היו מיקרים שנפגעים בפעולות איבה צולמו במצבים מזכים. במקרה אחד פרסמה תמונתו של אדם שנקרר בירושלים, כשהסכים עדיין נעוץ בגבו; במקרה אחר, טראגי יותר, פרסמה תמונה של גופת נרצח בפעולת איבה. מעניין לציין כי מהשוואת נוסח חוק-הפרטיות עם הנחיות מועצת העיתונות בנושא הפרטיות עולה, כי ההנחיות אינן מתיישבות עם הוראות החוק. החוק מעניק הגנה לפגיעה בפרטיות, אם בפגיעה היה עניין ציבורי. המצדק אותה בנסיבות הד עניין, והפירסום לא היה כוזב. בהנחה חיות אין דרישה לעניין ציבורי, אלא הדרישה היא שיהיה "עניין לציבור". קיים הבדל בין הניסוח "עניין ציבורי" ובין הניסוח "עניין לציבור". הראשון מניח כי קיים עניין לגיטימי ציבורי בפירסום הדבר הפוגע בפרטיות, ואילו המונח "עניין לציבור" הוא גמיש יותר, ועשוי לכלול גם עניין של סקרנות או רכילות. מן הדיון שמועצת העיתונות תשקול מחדש את ניסוח ההנחיות, כדי להתאימן לדרישות חוק הפרטיות.

כאן המקום להדגיש כי קיים הבדל בין דמות ציבורית, דהיינו מי שנושא מושרה שילטון, ניהל חשוכה, או ידוע לציבור בשל בולטותו בתחום פעילותו, ובין אזרח פרטי, שאינו דמות ציבורית. לגבי דמות ציבורית, מיתחם ההתעניינות של התיק שורת בענייני הפרטיות הוא רחב יותר, ובדין. אולם אזרח פרטי, שאינו דמות ציבורית, לא נתן הסכמה כללית לחשיפה של ענייניו הפרטיים, ולגבי מיתחם המצומצם יותר.

לעיתים נדמה שהתיקשורת והירה יותר בכבודם של אנשי ציבור. למשל, מצב-בריאותם של לוי אשכול וגולדה מאיר לא נחשף לציבור, ואילו לגבי אורחים פרטיים אין מקפידים בכבודם. ידוע המיקרה מן הזמן האחרון של פירסום שמה של המישפחה שהסכימה ללקיחת כבד מבתי המישפחה שנהרגה, ולתרומתו להשתלת במירה שיכמנר ז"ל.

עיתונאים

פוליטיקאים

יחסים סימביוטיים

בית דובר על הקשיים הקיימים ביחסי הגומלין הסימביוטיים בין הפוליטיקאים, שהם ספקי המידע וצרכי הפירסום התיקשורתי, לבין העיתונאים, שהם צרכני המידע וספקי הפירסום התיקשורתי. העיתונאים אינם

יכולים למלא תפקידם ללא המידע מהפוליטיקאים, ואילו הפוליטיקאים חבים את הישרדותם הפוליטית, ואת עלייתם לסיקור תיקשורתי על-ידי העיתונאים.

מי שישב פעם במיון הכנסת, ראה כמו עיניו מי צריך למי, ומי משחר לפיתחו של מי. יחסים סימביוטיים אלה מעלים את מניותיהם של פוליטיקאים בעלי-מידע.

יותר לעורר את השאלה — האם יחסים המתבססים על "תן לי מידע ואתן לך פירסום עב" שיו, וגם בפעם אחרת" הם כללי-מישחק לגיטימיים. זוהי שאלה הראויה לפחות לבירור ולליבון, כדי שהעוסקים במלאכה יהיו ערים לאותם קווים מטושטשים בין המיתחם הלגיטימי של "תן לי ואתן לך", ובין האיזור של מקסימיזם פסול.

אף כי מלאכת התיחום קשה, אין העיתונות פטורה מדיון בסוגיה זו. שאלה נוספת היא באיזה מידה גורמים היחסים הסימביוטיים בין הפוליטיקאים לבין העיתונאים לאחידות דיעות, ומקשים את חזרו של איזמל הביקורת העיתונאית.

האם ניתן לומר שביקורת יותר נוקבת של העיתונות לפני מילחמת יום-הכיפורים היתה עשויה לשנות את מולחך הדב? האם אותה ביקורת לא באה, בשל היחסים הסימביוטיים בין העיתונאים, האמורים לבקר, לבין הפוליטיקאים, המדסקים להם מידע?

בין פירסומה

לעיתונות

אלה דומה עולה גם לגבי הקשר שבין המפרסמים, המוסרים מודעות לעיתון, לבין היחס המערכת לאותם מפרסמים, בפירסום ידיעות, כתבות ומאמרי-מערכת.

גם כאן אני מניח, כהנחה אנושית, שהמפרסמים עשויים לזכות במדוע או שלא-במדוע בפתיחות גדולה יותר מאחרים. מן הראוי שהעיתונות תתמודד באומץ בשאלות מסוג זה, ולא תטאטא אותן מתחת לשטיח, ותשאיר אותן מעופפות ובלתי-מבוקרות.

ושאלה הקשורה לאותו נושא: האם שימוש בעטם, בקולם, או ברומתם של העיתונאים לצרכי פירסומת אינו בכ"ח שימוש במעמדם המיקצועי לצרכים מסחריים?

הדברים אמורים הן לגבי עיתונאים בעיתונות הכתובה, הן לגבי השדרים ברדיו ובטלויזיה.

קיים איסור בהנחיות מועצת-העיתונות על עיתונאי לערוך, לכתוב, לתרגם או לפרסם כתבות במדור פירסומי, ודין זה חל גם על שדרים ברשות השידור. אם כך, מדוע אנו שומעים את קולם של שדרים מוכרים בשידורי פירסומה? יתכן שהנחיות מועצת-העיתונות נוקשות מדי, ועליך אני מביע עמדה, אולם כל עוד אלה הן ההנחיות, מדוע אין אוכפים אותן כהלכה?

שחיקת מעצורים

הערכות והמחשבות שהבאתי, יש שהן הכעתידיעה נחרצת, ויש מהן המציגות שאלות, תמיהות ודילמות. כאותם נושאים שהצעתי עמדה ברורה, נראה לי שחל תהליך של שחיקת-מעצורים, כגון בנושא הפגיעה בפרטיות, האדרת עבריינים, וההרלפות המכוונות על-ידי המישטרה.

מן הדיון שמוסדות העיתונות והציבור בכללו יתנו דעתם לכך, ואולי יש מקום להיוקף ל"חלקי-חילוף" לחידוש המעצורים.

לגבי נושאים אחרים, שבהם הוצגו שאלות ותמיהות (וזהו אינה רשימה ממצה ומלאה של השאלות), מן הדיון שהבאתי יבוררו וילובנו על-ידי העיתונאים ומוסדותיהם המאורגנים.

חיים
בניחין

מזל החודש:

קשת

הצדדים

החיוביים

הצדדים

השליליים

כפי שלכל אדם סגולותיו וחולשותיו, כך לכל מזל יש את המאפיינים החיוביים והשליליים. פחות חולשות וחסרונות ל"טיפוס החיובי, ויותר מהם לשלילי. לעיתים רחוקות קורה שכל המעלות לאחד, וכל החסרונות לשני. בחיי היומיום כולנו רגילים לפגוש את השילוב של שניהם. אם כך, מהם הצדדים הטובים והרעים של מזל קשת?

● הצד הטוב של הקשת

הוא רחב אופקים, עצמאי, חופשי, אופטימי, ישר, שאפתן ונמרץ. לחיים הוא מתייחס כאל ספורט, כשהוא עובר בקלות מהרפתקה להרפתקה. החיים הם כעין קירקס, שבו הוא נהנה כמעט מכל רגע.

החיים בעיניו הם

סוג של ספורט,

והוא משתעמם

מהר בעבודה

אכורה וחדגונית

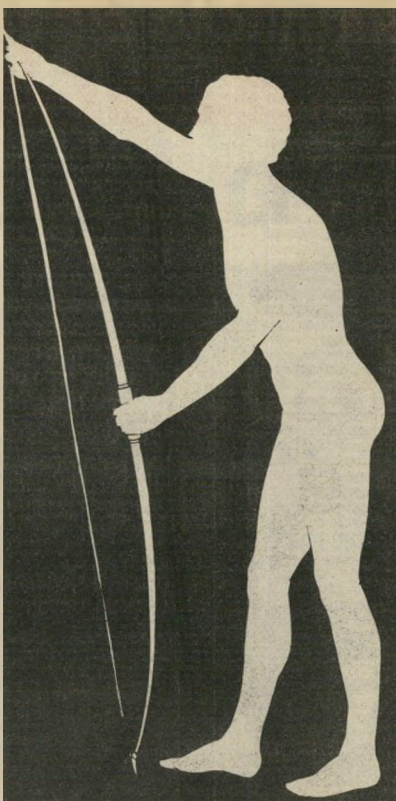
הוא אמיץ מאוד, מבין ודמוקרטי, הוא בעד שיוויון בין האנשים. חבריו נמנים על כל שכבות האוכלוסיה. כל המינים וכל הסוגים נכללים במיבחר זה. הוא נהנה לדבר, לשוחח ולהתווכח. בעבודה הוא חרוץ וישר, ולרוב זוכה להצלח במעשה ידיו. זה מתבטא גם בכסף הרב שהוא מרוויח.

הוא אינו סובל את השיגרה ומשתעמם בקלות ובמהירות. דבר שכיו הוא לראות קשת המשנה את מיקומו ולומד דבר-מה שונה וחדש. האמונה מושכת אותו, בעיקר הצורך, כשכלום לא משתנה, הוא כמעט משתגע, אותו דבר לגבי המין השני. הוא בעד הכיבוש, הנצחון וההצלחה, ואינו מעלה בדעתו מנחות אחרת. חושי-הצדק שלו מפותח, הוא יילחם עם החץ והקשת אם יידע שהסיבה צודקת, ואז הוא מוכן להתייצב מול האויב המסוכן ביותר.

לעבור ליד מכות-הימורים מבלי להכניס מטבע - זה מנוגד לטיבעו. הוא אינו שייך לאיש, אינו מוכן שיקשרו אותו. הוא אוהב את האמת, וקשה לו לשקר. זאת לא אומרת שאינו מנסה לפעמים, אבל זה לא כדאי לו. הוא תמיד יסתבך ויאמר לבסוף את האמת.

● הצד החלש של הקשת

הקשת החלש נוטה להפריז בכל דבר.

רברבן, לא מתחשב, זורק כספים ללא חשבון, חסר-מנוחה, דמות הפלייבוי הי ריקני. התפרצות כעס של אותו קשת תשרוף ותכלה כל דבר העומד בדרכו, אך תוך שניה הכל חולף - הוא מתקרב ומיידי שוכח. אינו שומר טינה אלא מתעלם מהאדם שגרם להתפרצות ומוחק אותו.

הקשת החלש חי את הרגע, נאמנות ומסירות זרים לטיבעו. אין בו כל התחשבות בסיבה. לשם הטוב שלו או של האחרים אין ערך בעיניו.

לא קל לחיות עימו או לידו. המקורבים אליו סובלים מהצורך שלו לחפש איש,

ענייני מגורים שוב יעסיקו אתכם, יתכן שיש צורך לשפץ או לרכוש אבזור חשוב לבית. אלה מביינים שחושבים על מעבר לדירה אחרת, יוכלו עכשיו למצוא את מה שהם מחפשים. במקום העבודה עליכם להיות זהירים מאופטימיות יתר בקשר לאנשים שעיתם אתם עובדים. כל דבר שהם עושים והוא קשור אליכם - טעון בדיקה. הצעות מלהיבות עשויות להגיע ב-17 או ב-18 בחודש, אל תמהרו להשיב או להחליט.

האימפולסיביות אינה אופיינית לכם בדרך כלל, אך בתקופה זו אתם די מפתיעים את הסביבה. לפתע אתם נהיים יותר סלחנים מרגילים את החומור החבוי בככם וגורמים לאנשים לתהות פעם נוספת על קנקנכם. האמנים שביכם יוכלו להגיע להישגים מרשימים בתקופה זו. אותו דבר העקריבים. שעניינים העיקרי בימים אלה זו הרומאנטיקה - פשוט חולק לכם. אנשים שלא שיערתם שמביטים לכיוונכם - מחזירים במרץ.

ה-17 וה-18 בחודש יהיו די מדכאים, גם בגלל בשורות לא נעימות שיגיעו לאוזניכם וגם בגלל הבריאות. לקויה, נעימים יותר הם ה-19 עד ה-21 בחודש. שהות בחברת ידידים קרובים ובני משפחה תשכיח מכם את הבעיות שמטרידות אתכם בימים אלה. אולם ה-22 וכן ה-23 יהיו קשים ולא נעימים, תצטרכו לעמוד על זכותכם, וישוב לא לאבד את הביטחון. בענייני כספים המצב אינו טוב, חיסכו בהוצאות.

וזאת משום שהוא מאבד מרומציה והופך להיות גס ושחצן. ברגע שמישהו מסכן את חירותו, הוא בורח ונעלם. למרות הכל, קשה שלא לאהוב אותו. חושי-ההומור שלו מושך את האנשים אליו. אילו היינו מדברים על מזל אריה - הטיפוס החזק, למשל - כי אז היה אפשר לראות תופעה מעניינת: הוא משמש כבדרך או ליצן החצר אך בתפקיד זה הוא משתמש

הוא נוטה

להתכרז מהר

וחושב שהנשים

נחותות ממנו

בקהל לצרכיו. הקשת אינו כזה, הוא מסוגל להיות הבדרן והמצחיק של החברה, אך לא במהרה ירגיש שצוחקים עליו ולא עימו. קורה שהוא מגלה זאת, ואז לא כל כך איכפת לו, העיקר שצוחקים.

הוא אינו מחפש ומתעמק, אם כולם נהנים הוא מוכן להבליג ולעבור לסדר היום. למרות שחשוב לו שכולם יידעו שהוא מת על נשים, למעשה הוא מעדיף חברה גברית - לאור-דווקא יחסים מיניים. בתוכו הוא בטוח שלגבר רמה גבוהה יותר מלאשה. הרי כל אחד יודע שהאשה נשלטת על-ידי הרגש, והגבר על-ידי ההגיון - לפחות כך הוא חושב. קשה לו להסכים שקיימים גם מיקרים שונים.

חשוב לזכור, שכל קשת הוא שילוב של שני הצדדים, החיובי והשלילי, ולמרות הכל נעים להמצא בחברתו. קשת שפוגע בך לא מתכוון לכך, אבל אסור לשכוח שלידות אבן מדי פעם זהו אחד מהתענוגות של הקשתים.

זו אינה התקופה שלכם, אינכם חשים טוב, והאווירה סביבכם קודרת. אנשים שעליהם סמכתם גורמים לאכזבה, אי יציבות וחוסר קביעות - זו הרגשה שקשה לכם לשאת. לא מעט חרדות נגרמות לכם בשל תחושות אלה. גדיים מוכנים להתמודד עם כל דבר, לא חשוב אם הוא קשה - או אפילו בלתי אפשרי, אך אי ידעיה של מה שעומד לקרות גורמת להם חוסר ביטחון. נסיעה לחו"ל או טיול בארץ אינם מומלצים.

משהו מתחיל לזוז בענייני הקריירה. עכשיו נפתחות בפניכם אפשרויות חדשות, למעשה יש תשובה לשאלות שעד עכשיו נראו בגדר חלום. אך יש מה שיכול לגרום לכם להפסיד את ההזדמנות. מדובר בני קר על הפחד להעזיז את החיל בדבר שאינו מוכר. לא יתכן שתכשף לו, פשוט זיכרו שאומץ לב וסיכונים הם חלק בלתי נפרד מהתכונות של בני דלי. ה-17 וה-18 בחודש לא כל-כך טובים, אך מה-19 הכל ייראה אחרת.

בקריירה יש הזדמנות לקחת יוזמה, מקורות בלתי נדלים של כוח ומרץ. עליכם להשקיע עבודה קשה והרבה מאוד מאמץ, אך זה כ"דאי. בחיי האהבה חולק לכם בני המין השני מאוד נמשכים ומעוניינים בקשר רציני, אך כ"דאי שתזכרו שאומץ תקופה יחסית קצרה, ולא כדאי להרוס ל"מענה קשרים חשובים שהוכיחו את עצמם בעבר. עימות צפוי ב-22 או ב-23 בחודש, משהו ינסה שלא לשתף אתכם בפגישה חשובה.

מצב הרוח משתפר, אבל השיפוט אינו טוב. אתם הופכים להיות חסרי זהירות ונוטים לבחור בדרכים קיצוניות בהתנהגותכם. בעבודה מרגישים תוספת של יוזמה ואנרגיה. זהו שבוע שבו תוכלו לקבל הצעות חדשות ומושכות. עבודה חדשה, פרויקט מעניין או תפקיד חדש, אבל יש להימנע מלהתלהב מדי ולתעלם מהחסרונות. שיכולים לגרום לבעיות בעתיד. הבזבזנים שבייכם עדיין נוטים להזניח בהוצאות.

הבריאות אינה טובה, ויש לטפל בבעיות המתעוררות. בענייני כספים אתם נוטים להתרשל ולשכוח את חובותיכם. תשלומים ל"ביטוח, חשמל, טלפון, מיסים או חידוש רשיון נות - כל אלה אינם עולים בזיכרונכם. כספי ירשו דורשים התייחסות ובדיקה. הרומאנטיקה חוגגת, בני המין השני משדרים ומחזרים, ואתם חייבים להחליט במי אתם רוצים. ב-19 עד ה-21 תצטרכו להקדיש מזמנכם לבעיות של בני משפחה.

במקום העבודה אתם חשים בשיפור. האווירה המתוחה, שאיננה את השבועות האחרונים, מתחילה לחלוף. לא כך המצב בבית, בני הזוג ובני משפחה אחרים דורשים מכם להקדיש להם יותר זמן ותשומת לב. התביעות והדרישות מכבידות ומעייפות, אך ברגע זה אינכם יכולים להשתחרר מהאחריות. עליכם לבוא לקראתם ולגלות יותר הבנה. פגישה מיקרית תשנה את דעתכם על אדם שהיה יקר וחשוב.

נדי
21 בדצמבר - 19 בינואר

דלי
20 בינואר - 18 בפברואר

דגים
19 בפברואר - 20 במרץ

אריה
23 בספטמבר - 22 באוקטובר

תאומים
22 בנובמבר - 21 בדצמבר

נדי
21 בדצמבר - 19 בינואר

דלי
20 בינואר - 18 בפברואר

אריה
21 באוגוסט - 21 בספטמבר

בתולה
22 בספטמבר - 22 באוקטובר

מאזניים
21 בספטמבר - 20 באוקטובר

סקורפיו
21 באוקטובר - 21 בנובמבר

קשת
20 בדצמבר - 19 בינואר

והרי חדשות מיגדלי דויד

חילופי תפקידים במישפחה

הטבע הוא יותר חכם מכולם. ברוב הבתים בישראל יש אבא ויש יידישע מאמע. אבל מה קורה בבתים שבהם האשה היא לא יידישע לפי ההלכה? שם לוקח את תפקיד היידישע מאמע דווקא האבא, כי הוא יהודי וכן לאם יהודיה. ככה בדיוק זה בביתם של **אודרי ויוסל**

אודרי ויוסל ברגנר
יידישע מאמע

ברגנר, שהיא אשה אוסטרלית משגעת ומוכי שרת, והוא צייר יהודי. איך אני יודעת שיוסל משחק את תפקיד היידישע מאמע? פשוט מאוד. בתם היחידה של בנייהווג, **הינדה**, ובעלה, **אליעזר**, עזבו את הארץ לפני כמה חודשים. ביחד עם בנם **אסף**, ונסעו לאמריקה. הינדה טילפנה להוריה וכתבה להם מיכתבים, והיו גם תוכניות שאבא ואמא יסעו לבקר את הילדה שלהם ואת הנכד, אבל אלה היו תוכניות לטווח ארוך.

השנה חשבו שהטיוול לא ייצא אל הפועל, בגלל נסיעה אחרת שתיכננו בנייהווג ברגנר. לאודרי ברגנר תהיה בחודש הבא תערוכה גדולה מאוד באוסטרליה, ויוסל חשב ללוות את אשתו לאוסטרליה ולהיות לידה בזמן התערוכה. אבל כל התוכניות האלה ירדו מן הפרק כשנודע לאודרי ויוסל שהינדה לא עומדת לזכות אותם בנכד נוסף.

איך שהגיעו החדשות האלה, התחילו שני בני-הזוג לארוז את המיזוודות שלהם. אודרי נוסעת לאוסטרליה לתערוכה שלה, ויוסל נוסע לאמריקה להיות ליד בתו, כשייוולד לה התינוק השני. אמרתי להם — יידישע טאטע.

שרק נכד ראשון יכול לגרום. דור הוא נכד ראשון **לרפאל בשן** אביה של טלי, ולרות בונדי, וכן להוריה של האב המאוש, **אודי נצר**, מנכ"ל של חברה אמריקאית לתיקשורת. טלי כבר היתה בהריון כשנישאה. אבל לא בגלל זה הם התחתנו, אלא בגלל האהבה.

איך אפרת עפה מהדירה שבה גרה כמה שנים טובות.

באותו בית, אבל בדירה אחרת

במשך הרבה מאוד שנים קינאה החברה הגבוהה של ישראל **ברוויז** ו**ביהושע מארש**, שניהם מאוד נאים, מאוד מצולחים וחיים בעושר גדול.

לא הכל ידעו שהעושר בא דווקא מבעלה הקודם של רוזי, אבל זה לא הפריע לבנייהווג לחיות כמו לורדים, וגם להתנהג בהתאם. בכל בוקר אפשר היה לראות אותם במיגרשיהטניס, ואחר-כך הם היו נפרדים בנשיקה גדולה, ורוזי היתה חוזרת לביתם המפואר, כשיהושע היה הולך לעבודתו.

היו אומנם סיפורים **ששרונה מארש**, בתו היפה של יהושע מנישואיו הראשונים, לא משתגעת על אמה החורגת, אבל גם זה לא הפריע לבנייהווג לחיות חיים שיוציאו את העיניים לכל יודעיהם.

נרמה היה שמלכר הכסף וההדר, יש גם אהבה גדולה בין בנייהווג, שנישאו כשהיו כבר מבר גרים, ואחרי כישלונות של נישואין קודמים. אבל שום דבר, כנראה, אינו מחזיק מעמד לנצח, והנה גם בנייהווג הזה נפרדו, וכל אחד הלך לדרכו.

אמרו לי שנדרכה של רוזי כבר עומד **פרופסור מכובד** אחר, נשוי מאוד, ומחזיק את ידה בדרך.

גרשון רוזוב
מנעולים חדשים

זוכרים את השפיון שלי לענייני מיגדלי דויד? השבוע הוא הביא לי שני סיפורים.

הראשון הוא על **גרשון רוזוב**, בן ה-80 פלוס, מבכילי חברת גיבור, וחברת-לחיים מזה חמש שנים, **אפרת ארד**.

כשהכיר רוזוב את אפרת, הצעירה ממנו ב-30 שנה, התאהב בה מייד. אפרת היא אשה נאה מאוד, נעימה ואינטליגנטית, וסביר היה להניח שכל מישפחתו של רוזוב תהיה מאוד מאושרת שהוא מצא לעצמו אשה טובה ונאמנה, כדי שלא יהיה בודד בשנות זיקנתו. אבל מה שסביר אצל מישפחות רגילות, כנראה אינו סביר אצל מישפחות מאוד עשירות.

נודע לי כי כבר מהתחלה, ילדיו של רוזוב לא היו מאושרים מהשידוך של אביהם, ובמיוחד הם לא אהבו את העניין שאפרת היא כמעט בגילם. אני לא יודעת מה עשו הילדים של רוזוב, ומה הם אמרו לאביהם. אבל בהתחלה שום דבר לא עזר להם, ורוזוב ואפרת חיו להם באושר ברירת-הפנטזיה במיגדלי דויד. אבל כשמטפטים טיפות, בסוף הכוס מתמלאת, והנה עכשיו ממש לפני שבוע, קרה הדבר. רוזוב החליט להפסיק את יחסיו עם אפרת.

איך הוא עשה את זה, אתם שואלים? פשוט מאוד. בבוקר, כשאפרת יצאה מהבית, הוא הזמין אדם שיחליף את כל המנעולים בבית, ובצהריים כבר עמדו ליד הדלת של הדירה שתי גורילות, אשר תפקידם היה להשגיח שאפרת לא תזמין משהו שיפרוק את הדלת, כשתבין שהמפתח שלה כבר לא מתאים לדלת-הדירה. איפה היה רוזוב באותו הזמן? הוא נסע לאמריקה, כי הוא לא יכול להיות כאן ולראות

זיכרון של פרופסור ננד ראשון לכולם

אותם כבר הרבה זמן באירועים שונים ובמקומות בילוי שונים. דליה מציגה לפני ידידיה את הפרופסור, והכל נראה בסדר גמור. אחד האנשים שידעו על דליה והחבר שלה היה כתב צעיר ונחמד של גלי צה"ל בשם **גיא פינס**.

גיא פינס
— יודעת אחרונה

בכל פעם שגיא היה רואה את דליה והפרופסור, הוא היה מכרך אותם לשלום ושואל מה נשמע ואיך המרגש.

בשבוע שעבר היה גיא באיזה אירוע, ושוב הוא ראה את הפרופסור, שהיה הפעם בחברת אשתו. אבל הפרופסור התעלם ממנו ולא ענה. גיא חשב שהפרופסור אינו רואה טוב, ולכן הוא ניגש אליו ואמר שוב, בקול רם, "שלום, מה שלומך?". הפרופסור הסתכל בגיא כמו בזוכית שקופה, וגיא הנדהם חשב שהפרופסור אינו מזהה אותו. "מה זה, אתה לא מכיר אותי?" שאל גיא, "אתה החבר של דליה, ואנחנו נפגשים הרבה. זוכר?"

לא יודעת כמה נזכר הפרופסור, אבל אשתו דווקא נזכרה מייד ככל הסיפורים האלה על הבעלים הנוגדים, ואיך תמיד האשה יודעת אחרונה. הכל בגלל הכתבים התמימים של גלי צה"ל. שעור אינם יודעים את עובדות-החיים.

בבית של **פרופסור** אחד לכלכלה יש עכשיו צרות גדולות וצעקות רמות, והכל בגלל גלי צה"ל — תחנה של ילדים קטנים.

הפרופסור-לכלכלה, שהוא גבר מאוד נאה, ואומרים שהוא דומה לחיים **יבין**, מנהל כבר ארבע שנים רומאן סוער עם אשת יחסיה-יבין, **דליה מרזי**. דליה מרוצה מהיחסים האלה, הפרופסור מרוצה, וגם אשתו של הפרופסור, שלא ידעה כלום, מרוצה, כי בחוגים שלה לא נהוג שאנשים יגידו לאשה כי בעלה נוגד בה.

דליה והפרופסור לא רק שהם אוהבים זה את זה, אלא שהם גם אוהבים לבלות ביחד ורואים

דליה מרזי
האשה שתמיד

קלה ופרידה לא קשה

זוכרים שסיפרתי לכם על הרומן הגדול בין הדוגמנית היפה שלומית אמיר לבין עורך-הדין היהודי-אמריקאי ליאון צ'רני? טוב שאתם זוכרים, כי הרומן כבר נגמר.

הוא נגמר, כי שלומית חטפה ממנו קצת עצבים. מה באמת עושים עם בן-אדם שכל היום שותה מים חמים עם לימון, ומספר סיפורים על החבר הכי טוב שלו ג'ימי קרטר? אחרי הסיפור ה-13 נמאס לשולמית מג'ימי קרטר, והיא אמרה

שלומית אמיר
אף גרוש מה-100 מיליון!

לצ'רני שהיא נוראה רעה, ואולי הם ילכו לאכול איזו ארוחת-ערב טובה. צ'רני הסכים מייד, אבל בדרך למסעדה הוא חזר 50 פעם על ההודעה "בואי ואקנה לך ארוחת-ערב קלה". גם זה עיצבן מאוד את שלומית, כי היא לא אוהבת ארוחות-ערב קלות.

מסתבר שלצ'רני יש 100 מיליון דולר, כמו שהוא אומר, אבל הוא מאוור-מאוד רוצה שאף גרוש אחד מה-100 מיליון דולר האלה לא יילך לאיבוד. גם זה נמאס על שלומית. אז צ'רני נסע לאמריקה, ושלומית נשארה פה, והיא מאושרת עד הגג.

מירושלים לפנטהאוז

בניו-יורק

בשבוע שעבר גילה העולם הזה כי הכתבת בעלת השם-הצרפתי, החתומה על הכתבה הא-רוכה והבלתי-מדויקת על השב"כ, שהתפרסמה בירחון הערווה פנטהאוז, אינה אלא בחורה ישראליה העונה לשם מיכל מירון.

מייד כשנודע לי שמה, הפעלתי את כל השר-פיונים שלי כאשר הם, בעיקר בירושלים, בתל-אביב ובגולת ניו-יורק, וביקשתי מהם פרטים על הגברת, וזה מה שנודע לי:

מיכל (29) נולדה בירושלים ושם גם למדה. אחרי שהשתחררה מהצבא החליטה על קריירה עיתונאית, והתחילה לעבוד בצהרון מעריב, ככתבת לענייני משהו בירושלים. אחרי תקופה לא-ארוכה של עבודה בעיתון זה עזבה אותו ועברה לעבוד בצהרון המתחרה, ידיעות אחר-רונות, והיתה כתבתו לענייני משהו בירושלים. בידיעות פרח מירון והיתה בת-טיפוחים שזוכה הלך ודרך.

כינתיים התאהבה מיכל באבנר תבורי, אז עובד בכיר במחלקת-החדשות של קול-ישראל בירושלים. תבורי, שהיה לשעבר עיתונאי בידי-עות אחרונות, היה אז גרוש מלייב, צעירה בלונדון ונאה, גם היא עיתונאית. לימים, אחרי גירושה, התאהבה ריבי ברופא, עזבה את העיתון ואת הארץ ומתגוררת כיום עם בעלה אישם בארצות-הברית.

הרומן בין מיכל לאבנר פרח, וכך פרח גם הקריירה העיתונאית שלה. היא עשתה חיל והיתה מרוצה ממעשה-ידידה, והימים ימי מלחמת-הלכנון ומיכל, כמו עיתונאים אחרים, חשבה שהמלחמה היא כר נרחב לפעילות עיתונאית, וכתבה הרבה סיפורי-צבע על לכנון.

איתי שילוני, הכותב גם הוא במקומום התל-אביבי של ידיעות אחרונות, כותב עליה ארוכות בסיפור שלושה מדורי לבנון. הוא, שהיה אז מפקד עמדת גאלרי-סמקאן בבירות, מספר על עתונאית, שאיתה ניהל אז רומן בין הפגזים, שהיתה באה אליו לעיתים קרובות ומבלה איתו את הלילות בעמדה.

בעוד כוכבה רוך בעון, גשלה מיכל לאר-צות-הברית מטעם העיתון, ביחד עם קבוצה של עיתונאים צעירים מישראל ומכל רחבי-העולם. השגרירות האמריקאית מזמינה מדי זמן כמה עיתונאים צעירים, כדי לרכוש את ליכנס בדרך הקלה.

ליבה של מיכל אכן נרכש, והיא חשבה שהמקום הבא שבו היתה מעוניינת לבלות כמה שנים הוא ניו-יורק.

כל אותו הזמן המשיכה מיכל להיראות עם אבנר תבורי. השניים אפילו קנו ביחד רירה בתל-אביב ואף עברו לגור בה. תבורי עצמו המשיך לעבוד ברדיו בירושלים. מיכל המשיכה לנסוע על הקו תל-אביב ניו-יורק, כשהיא מחפשת דרך להישאר בעיר האמריקאית התוססת.

דרך כזו נמצאה כשמיכל התאהבה ביו-דד ישראלי החי בניו-יורק, והחליטה שהיא עוברת לגור איתו ומשאירה את הדירה בתל-אביב לאבנר, ידידה.

לפני שעזבה את הארץ ניסתה מיכל למצוא דרך לממן את שהייתה בניו-יורק. היא ביקשה אישור 'מידיעות' אחרונות להיות כתבת של העיתון שם, אך עורכי העיתון הודיעו לה שהכתב שלהם בניו-יורק הוא אהרון בכר, ולא אחר.

בצר לה נאלצה מיכל להתפטר מהעיתון ופנתה לשכנוען כותרת-ראשית. שם השיגה את מבוקשה: עורכי-השבועון ציירו אותה במכתב האומר כי היא מייצגת את העיתון בניו-יורק. מיכתב כזה יכול לפתוח לעיתונאי הרבה דלתות באמריקה, וכך, כנראה, קרה גם למיכל.

עוד משברון אחד

"והוא חזר לאשתו ולבת?"
"לא, מה פיתאום? אנחנו כבר ארבע שנים ביחד, וכמו לכל זוג גם לנו יש משברים. אבל אחרי כל אחד כזה לא חוזר יובל הביתה."
"איפה היית בזמן האחרון? לא ראיתי אותך!"
"הייתי בגרמניה אצל אבא שלי, וחזרתי בשבת."
"מה פיתאום?"
"זה סיפור ארוך. כשאבי חזר מהארץ, ואשתו

ועכשיו — פנינה רוזנבלום. בכל פעם שאני רואה את פנינה'לה באירועים צמודה לג' עיפאור, אני יודעת שהיא לבד, ושאינן לה אהבה. מרוב דאגתי לה, עשיתי לה מייד דרינג-דרינג. "הלו פנינה?"
"כן."
"זו רחל המרחלת. מה קורה איתך? את שוב לבד? איפה יובל (לוי)?"
"היה לנו משבר, ונפרדנו."

פנינה רוזנבלום ויובל לוי
אשתו עשתה לו צרות —

ענת סרנסקי

מיכל מירון

רומאן בחזית ביירות

לכותרת ראשית היא שולחת כמעט מדי שבוע כתבה על המתרחש באמריקה, לאו דווקא בנושאים הנוגעים לישראל. כינתיים יצרה קשר עם עורכי פנטהאוז, והתחילה לעבוד עבור הירחון הוימתי.

קשריה עם אבנר תבורי נשארו, כנראה, ידידותיים מאוד. הראיה: בסוף הכתבה הבלתי-מדויקת שכתבה על השב"כ מודה מערכת פנטהאוז באופן מיוחד לאבנר תבורי על עזרתו למיכל בהכנת הכתבה.

תבורי עצמו, אגב, עזב כינתיים את הרדיו, והוא משמש כיום עתונאי של העיתון דבר.

פנינה רוזנבלום ואביה הלמוט בנגה
— אז עודדנו אחד את השני

הבינה שהוא גילה כאן מישפחה חדשה, היא עשתה צרות ואמרה לו, או הכנות שלך או אני. אבא שלי לא יכול היה לוותר על הבנות, ולכן קמה אשתו, לקחה את הכסף ועזבה אותו. אבא פתח לא-מומן מיסעדה חדשה ועבר לדירה קטנה, וחשבתי שמה שהוא צריך עכשיו זה עידוד. נסעתי אליו ועודדנו אחד את השני. זה כל הסיפור. עכשיו אני שוב פה."

"עוד מעט יוסי-ההולדת ה-32 שלך. איזה יום-הולדת זה יהיה בלי האבא ובלי יובל?"
"אל תדאגי. אני כבר מתכננת לעצמי יום-הולדת שכולם ידברו עליו. התחלתי כבר לברר אם הסינרמה פנויה ביום של יוסי-ההולדת. יהיה בסדר, ואת תומני."

קולנוע

ממון

אוזניים למיכבסה

סטיבן פריס מפתיע שוב

באנגליה מסיימים בימים אלה את צילומי סירטו החדש של הבימאי סטיבן פריס (המיכבסה היפהפיה שלי). בשם זקוף אוזניך. הסרט מכוסס על ביוגרפיה שכתב ג'ון לאהר, על חייו של המחזאי הבריטי השערורייתי ג'ון אורטון, שכל הצגותיו הסעירו את הרחוקות בלונדון, ואשר מת בשנות ה-20 לחייו, שעה שרבים ניבאו לו עתיד מזהיר ומקום של כבוד בגלריה של המחזאות המודרנית, ליד סמיואל בקט וואן ז'נה. גארי אולדמן נבחר לגלם את דמותו של אורטון, אלפרד מולינה הוא ידידו האליוול, וואנסה רדגרייב היא הסוכנת-מו"לית, הרוחפת אותו קדימה. עלילת הסרט מתרחשת בשנות החמישים והשישים ברחובות לונדון, ששופצו ותוקנו לצורך ההסרטה, כדי להחזיר להם את המראה של אותם הימים.

זהו סירטו הראשון של פריס מאז המיכבסה היפהפיה שלי – סרט הפתעה לתעשייה הבריטית בשנה שעברה, אשר הופק בכספי-טלוויזיה, משום שמעטים האמינו כי ימשוך צופים לקופות, והפך לרבי-מכר לא רק בבריטניה אלא בכל רחבי העולם. בהסתמך על הצלחה זו, הועמד הפעם תקציב נכבד לזכות פריס, שהסתפק במשך שנים בהפקות-טלוויזיה בלבד. הסרט כבר נרכש להפצה באמריקה, עוד לפני שהסתיימו צילומיו, על-ידי חברת גולדוויין.

אומץ

צל"ש לתל-אביב

סגן ראש העיריה

קורא תגר על הצנזורה

עיריית תל-אביב מגלה אומץ בקו העימות. לפחות חלק מן העירייה. בעיקר נתן וולך, האחראי על התוכנית בעיר.

השבוע עומד וולך להנהיג את הקרב על חופש-הביטוי בסינמטק, כנגד חטיבת-הליכוד, הדורשת בכל תוקף לאסור את הקרנת סירטו התיעודי של ויקטור שונפילד, אומץ בקו העימות. מן הסתם החליטה העירייה הזאת שהיא תדרוך על היבלות של המועצה לביקורות מחזות וסרטים ויהיה-מה, ועל כך מגיע לה כה לחי.

בעניין דומה: וולך רוצה להביא שוב, להקרנה מיוחדת בסינמטק, את סירטו השנוי במחלוקת של נאגיסה אושימה, אימפריית החושים. הסרט נאסר כבר בתכלית האיסור על-ידי כוהני-המוסר העליון, היושבים בירושלים. אבל וולך טוען

סגן ראש-עירייה וולך
סטירת-לחי לכוהני-המוסר

שלא צריך לוותר כל-כך מהר. הוא מבקש להשיג עתה עותק של הסרט, עם תרגום באנגלית, ומקווה שאם ימשיכו ללחוץ ולדרוש – משהו אולי ישתנה.

אפשר להשיא לו רק עצה קטנה אחת: מוטב שישכנע קודם כל את יפיה-הנפש של הבהמה התל-אביבית, אשר בפעם הקודמת עיקמו את אפס הרגיש המעורר לנוכח הסרט, הנחשב, ברוב ארצות העולם, כיצירה קלאסית של הקולנוע האירופי ושל הקולנוע בכלל.

תדריך

חובה לראות:

תל-אביב: שואה, אוונטי פופולר, חנה ואחיותיה (שחף), מוצג גם ואחיותיה, הנבל הבורמזי נשיקת אשת העכביש, חמים וטעים, עוברת אורח.

המישפחה והאנושות – בסרט שופע חום וחמימות, מיה פארו מרגשת, ריאן ויסט כובשת וברברה הרשי סוחפת ומייקל קיין יפהפה.

*** **עוברת אורח** (פריז, צרפת): סרט קשה, שיש בו שחקנית צעירה בעלת כישרון אדיר, סאנדרין בונר – שחקנית השנה של העולם הזה.

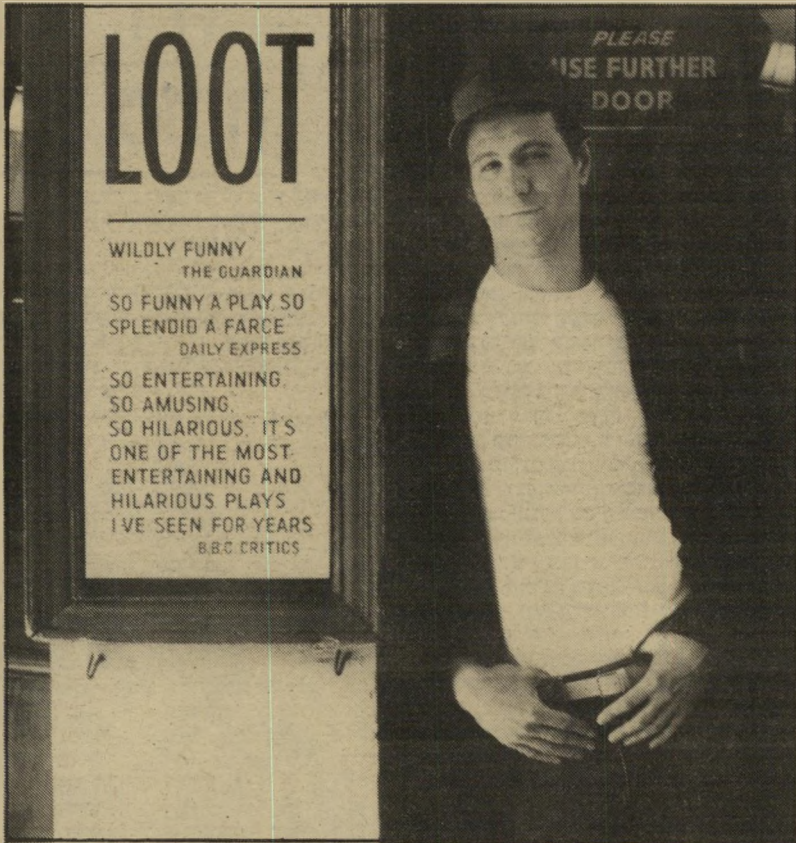
*** **בעיקבות הכרך** (לב 2, ארצות-

ירושלים: שואה, אוונטי פופולר, הנבל הבורמזי, ראן.

חיפה: פסטיבל קלינט איסטווד, אוונטי פופולר, חנה ואחיותיה.

תל-אביב:

*** **שואה** (מוסיאון תל-אביב, אפשר לראות גם בתיאטרון ירושלים): לימודי חובה לכל בן-אנוש, הרוצה להיות גם בן-

שחקן אולדמן בתפקיד המחזאי השערורייתי ג'ון אורטמן
שיפוף מיוחד לרחובות לונדון

שחקנית בוזולד
הפתעת העונה

(הברית): זו הפתעה אמיתית. סרט קטנטן, מלא מישחקי-סיננון, ציטוטים ומילודי-מפתח לאנשי קולנוע, כבש את הקהל התל-אביבי, בהחלט בסערה. אלן רודולף הוא הבימאי, לורי סינגר וז'נביי בוזולד הן הצלעות הנשיות, והגברים הם כריס כריסטופרסון, המזדקן מהר, וקית קארדיני, המבריק והגונב את ההצגה.

ירושלים

*** **ראן** (סמדר, יפאן): המלך ליר בעיבוד חופשי של אקירה קורוסאוואה, המשלב לתוכו גם את לידי מקבת. כדאי לראות. בעיקר לאור העובדה שבעוד כחודש יוצא למסכים סירטו הישן של קורוסאוואה, כס הדמים. ההש-וואה תהיה מרתקת.

לינץ בקהל

קטיפה כחולה (גת, תל-אביב, ארצות-הברית) – בחור אמריקאי צעיר מוצא אוזן כרוטה בשדה-בר. הוא מרים את האיבר רוחש-הנמלים ומעביר אותו ליד המישטרה. מכאן מתפתחת חקירה, המובילה את הבחור לדי-רחה וזמרת מועדוני-לילה, שהיא קורבן לסחיטותיו של בריון סאדיסטי מופרע, המעורב בין היתר גם בסחר-סמים. סרט מתח פושר זה, שעלילתו תמורה בחושים גסים, נחשב על-ידי מבקרים רבים באמריקה כיצירה מעמיקה, בעלת משמעויות דתיות, פסיכולוגיות ומילוסופיות. אין ספק שצריך מידה רבה של חוש-הומור כדי לגלות תכונות נסתרות אלה. כאשר נדמה שדווקא השיטחיות והבינוניות הם השולטים בסרט.

הבימאי, דייוויד לינץ' (איש הפיל חולית) דוחס אומנם כל מיני סמלים עבים ורבי-משמעות לכל אורך הסרט, כדי להבהיר אפילו לעיוורים שהוא מתכוון ברצינות לדבריו. התסריט מציע, כביכול, עימות בין התום לרשע, ומציג את העיירה האמריקאית הקטנה, זו המכבבת בדרך כלל בסירטי ספילברג, כמעין גן-עדן אבוד, אליו פרצו נחשי-החטא, אבל בסופו של דבר יחזרו הכנריות לזמר עם תבוסת הרשעים. ואולי, אומר הסרט, לקראת הסוף, כל זה אינו אלא אזהרה, בצורת חלום שחולם גיבור-הסרט.

כל ההצטעצעות הזאת היא מגוחכת למדי, משום שהסיפור הנושא אותה הוא שקוף וצולע. לינץ' מדריך את שחקניו בצורה עילגת ומצלם אותם כאילו הוא שונא אותם, ומת להתנקם בכל

איזבלה רוסליני: שיטחיות ובינוניות

אחד מהם לחוד. הסובלים העיקריים הם איזבלה רוסליני, שמעולם לא נראתה כה מגושמת. כבדה, מסורבלת ומעוררת-חמלה כמו בסרט זה, ודניס הופר, שחקן שיש לו נתונים וכישרון, ואילו כאן הופכים אותו למעין מוחלץ מטורף ומאיים. המנבל את פיו ללא הפסק, אימפוטנט חולה-מין, שונא נשים (אלא מה). אילו הטילו על גימנוזיסט לעצב פארודיה על סרט אפל מעידן הקלאסיקה של הוליווד – וזה כנראה מה שלינץ' רצה לעשות – התוצאה היתה נראית אחות-תאומה לסרט הזה.

ערינה פיינר

36

עוז קרן

חור בורסת

לפתח תיקווה

לאן בשבת

יעקב גרונרמן, מאמן שימשון-תל אביב, מנתח את מישחקי השבת הקרובה, וממליץ על המישחק בפתח תיקווה.

מה יהיה המישחק המרכזי, לדעתך?
ברור שבכל מישחק שבו משתתפת ביתר-ירושלים יש עניין מיוחד. ביתר מובילה בטבלה, היא נמצאת בפור גדול משאר הקבוצות, וכל מישחק שלה מהווה אטרקציה מיוחדת. בכל זאת, אני חושב שהמישחק המרכזי יהיה דווקא בין מכבי-חיפה להפועל-פתח תיקווה. מכבי-חיפה מתאוששת. הפועל על פתח-תיקווה נמצאת בחדשות. יש עניין.

אחת משתי קבוצות אלה יכולה לאיים על ביתר-ירושלים. למכבי חיפה המישחק בשבת הוא למעשה מישחק-מבחן. אם הם ניצחו שוב, זה יהיה ניצחון שני ברציפות, ולמעשה יעיד על כך שחיפה חוזרת לעצמה. אם הם ניצחו בשבת, תהיה זו מכבי-חיפה שתדרוך אחרי ביתר-ירושלים. הפועל פתח-תיקווה היא קבוצה מעניינת מאוד, וכדאי לראות את המאבק בין השתיים.

ושאר המישחקים?

מכבי-יפו — מכבי-יבנה: זה יהיה הקרב הקופע לגבי תחתית הליגה. הקבוצה שתפסיד תסתכן לגבי המשך דרכה בליגה הלאומית. אם מכבי-יבנה תנצח, היא תקבל תנופה ותצטרף לקראת עליה מעבר לקו האדום. זהו מישחק שחייבת להיות בו הכרעה. הקבוצה שתפסיד, תמצא את עצמה במצב מסוכן.

הפועל-תל-אביב — ביתר-תל-אביב:

על הפנים

אלי דריקס

אילו מכבי תל-אביב היו מנצחים בשבת האחרונה את ביתר ירושלים, היו פני צמרת הליגה נראים אחרת. אבל מכבי תל-אביב הפסידה, והיא היום במקום השביעי. מכבי-תל-אביב נראית היום כמו עוד קבוצה בליגה הלאומית. לא עוד מכבי של תחילת העונה, מכבי שניבאו לה אליפות.

אלי דריקס, חלוץ מכבי-תל-אביב, שהבקיע עד כה ארבעה שערים בלבד, אומר:

איוה עולם אכזרי! כשניצחנו את מכבי-חיפה, לפני שבועיים, אמרו שא" נחנו גדולים, ושמכבי-תל-אביב בדרך לאליפות. השבוע כבר קוטלים אותנו. אני לא מבין מה עושים מביתר ירושלים הכי גדולים שבועלים.

ההרגשה שלי גרועה. המישחק בשבת היה אחד המישחקים החשובים שלנו. אחרי ההפסד, נראה לי שהסיפור שלנו בדרך לאליפות נגמר. אחרי שבת האחרונה אני רחוק מלהיות אופטימי. בתחילת העונה נתנו לנו את כל הסיכויים לקחת אליפות. היום זה רחוק מאיתנו. אני יודע שכל קבוצה שעולה לשחק נגד מכבי-תל-אביב — עולה עם מוטיבציה מיוחדת. מכבי תל-אביב זה לא סתם עוד מועדון.

אני חושב שצריך לעשות ברקבית רציני בקבוצה. זה שאבי כהן לא שיחק בשבת האחרונה, פגע מאוד בקבוצה. אבי כהן היה חסר מבחינה דפנסבית. הוא נותן ביטחון לקבוצה. הוא בעל בית. כשאבי כהן לא משחק, זה פוגע קשה במכבי-תל-אביב.

בשבת הבאה יהיה מישחק קשה מול שימשון-תל-אביב. אני כבר מחכה בקוצר-רוח למישחק הזה.

אלי אוחנה חלוצה המבריק של ביתר-ירושלים. באחת הפריצות צות לעבר שערה של מכבי-תל-אביב. כחניך ימ" קא. המיגרש הביתי לשעבר של ביתר-ירושלים. שהוא המיגרש הבוצי ביותר בארץ. הצליח אוחנה להסתדר עם מעט הבוץ והדשא בבולומילד.

נידונים

לא יסע

● ישחק בשבת? לא ישחק בשבת? זו השאלה היום במכבי-תל-אביב. גידעון בריקמן אמר שהוא לא תפס את אלדד בוקשפן, ולכן לא נחתם החוזה עם אבי כהן. אלדד בוקשפן מסר שהוא לא הספיק לחתום על החוזה. אבי כהן לא שיחק בשבת. השבת, אומרים מקורביו, הוא ישחק. הוא לא יסע לגלאזגו. הוא ישאר בארבע השנים הקרובות כתל-אביב.

שיחק לבד

● **בני גינצבורג** מצטלם לאחרונה לצילומי דוגמנות, והכל מפני שיש לו בעיות כספיות עם אגודת מכבי-תל-אביב. במכבי מאשימים את בוני שהוא כל הזמן עסוק בצילומי-דוגמנות. אחרי שני גולים שספג בשבת, אמר לחבריו: „גם אם לא הייתי מצטלם 100 שנה לפני המישחק בשבת, הייתי מקבל את שני הגולים, כי שיחקתי לבד נגד ביתר-ירושלים.“ ראשי אגודת מכבי-תל-אביב טוענים, כי מי שסיכם את החוזה של גינצבורג לא היה מוסכם לעשות זאת. הכוונה לגינצבורג מכבי. **יגאל גוזמן**, שסיכם את החוזה עם עורך-דין **שימעון טננבלט**, המייצג את גינצבורג.

כל שאלה: מל-מיליאן

● **רובי ריבלין** הוא לא רק אוהד ביתר-ירושלים. הוא גם פרקליט. ריבלין מייצג כעורך-דין את דודי אפל, מראשי מחנה דודי לוי בתנועת-החרות. השבוע חקר ריבלין את איש-המישטרה, המפקח אורי אילש, בעניין מעצרו של אפל. ריבלין חקר באיטיות ובאריכות. אחד השוטרים, שעמד מן הצד, אמר: „ואללה, כל שאלה — מל-מיליאן“

טימות

בריא לובסקי

מול

בודניוק

נכון שהמישחק בין ביתר-ירושלים למכבי-נתניה יהיה מעניין. יבואו הרבה ירושלמים, ולנתניה יש גם מיגרש חדש ומשופר.

אבל מישחק-השבוע יהיה בכל זאת במיגרש אחר. בפתח-תיקווה. שם יתמודדו מכבי-חיפה והפועל-פתח-תיקווה, הממוקמות בצמרת הליגה. דניאל בריאלובסקי, שחקן-הרכש הדרום-אמריקאי המוכשר של חיפה, יפגוש את איתן בודניוק, בלמה של פתח-תיקווה. הם מספרים על המישחק.

בריא לובסקי: זה יהיה מישחק קשה מאוד. הפועל-פתח-תיקווה הם במקום השני, ומשחקים חזק וטוב. בבית שלהם יהיה קשה מאוד לנצח אותם. אנחנו עכשיו בתהליך של התאוששות. מתחילים לשחק יותר טוב. לפני שבוע היו הרבה בעיות מסביב לקבוצה בחיפה. העיתונות ואוהדים התקיפו את הקבוצה. אני מקווה שנצא מהבעיות האלה. נגד נתניה שיחקנו טוב מאוד. קיבלנו בחורה ביטחון. מה יהיה בשבת? אי-אפשר לדעת. אילו הייתי יודע מה יהיה בשבת, הייתי בוחר במיקצוע אחר, ולא בכדורגל.

בודניוק: מכבי-חיפה הם קבוצה טובה. לראשונה אחרי שנים, אני חושב, נתמודד איתם כשווים אל שווים. חיפה היום זה לא חיפה שלפני שנה, שנתיים ושלוש. הם ירדו. הם משחקים היום כדורגל בינוני. ברמה שלנו היום וברמה שלהם יהיה, לדעתי, פייר-פיטי, ואפילו ניצחון לזכותנו. מכבי חיפה משחקים כסיגנון פתוח, וגם אנחנו. אני צופה מישחק מהיר, יהיו הרבה גולים. אני חושב שחיפה כבר עשתה את שלה. הגיע הזמן שהם יפנו קצת מקום לקבוצות אחרות. גם לאחרים מגיע חלק מן העוגה בליגה הלאומית.

עוז קרן

הירושלמי בדקה ה-45 ובדקה ה-50. הוא האשים את המגינים, ואלה האשימו את המיגרש הבוצי. גם כדור עונשין מ-11 מטר, לטובת מכבי-תל-אביב. לא שיפר את רוחה של אגודת מכבי-תל-אביב. שלא שכחה את הפסד הצורב של כדורסלניה. יומיים לפני כן לקבוצת טרסר מילנו. הירושלמים, לעומת המכבים, לא התרגשו מהבוץ — הם רגילים לו מהבית.

חמונת השבוע בוני גינצבורג, שוער מכבי-תל-אביב ונב" חרת-ישראל. במוזה כועסת. בשבת האחרונה היו לו כל הסיבות הטובות לכעוס: במישחק מול ביתר-ירושלים לא הצליח השוער לשמור על רשת נקיה. שחקניה של ביתר, אורי מלמיליאן ואלי אוחנה, הצליחו לתעתע בו פעמיים רצופות, וגינצבורג נכנע למחץ

אילת

המטאטא, המקל והגורן

ראשי העיריה התלונן אצל המפכ"ל על חבר מועצת העיריה: "הוא מאיים בסחיטה"

למאיר שוויילי, עורך עיתון מקומי וחבר מועצת עיריית אילת, לחרורו של רחש שם, סיפר אחריכך ראשי העיריה, רפי הוכמן: "בנוכחות מזכיר העיר, סמו סמוראי, וללא כל בוש, ביקש שוויילי כי העיריה תפרסם מודעות בעיתונה,

והמלוות בשחיתות נוראה. שילטונות מסהכנסה שלחו מבקר מטעמם, ותור צאות ביקורתו הפריכו את האשמותיו הקטנניות.

● הוא התלונן במישרי הפנים כי אני ממנה מקורבים ואנשי-שלומי לי תפקידים בכירים בעיריה, מאשר חרי גות-בניה בלתי-חוקיות, וכי אישדתי בניית בריכת-שחיה בשכונת-מגוריי ללא היתר. מישרי הפנים מינה בודק מטעמו — גיורר עיריית אשדוד, מר אהוד טרודלר, ולהלן ריבירי הסיכום של מר טרודלר:

"הטענות שהעלה מר שוויילי בחלקן לא היו נכונות כלל ובחלקן התייחסו למעשים (או מחדלים) שנעשו בקדרי ציה הקודמת, ולא היה מקום להעלות לגבי ראשי העיריה הנוכחי, משום כך

בנצלו את עוברת היותו חבר מועצת העיריה, העלה ביישבת המועצה הצעה כי העיריה תפרסם מודעות בעיתון שבכעלותו ושהוא משמש כעורכו. מוכן מאליו שאין העיריה מפרסמת בעיתונות צהובה ובעיתון שהוצאתו נעשית ללא רישיון מתאים ממישרי הפנים. וכך, מדי שבוע מופץ באילת קול-אילת כשהוא מלא השמצות, סילופים ושקרים, כשמטרת ההתקפות — ראשי העיריה ועובדי העיריה. לקוראי העיתון הובאה אינפורמציה

חברי מועצת שוויילי
גם המבקר משקרי

בדבר מעשי השחיתות שאותם עשיתי, החל מהמלצות שנתתי ליועצי הכל-כלי, כדי שיקבלו בתורת עשייה, דרך מתן חופיים ללא מכירי למקורב אחר, והעלאת עוזרי בדרגה בניגוד לחוק ו"העשרתו", בכך שאיפשרתי לו לר"כוש זכויות פנסיה בגין תקופה שעבר בעיריה בעבר.

כל ההאשמות הן שקר גס. ומה שח מור מכולם: למר שוויילי יש אינפורמציה הסותרת את כתבותיו, אולם את העובדות הנכונות הוא בוחר להעלים. וכך, לא נותרה לי ברירה אלא לפנות לכבודו, בבקשה שמישטרת ישראל תחקור את תלונתי בגין איום ונסיגה סחיטה.

בכבוד רב, **רפי הוכמן.** מאיר שוויילי, מצירו, נשאר שווה נפש לכל העניין. לפי שבוע, כשפורסם דוח מבקרי המדינה על הרשויות המקומיות, העיר המבקר משהו על שיטת תשלום-המס תמורת המכונות הצמודות של הבכירים באילת. שוויילי הודרו לצטט את הדוח, והכריז בעיתונו בלעג: "אנו מקווים שראשי העיריה לא יתלונן אצל המפכ"ל ויאשים את מבקרי המדינה כי שקר..."

דתיים

חוטאים ומתפללים

שמירת המצוות אינה

מחסנת מפני ששנו

התועמלנים החרדיים, בלתי-טוהר לעשות נפשות לכת-השובה, מאשיי מים את הציבור החילוני בפשע, בשחיתות ובאלימות. המחנה שלהם, כך הם טוענים, הוא טוהר. הם בעלי הערכים, רק אצלם יש בתים חמים ומישפחות מסורות.

ועד העמותה נפגעי החזרה בתשובה (ת"ד 3730, בת"ס 591-137) החליט לקעקע את שיקרי התעמולה החרדית. החודש הפיקה האגודה את החוברת החמישית שלה, המוקדשת לקיטע"י עיתונים מהחודשים האחרונים.

● **הגבאי המלטף.** בחוברת יש 100 עמודים צפופים, שבכל אחד מהם כמה ידיעות, בנושאים הבאים:

- עכירות-מין (כמו רב חשוד במעשים מגונים בתלמידיו, "הגבאי המלטף", החזון הצבאי תקף חיילת);
- עכירות-מין (כמו "מירמה וזיוף בתנועה להפצת התורה");
- אלימות ומירמה (כמו "קטטת ירושה על קבר הבאבא סאלי");
- פגיעה בנפש (כמו "החסידים חיסלו את הגבאי");
- "מיסמך ואינו כתב אשמה כלפי הציבור החרדי כולו", קובעים העורכים. הוא נועד להרגיש כי האלימות והשחיתות אינם מנת-חלקו של הציבור החילוני לברה

מוטב היה שהפירסום לא היה מגיע לעיתונות. בצורה שבה פורסמו הרב רים, הם גרמו עוול לראשי העיריה הנר כהן.

● מיכתב נוסף, מלא השמצות והאשמות, אשר נשלח לממונה על המחוז במישרי הפנים, וזה בתגובה חריפה. אני מצטט מתשובתו של הממונה, מר שלום רנינו: "הגעתי למסקנה כי מיכ"ב תבך רצוף אידיוקים, סילופים, אלימות מילולית וסיגנון חסר-תרבות... ברור שמיכתבך אינו ראוי לשום תגובה אחרת מלבד גינוי חריף"

שוויילי הוזהר כמה פעמים על-ידי רוב חברי מועצת העיריה לגבי פירסום מיו, ומשלא שעה — הודח מתפקידו כיו"ר ועדת-הביקורת.

● **עשר הרשעות.** גם בציבור התחילו להכיר מה מידת אמינות כתבותיו של שוויילי. עורך המקומון דפני-אילת החליט להגביל את שוויילי בהשמצותיו, וביקש לבדוק כל טענה המובאת בכתבות לפני פירסומה. התפתחות זו לא מצאה חן בעיני שוויילי, שהחליט להוציא עיתון חדש. ב-1 באוקטובר 1986 יצא גיליון החדש של קול-אילת. בעריכתו של מאיר שוויילי. לעיתון זה אין רישיון. אולם לא איש כשוויילי יוטרד מפעילות בניגוד לחוק, שהרי יש לו עבר פלילי עשיר של חמש הרשעות בגין מירמה, ומיספר דומה על תקיפה ואיומים. עם הוצאת העיתון נקט מר שוויילי בפעולה שנאמרה לי תמוהה ביותר:

ובתמורה יימנע בעתיד מהתקפות על העיריה ועל ראשי העיריה, ויתחיל לשנתן פעולה. מתוכן דבריו משתמע איום וסחיטה (המקל והגורן).

לא היתה זו הפעם הראשונה שוויילי הצליח להרגיז את הוכמן, די מטאטא החדש בעיריה, שהביס בכחירת את קודמו, גר כץ. אך הפעם החליט הוכמן לפוצץ את העניין, ופנה בתלונה רשמית למישטרה. אין זו סתם תלונה בתחנת-המישטרה המקומית, אלא מיכתב מפורט, על הנדיר הרישמי של העיריה, שנשלח למפכ"ל, וזייד קראוס.

כתב הופמן:

מזה מיספר שנים, "נהגית" אילת מכתבות ומיכתבים מפרי עטו של מאיר שוויילי, הכוללים השמצות, הכפשות והעלבת עובדי-ציבור.

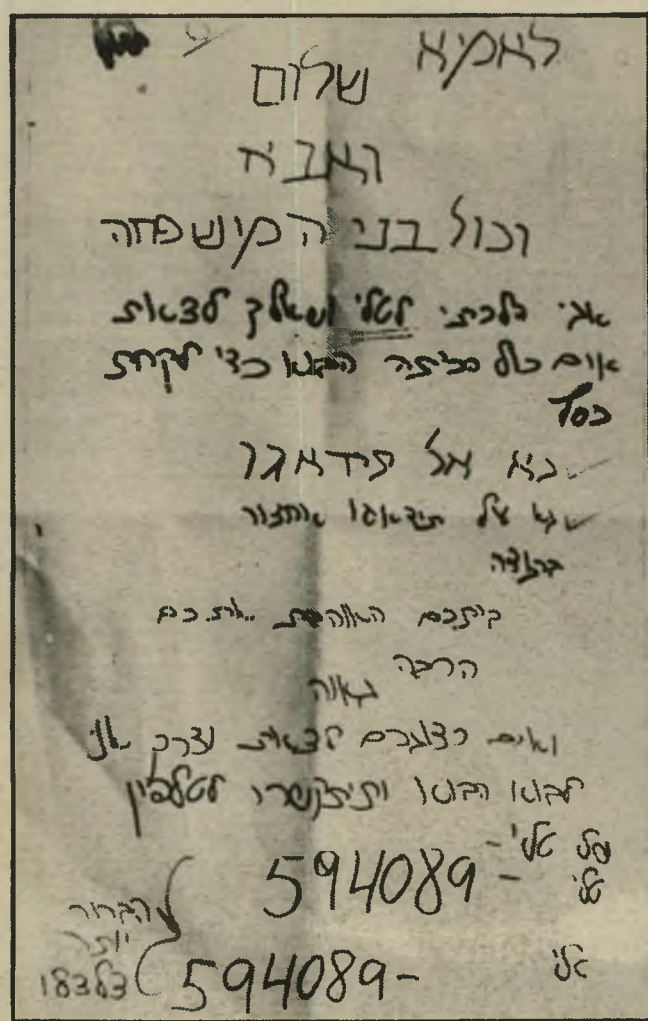
כבר בשנים 1981-83 שם לו מר שוויילי למטרה להכפיש את קודמיו בתפקיד ואת מזכיר העיר. תלונותיו והאשמותיו נגדם נבדקו בזמנו על-ידי מחלקתו של מר בנימין זיגל, והופרכו אחת לאחת.

אולם הוא המשיך בשלו. כשמטרתו היא: כס ראשי העיריה. חילופי האישים בבחירות האחרונות לא הפריעו לו. לשם דוגמה, אביא חלק מ"גילויין" הסנציוניים, כפי שפורסמו במקומון האילתי דפני-אילת. בזמן הפירסומים הוא היה יו"ר ועדת-הביקורת.

● הוא הגיש תלונה למסדה-הכנסה בדבר עכירות-מס המתבצעת בעיריה,

הפסד של טולי

חוקר פרטי עלה על דרך-חקירה חדשה לפדשת נאווה אלימלך. אך המישטרה הכריחה אותו להפסיק

ההודעה האחרונה של נאווה אלימלך לטולי...

בשנת 1981 נעלמה נאווה אלימלך, בת ה-12. היא עזבה את ביתה בבתיים, ביום השבת צהריים, בדרכה לחברתה. כל חקירות המישטרה לא העלו דבר. מאכלוף ומול אלימלך נהוגו לכלות על שפת-הים ליד הרצליה שרידים אחרים מגופתה של הנעדרת. הם זוהו בוודאות והובאו לקבורה.

נאווה היתה הבת הקטנה ביותר במישפחת אלימלך. היא היתה יפה ומוכשרת, ומישפחתה לא התגברה על מותה הנורא עד היום.

בני המישפחה ניסו לחפש כל רמז באשר לזהות הרצח ולסיבת הרצח. הם פנו למגליי-עיתודות, לרבנים ולקוראי-אי-בקפה. אבל עד היום לא העלו דבר. מכלוף ומול אלימלך נהוגו לכלות על שפת-הים ליד הרצליה שרידים אחרים מגופתה של הנעדרת. הם זוהו בוודאות והובאו לקבורה.

כאשר התיאשו ההורים לבסוף מהמישטרה, החליטו לפנות לחוקרים פרטיים מתוך תיקווה שאולי יצליחו במקום שנכשלה בו המישטרה.

מוסקרי

החוקר הפרטי מוקה קריגר (למעלה) נקרא עלי ידי ההורים של נאוה אלימלך לחקור את היעלמה. המישטרה טמנה לו מלכודת, עצרה אותו והעמידה לו תנאי בלתי־חוקי: להפסיק את חקירתו

כזה בתנאי־השיחרור שלי? נכון שיכולתי שלא לחתום, ולעמוד על זכותי בחוק, אבל לא היה לי כל חשק לבלות לילה באברכיביר בגלל זה. אבל אני לא מתכוון לוותר. עורך־הדין שלי, יעקב כהן, שלח מיכתב ליועץ המישטרה, לשרה־מישטרה ולמפקח־ל, ואם לא נקבל תשובה מניחה את הדעת — אנחנו נפנה בעניין העקרוני הזה לבג"ץ.

חוקית בתנאי־השיחרור שלי, שבה נאמר שאסור לי להמשיך בחקירת רצח נאוה. בחוק החוקרים הפרטיים כתוב כי רק היועץ המישטרי לממשלה, אחרי ששוכנע כי המשך חקירתו של חוקר פרטי עלול להפריע לחקירת־המישטרה, רשאי לדרוש מהחוקר הפרטי להפסיק את חקירתו. כאן אפילו לא פנו ליועץ המישטרי. קצין בתחנה, על דעת עצמו, הכניס תנאי

החקירה בשני מיקרים: אם אצליח לפענח הפרשה או אם המישטרה תכשיל את החקירה. זה מוזר, אבל היתה לי מהתחלה הרגשה שהמישטרה לא תשמח כל־כך כשמישהו יתערב בחקירת תיק יוקרתי כזה.

נפנה לבג"ץ!

אני יודע מה היתה הסיבה האמיתית להתנפלות המישטרה עלינו בבית של טלי. הרי הזמנו לשם כרין. לא פרצנו, לא עברנו כל עבירה על החוק. יש לי תעודת־עיתונאי, ומותר לי להציג את עצמי ככזה, ויש לי גם חלק במישרד־פירסום, ולכן מותר לי להציג את עצמי גם כך. אני יודע כי מישפחת־אלימלך סיפ־רה למישטרה, למורת־רוחנו, כי אנו הולכים לכיוון טלי. לדיבריהם, אמרו להם במישטרה כי זה כיוון טוב, וכי רק גורם אורח יוכל להפעיל לחץ על הנערה ולדוכן אותה. זה היה בשבילנו איתות שאנחנו בדרך הנכונה.

ברור לי שרצו להכשיל את החקירה שלנו, כי מייד לאחר שהשטרים פרצו לדירה, הם צעקו: "למה באתם? בגלל נאוה אלימלך?" וזה כמובן שרף אותנו להמשיך החקירה אצל הנערה הזאת ומישפחתה.

אחרי־כך אמרו לנו שאסור לנו להתקרב לעדה טלי או לחקור אותה. אבל המימך המוחזר ביותר הוא זה האוסר עליי להמשיך בחקירת פרשת רצח נאוה אלימלך.

חמש שנים ניסתה המישטרה לפצח את התיק הזה. כמה ציוותי־חקירה כבר התחלפו, ועד היום שום דבר לא זו. מישפחתה של נאוה לא נזהה את הדי עניין, והם תמיד בקשר עם המישטרה. באחרונה הועבר התיק לקצין המישטרה שימנע סכר, והוא אמר להורים כי התיק לא מת, וכי מפעם לפעם עושים לו ריענון. המישטרה צריכה לשמוח שעוד מישוה מנסה לעזור לפענח רצח מתו עב שכזה. הרי הרוצח הפראי הזה מס־תובב לו עריין חופשי. אני לא מעוניין כאן ביוקרה או ב־פירסומה, ואני מוכן להעביר למישטרה מימצאים כלשהם שאגלה. אבל אני במיוחד נרעש בגלל ההגבלה הבלתי־

מיספר הטלפון שהשאירו לו, וקבע איתנו פגישה. הוא גם מסר לנו את מיספר־הטלפון החסוי של המישפחה. אחרי כמה שיחות עם אביה, כאשר התברר לנו כי היא איננה לומדת כעת וכי למדה בעבר ספרות־ינשים, הצענו לאביה לעזור לה להתקבל לעבודה במישטרה מסוימת. האב שמח מאוד לרעיון הזה. אנחנו התכוונו להכניס ל־אותה מיספרה בחורה צעירה, שתעבוד יחד עם טלי ושתתחבר איתה. חשבנו שאחרי תקופה מסוימת ייווצרו בין השניים יחס־אמון, וטלי תספר לה את הסוד הגדול. היה לנו רעיון נוסף: ללחוץ על טלי ולומר לה כי אנחנו חוקרים את רצח חברתה, כרי שהיא תרוץ מייד לחברתה החדשה במישטרה ותספר לה הכל. אני בטוח שאביה של טלי ומישפחתו לא חשדו תחילה במאומה. הם ניהלו איתנו שיחות ירידותיות, והזמינו אותנו לביתם, כדי למסור להם את הפרס. אבל כאשר הגעתי לביתם, יחד עם

אל מוקה קריגר הגיעה המישפחה בעיקבות כתבה שהתפרסמה בעיתון נות, ובה נאמר שהוא גילה כמה ילדים שנחטפו על־ידי בני־מישפחה או קרובים, והחורים הביתה. בצר להם פנו הוריה של הנרצחת אל החוקר הפרטי, כאל תיקווה אחרונה. בתחילת דצמבר נעצר מוקה קריגר על־ידי המישטרה, כאשר היה באמצע חקירה סודית בפרשה. **מספר קריגר:** אחרי שקראנו את כל חומרי־החקירה, ושוחחנו עם כמה שוטרים־לשעבר, שעברו על התיק של רצח נאוה אלימלך, החלטנו כי המפתח לחקירה היא טלי. מי שהיתה חברתה הקרובה ביותר של נאוה. מישפחת אלימלך מסרה לנו את הטיפול בתיק ביולי השנה, ובתחילת דצמבר החלטנו לנסות לחקור את טלי. אמה של נאוה סיפרה לנו כי בין השניים היתה ברית־דמים, והיה להן סוד משותף.

נאוה אלימלך (1979) מלכודת לידדה

ביררנו ומצאנו כי טלי נחקרה אומנם כמה פעמים במישטרה, אבל תמיד היתה פורצת בבכי, נופלת לארץ ומסרבת לשתף פעולה. חשבנו למצוא דרך כדי להגיע אל טלי, לרכוש את אמונה ולקבל את הסיפור. היתה לנו הרגשה שבסוד המשותף של הילדות טמון המפתח לרצח.

רעיון במישטרה

תברר לנו כי טלי, שהיא כיום כבר בת 16 וחצי, היא נערה מתבוזרת. אין לה כמעט חיי־חברה, וגם את לימודיה הפסיקה באחרונה. תחילה חשבנו להתקרב אליה דרך בחור צעיר שיחזר אחריה, אבל חשבנו שזה לא יילך. על כן ניסינו זאת בדרך אחרת.

רצינו לנצל את חולשתם של אנשים לזכות בפרסים והגרלות, והודענו לי מישפחתה של טלי במיברק, כי היא זכתה בפרס של תמרוקים, מחברת רגב. בעלת עיתון מקומי. הודענו כי היתה זו הגרלה אקראית, על פי מיספרי תעור דות־הזות. אביה של טלי התקשר לפי

המקום שבו התגלו שרידי גופתה של נאוה. הם לא רצו שמישהו יתערב בתיק יוקרתי כזה...

הכל למען המדינה

(המשך מעמוד 10)

גם מערכת קשריו עם המיליונר הסעודי עדנאן חשוקי, שהוצגה בתיקויות כידירותיות ביותר, היא לדבריו מערכת קשרים עסקית בלבד. כאיש קהילת המודיעין במשך שנים רבות, קסם לו לעשות עסקים משותפים עם מישו מהצר השני. חשוקי גם פתח לו דלתות אצל מנהיגי העולם הערבי, כגון חוסני מובארק, נשיא מצרים, ומנהיגים של ארצות עוינות ביותר לישראל. השמות נימרודי, חשוקי ואל שווימר — מגיבורי פרשת הנשק האיראנית — נכרכו יחדיו כבר ברעיון שעלה כעבר, בהקשר לשטח המחלוקת בטאבה. כדי לפתור את הסיכסוך באזור, הציעו השלושה להגדיל את שטח המריבה בשני קילומטרים, ולעשותו שטח כבעלות ישראלית. מיצרי-סעודית, במימון סעודי, נימרודי קיווה, לדבריו, שצעד כזה

חריקת שיניים

(המשך מעמוד 15)

ב-1980, עוד בהיותו רופא שיניים ראשי בצה"ל, הציג הר"ר כפיר לפני הנחלת משרד-הבריאות תוכנית מגור בשם להקמת מערכת רפואת-שיניים בארץ. "לא התייחסו לתוכנית", אומר כפיר: "יש להקים באופן דחוף ועדה מרכזית, שתהיה ממונה על איחוד הטיפול ברפואת-שיניים. לא במיקרה הצטברו בעת האחרונה תביעות רבות נגד רופאי-שיניים. על רשלנות ושגיי אות בטיפול". (קורמו של הר"ר פרל-מוטר בתפקיד יו"ר הסתדרות רופאי השיניים, הפרופסור יוסף אניס, הורשע בגרימת מותה של הילדה איה צימרמן, ולראשונה בארץ נדון רופא למאסר).

ההסתדרות לרפואת-שיניים החלה לפני כשנתיים במלחמה נגד המכונים לרפואת-שיניים, אשר הוקמו על-ידי רופאים מן השורה. במכונים אלה היה הטיפול זול יותר, התביעה נגד המכונים הוגשה לבית-המשפט באמצעות הסניף הירושלמי של ההסתדרות לרפואת-שיניים בישראל, אשר בראשו עומד הר"ר יהושע אבנר-טוב, ולא על-ידי הסניף המרכזי. טענו שזה נעשה בגלל קשריו של פרלמוטר עצמו עם אחד המכונים, שבו הוא היה יועץ מיקצועי, ושבו ואשתו היתה אחת השותפות.

"שאל את פרלמוטר", תוקף כפיר, "מדוע הסניף הירושלמי אינו מעביר במשך שנה כספים למרכז מדוע נותקו היחסים?"

רופאי-שיניים שאינם אקדמיים מאיימים מאשימים את שני הצדדים — גם את קבוצתו של פרלמוטר וגם את קבוצתו של כפיר — בכך שרוצים לעשות מהרסאים שאינם אקדמאים עובדים, רופאים סוג ב'.

"ממשלת-ישראל, ובראשה גולדה מאיר, החליטה עוד ב-1973 לתת אישור לרופאי-שיניים שאינם אקדמיים איים לעבור, אחרי שעברו קורסים מיקצועיים. מדוע רוצים לבטל את החלטתה של ממשלת ישראל? וועמים רופאי-שיניים שאינם אקדמאים.

מה עם הביטוח?

ב-ינתיים, זהו המצב: מצב מערכת בריאות השיניים בארץ מסכן את בריאות העם.

● הזנת שטח זה מביאה לעליה במחלות זיהומיות כגון עצמו, בכליות ובריאות. בעיית מיקרי סרטן-הלסת.

● מצב זה נוצר עקב חוסר פעילות מצד משרד-הבריאות ומרכז קופת החולים הכללית וההסתדרות לרפואת שיניים כאחד.

● המלחמות בקרב רופאי-השיניים הן קצה הקרחון, אשר ביסודו מלחמות-ימית ומלחמת-יירושה על הכתר.

● יש צדק ברירות ובטענות קבוצתו של הר"ר יהושע כפיר, אך ביצוען בעיתו זה יביא להידרדרות נוספת בשירותי רפואת-השיניים.

● יש צדק בטענותיו של הר"ר שמואל פרלמוטר, שיש לנצל את כוחה של הקבוצה האקדמית כדי להביא לשינויים חיוביים בתוך ההסתדרות רופאי-השיניים ומערכת רפואת-השיניים.

● כתנאים הספציפיים של מדינת ישראל, על מערכת רפואת-השיניים להתבסס קודם כל על מערכת רפואת שיניים ציבורית ועל המדע המתקדם.

עם זאת, יש להגדיר את תחומי הפעולה של רופאי-השיניים האקדמיים, הלא-אקדמאיים ומרפאי-השיניים, כל אחד בתחומו.

● רפואת-השיניים היא חלק מהרפואה, ואי-אפשר להתייחס לרפואת שיניים כאילו זו רשת סופרמרקטים, ולנהל אותה לפי כללי מיסחר, על בסיס גביית מע"מ בלבד.

● כדי לספק טיפול נאות ושוויוני לציבור כולו, חייבים להנהיג ביטוח-בריאות-השן, ולשים קץ לשוק הפרוע.

על כוס קפה ועוגה עם המראין איתן דנציג במלון דיכלומט תל-אביב

ערב ראיונות מדליק — איתן דנציג מארח:

★ דמות ציבורית מהחדשות

★ מאדאם לואי — דוגמנית צילום בעירום, בליווי הדגמות

★ הסקסולוגית רות קרייצר-ריב — סקס, דיאטה ובריאות

★ אמן אורח: ישראל יצחקי — כוכב שנות הששים, במיטב להיטיו

★ תצוגת אופנה מפוארת — אלסקה, ריג'ינסי

★ כיבוד קל

הערב יתקיים במוצאי שבת 20.12.86 בשעה 21.00

מחיר כרטיס — 17 שקל; קבוצות וועדים — 12 שקל

הזמנות: טל. 03-294422 שולוחה 0306
או בערב החופע במלון דיכלומט
רח' הירקון 145, תל-אביב

הערב יתקיים בחסות ז'נס קוסמטיקס בע"מ

Jeunesse

ז'נס קוסמטיקס בע"מ

Regency Furs Ltd.

פרוות ריג'ינסי בע"מ

לא כל אחד יכול לקרוא מודעה זו!

אזרח נכבד!

בישראל חיים כ-8,000 עיוורים, מרביתם חיים מקצבות הביטוח הלאומי וזקוקים לעזרתך!

ההכנסות ממכשע "אור לעיוור", בהשתתפות תה ויסוצקי, מסייעות למרכז ולאגודות למען העיוור ליוזם, לקיים ולפתח שירותים שמטרתם שיפור רמת חייהם של אלפי עיוורים.

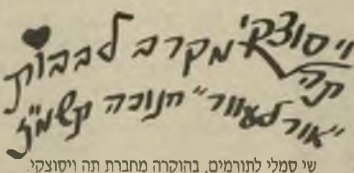
בחדש דצמבר יפקדו את ביתך תלמידי בתי-ספר על מנת להעלות תרומה למכשע "אור לעיוור".

קבל אותם בסבר פנים יפות ותרום בעין יפה!

ההכנסות מתרומות אלו קודש לרווחת העיוור החי בתוכנו.

עזור להם לעזור לעצמם.

המרכז לעיוור בישראל: שד' בן גוריון 94 ת"א, טל' 242634.

שי סמלי לתורמים, בהוקרה מחברת תה ויסוצקי

"אור לי"

בית ספר לספרות גברים ונשים

רח' המלך ג'ורג' 89, תל-אביב

03-284919

03-295318

החלה ההרשמה לקורסים מזורזים לחודש ימים, וגם קורסים רגילים

קבלת לקוחות במחירים עממיים:

★ תסרוקת 2 ש"ח	★ תספורת 2 ש"ח
★ צבע 10 ש"ח	★ החלקה 15 ש"ח
★ סלסול 15 ש"ח	★ פסים 15 ש"ח

פדיקור ★ מניקור ★ והשתלת ציפורניים

תן

טרמפ
לחייל

נימרודי עם פרס
כבר לא ידיר

יקרב את השלום במרחב. הרעיון ותיקויותיו נגזרו.

"איזה מיסכן!"

נימרודי מכחיש בתוקף שממין את מישפטו של אריאל שרון, או שנתן אף דולר אחד לכך. לדבריו, היו לשרון די תורמים.

הוא גם מכחיש בתוקף שהיה לו חלק כלשהו בחשיפתה של פרשת עיסקת-הנשק של אברהם ברעם ומעצ'רו. לדבריו, בכלל לא הכיר אותו, וכשי

נתפס, אמר: "איזה מיסכן!" מה שכוונתו לנימרודי יותר מכל, לדבריו, הוא ההצגה הבלתי-נכונה של חלקו בפרשה ודמותו בכלל. הוא השי

קיע ימים כלילות ביצירת הקשרים והתשתית לביצוע העסקה. חשוב לו שיוודגש שהוא היה הבן-אדם הנכון לעיסקה הנכונה: החל בקשריו חובק-העולם, דרך שליטתו בשפות וכלה בכשרי-שמירתו על חשאי. הוא לא

חסך מאמץ כדי ליצור קשר בין איראן של חומייני לבין ארצות-הברית. את כל זה שכחו לו, להרגשתו, ונטפלו לשאלה: "כמה כסף הוא הרוויח מזה?"

מישפחת נימרודי ידעה על הפרשה האיראנית מתחילתה, וליוותה אותו בכך. במתיחות מיוחדת חשו בני-המשפחה רק לפני מועד שחרורו של הכומר בנג'מין ויי, וכמוכן קשה להם לשכוח את חודש ינואר, שבו הופסקה פעילותו של נימרודי והוא הוחלף על-ידי עמירם ניר.

נימרודי לא ידע, כשהכניס את ניר לתפקידו, כי ניר אמור לרשת אותו. הוא סבר שהם ישתפו ביניהם פעולה. פרס הפתיע אותו והוציא אותו מהעיסקה. פרי טיפוחיו.

נימרודי נפגע קשות, והיחסים ביני-הם התקררו. הוא הרי עשה הכל למען המדינה.

איריס כץ, אשתו של הנאשם כ"אנס מרמת גן",

מספרת על בעלה, על עצמה ועל חייה הנשואין שלהם

איריס

צילצול לי מהמישטרה בשעה 4 בבוקר, ואמרו לי שדני נעצר. כששאלתי "מדוע?" אמרו שהוא עמד ליד בית שלא היה צריך לעמוד. "חשבת על פריצה, לא עלה ברעתי שום דבר אחר. שאלתי אם תפסו אותו בשעת מעשה או אחרי מעשה, אבל לא חשבת בכלל על אונס".

כך אמרה לי איריס כץ, אשתו יפת התואר של דני כץ, הנאשם כי אנס שתי נשים וניסה לאנס עוד שלוש. דני (37), גבר נאה מאוד, בלא עבר פלילי, הוא תפאורן בתיאטרון. כן למישטרה טובה ואב לשתי ילדות

איריס כץ
לא אוהבת ללכת

קטנות. הוא נעצר לפני שלושה חודשים, כשהוא משוטט בתוך חצר בלילה. הוא הסביר כי הוא מציץ. המישטרה עצרה אותו וחשדה כי ביצע מעשה אונס ברמת גן. דני לא זוהה במסדר ההגנה, אך מעצרו הוואר, עד שלכסוף הוגש נגדו כתבי אישום. לגבי מיקרה האונס הראשון שבו נחשד, התברר כי את אותו לילה בילה בביתה של חברתו, והיא העידה על כך במישטרה. למרות שהשוטרים טענו כי אינם מאמינים לה, לא הוואשם כץ בכתבי האישום במעשה האונס זה. בזמן קריאת כתבי האישום בבית המישפט, מסר עורך הדין מנחם רור בינשטיין מיסמכים המאשרים כי באחדים מן המיקרים שבהם נאשם כץ, הוא היה במקומות מרוחקים בארץ. הסינגור ביקש רחיה כדי לבדוק אליבי נוסף של הנאשם. נפגשתי עם איריס (33) בבית אחיו הגדול של בעלה. גם האח הוא תפאורן בתיאטרון. כמו אח נוסף אחר.

היה גיטתה של איריס, גילי, הצטרפה גם היא לשיחה, ואמרה כי המישטרה מצטערת על שלא מסרה את גיטתה לעיתונות כבר מלכתחילה. "עשינו טעות. היינו צריכים לדבר קודם" אמרה גילי.

תמיד הלך לו
איריס, נשית מאוד, לבושה ב
טרנינג סגול, למדה תיכנון
אופנה, אך לא עברה במיקצועה.
להלן סיפורה של איריס:
אני ילידת תל אביב. סיימתי את

איזה סטון

אנחנו כבר שמונה שנים ביחד.
נולדו לנו שתי בנות. גם כשהייתי בהריון, אף פעם לא הרגשתי אצל דני כמו אשה זנוחה. היינו מאושרים, התחלקנו בכל ותיכננו מישטרה ביחד. דני הוא איש מישטרה. הוא מאוד אוהב את הבית. הוא היה עושה הכל בעצמו, מסויד ועד בניית רהיטים, הנראים כעתיקים.

הדירה הראשונה שלנו היתה ממש גרועה. היינו מטפחים אותה, והיא היתה מלאה עציצים, והיה תענוג לשבת בכל פינה. יש לנו שתי בנות, בת 5 ובת שנתיים וחצי. דני נותן להן המון בשעות שהיה בבית היה מקדיש להן

הרבה זמן. כעת הוא מאוד חסר להן. דני עובד קשה מאוד. הוא חרוץ, איש עבודה. אנחנו ווג צעיר וצריכים כסף, ודני אף פעם לא לקח כסף מאף אחד. הוא היה עובד בשני מקומות כדי להרוויח למחייתנו.

אני לא רוצה לדבר הרבה על עצמי, ולא לגלות את החיים האינטימיים. אני גם לא אוהבת ללכת על אנשים, ולכן אני מבקשת שלא תזכירי את שמה של החברה של דני. חווה (שם בדוי, בגלל התנגדותה של איריס לגלות את השם האמיתי) היתה בחברה של דני המון שנים. היא היתה נשואה לחבר טוב שלו והתגרשה ממנו. אבל גם אחרי שהיא התגרשה היא נשארה בחברה, וביתה הפך למקום שם היו כולם יושבים.

דני מכיר את חווה הרבה שנים, ולא היה ביניהם כלום חוץ מידידות. כאשר חווה ובעלה עמדו להתגרש, בעלה היה במצב קשה, ועבר לגור איתנו לכמה זמן.

ידעתי שלדני היה מפעם לפעם איזה סטון עם בחורה, אבל זה לא היה רציני. הוא היה נותן לי את ההרגשה שלי יש מישקל מכריע בחיי. אני לא מזוכיסטית, ואני לא יכולה לומר שנהניתי מהבגידות שלו. אבל זה לא היה שווה לנפץ בגללן את מה שהיה לנו.

לדני יש קסם אדיר והוא יודע לפנק, החל בסלט שהוא מכין וכלה בכוס הקפה שהוא מביא למיטה. לא היה שווה לי לנפץ את הנישואין שלי בגלל חווה ובגלל עשר כמות, וגם לא בגלל מים יוניברסל. אם דני היה אומר לי שזה נגמר בינינו, הייתי קמה והולכת, כי אני לא מאמינה שאפשר לכפות יחסים. אבל אני גם לא מוותרת בקלות.

לא סוגרת עיניים

המישטרה התקשרה איתי
ב-4 בבוקר, וסיפרו לי שעצרו את

השתנה". הוא הכחיש, כי היה לו נוח להכחיש. אבל בסוף סיפר לי את זה.

לא מאמינה!

אני לא מאמינה שיש גבר שאין לו נשים אחרות. ואם זה כך, אז מוטב כבר להוציא את הטוב מתוך הרע. זה לא נוח שאני יודעת תמיד איפה דני? שאני יכולה תמיד להתקשר אליו בטלפון. כשצריך אותו באופן דחוף, ולדבר איתו?

חווה לא חברה שלי. אבל ישבנו וריברנו על הנושא. באחד הימים, כאשר דני היה בבית המעצר, לא הצלחתי להשיג מונית. התקשרתי עם חווה וביקשתי שתיתקן אותי כרכב שלה לבית המעצר, כדי להביא לדני סיגריות. עשיתי זאת כמו שהייתי מבקשת מכל חבר או חברה. פעם אחת היא עשתה זאת, בפעם השניה התחמקה. לא נעלבתי מזה שהיא התחמקה, אני חושבת שדני צריך להיעלב.

קראתי שאשתו של "האנס האתל-טי" התגרשה ממנו. אבל גם קראתי בעיתון שהיא היתה בבית המישפט והתחבקה איתו. אז יתכן שאלה גירושין רק עד עובר זעם.

בכל אופן, אני לא מאמינה שדני אנס. בשבילי הוא לא אשם, הוא רק חשוד. מה לא היו מיקרים שאנשים הודו בעבירות שביצעו, ואחר כך התברר שלא דוברים ולא יעזו מה עם המיקרה של דניאל חנוך בחיפה? אני חושבת שעבירה של אונס היא בכלל עניין מזעזע מאוד. זה לא נגיבה או רצח, זו הפרעה נפשית, כולם חושבים כך. אני לא יכולה לחשוב מה יקרה אם דני יורשע. נחכה עד שנגיע לגשר, ואני מקווה שלא נגיע.

דניאל חנוך הודה ברצח. אך הכחיש את ההודאה ויצא נקי.

עד התחתונים

דני רבירין, ששידור ביום-השבת כצהריים את מישחקי-הכדורגל באינטרנט בלומפילד למאזיני התוכנית שירים ושערים, נרטב עד לשד עצמותיו.
"בכל מקום אחר בעולם", הסביר רבירין אחרי שהתייבש, "מישדרים מתא שידור, שבו יושב

שידור ספורט רבירין בשבת
 כוס-ספה?

השדר לבוש במיקסטרון וענוב בעניבה, והוא מקבל אפילו כוסיקה, ופה אתה אוכל אותה, והתמונה מדברת בעד עצמה. חטפתי הצטננות ונרטבתי עד התחתונים." רבירין לא היה איש המיקסצוץ היחיד שנרטב באותה השבת. גם שחקני-הספסל והמאמנים של הקבוצות, היושבים בשורות הראשונות ביחד עם השדרים ואנשי הרדיו, נרטבו למדי. בכל מקום אחר בעולם יש גגון שקוף מעל ספסלים אלה, המגן על שחקני-הספסל מהרטיבות. בארץ אין.

אבל שדרי קול-ישראל, המכירים את המציאות העגומה במיגרשי-הכדורגל בעונת ההורף, מצטיידים בשיכמיה מיוחדת ובמיכנסני-גומי. למרות הציוור הנ"ל, הם נרטבים.

הטלוויזיה שפטה

יונה בלטמן, פרקליט-המדינה, שלח מיכתב לאורי פורת, מנכ"ל-הרשות, ובו סיפר לו על פסקדין שהתקבל בבית-הדין המימשט העליון בקשר לעירעור שהגיש אדם שהורשע בעיקבות כתבה ששוררה ככולבוטק לפני שנה וחצי. בכתבה האמורה צולם אדם כשהוא מקבל כספי-שוחד. האיש הועמד לדין, הורשע וגזרו עליו שנה וחצי של מאסר בפועל. בעירעור שהגיש לבית-הדין המימשט העליון אמר כי את עונשו קיבל כבר עליידי החשיפה בטלוויזיה. העירעור לא התקבל, אך שניים מן השופטים טענו בפסק-הדין כי הטלוויזיה אינה יכולה לחקור חשודים במקום המימשטה, ואינה יכולה לפגוע בהם בטרם מימשט. פורת טרם השיב למיכתב.

עוברים לאוהל

במיסגרת האירגון-מחדש של מחלקת-הדרא מה בטלוויזיה, החליט ירון לונדון, מנהל-המחלקה, להעלות תוכנית חדשה על המירקע. התוכנית, שתיקרא אוהל אמנויות, תחליף את התוכנית גלריה הקיימת. בינתיים פנה לונדון לשני אנשים וביקש מהם להגיש את התוכנית החדשה: האמן יאיר גרבוז ואיש-התיקשורת הוותיק, דן שילון. למרות ששילון טרם ענה להצעה, התחילו במיסדרונות-הטלוויזיה רחישות ובחישות, וכבר יש בוועד עובדים המתנגדים לו. המתנגדים, שהקפיצו הפעם את העגלה לפני הסוסים, אינם רוצים שיגיע למיקרע אנשים מבחוץ, כשהבניין מלא במחוסרי-עבודה. את התוכנית יפיק חנינא אמוץ, האיש שהמציא את כולבוטק והיה המפיק הראשון של תוכנית זו. לפני גידעון לביארי, היום מנהל-הרדיו, ולפני רפי גינת, אמוץ אכן יפיק תוכנית זו הוא יפתור לגידעון דרורי, מנהל המחלקה הדוקר. מנטאריט בטלוויזיה, את כעית אי-העסקתו של איש מיקצועי ומנוסה.

הכתב הצבאי של הטלוויזיה, על הרצאה שנתן ח"כ פרופסור יובל נאמן בסמינרסיון לפני סטורנטים. הנושא היה ענייני הגרעין של מדינת-ישראל.

יאיר שטרן, מנהל מחלקת-החדשות, העביר לאישור הצנזורה את דברי-ההקדשה של הכתבה. הצנזורה ביקשה לראות את הכתבה במלואה, אבל שטרן הודיע כי הרברים נאמרו בפומבי. בפומם גרול שבו היו נוכחים סטורנטים יהודיים ולא-

מוקמד שילון
 מחוץ לבית

יהודיים, והוא לא רואה צורך להעביר את הרברים לצנזורה. הכתבה אכן שודרה. בפורום-החדשות ביקש פורת לחזור לנוהל הישן. שלפי — אם יש רברים רגישים מסוג זה — יש להעביר אותם אל חיים יבין, מנהל-הטלוויזיה, כשמדובר בכתבות-טלוויזיה, ולגידעון לביארי, מנהל-הרדיו, כשמדובר בכתבות של קול-ישראל. והם יודיעו לפורת. כך, אמר פורת, הוא יוכל לערער לפני הצנזורה ולנסות לשנות החלטות. אם אינן נראות צורקות, ויוכל

מאחורי המיקרופון

לא הוכחה

ידיעה בלעדית, שפירסמה כרמלה מנשה, כתבת קול-ישראל לענייני-מישטה בתל-אביב, ממשיכה להכות גלים ולהסעיר את אנשי המיקצוע. הידיעה הוכחה עליידי כל מיני גורמים, אך מנשה עומדת עליכך שהיא נכונה, ומעשה שהיה כך היה:

ביום השישי, במהדורת-החדשות של השעה 7 בבוקר, פורסמה ידיעה שלפיה פשטה המימשטה על מישדרי מסידהכנסה בתל-אביב, ותפסה מסמכים הקשורים בפרשת-החקירה נגד גצל אייזנברג, חוקריהמס, ונגד רודי אפל, הקבלן ואיש-העסקים.

אנשי מסידהכנסה פנו בתלונה למימשטה בעיקבות ידיעה זו. דובר המימשטה, סגן-ניצב עדי גונן, מיהר לפרסם הודעה שבה נאמר כי לא נערכה פשיטה על מישדרי מסידהכנסה. הדובר לא הכחיש בהודעתו כי אנשי-מימשטה באו למישדרי מסידהכנסה. לטענתו, אי-אפשר לנכות את הדבר פשיטה, כי חוקריהמימשטה תיאמו מראש את דבר-בואם עם אנשי מסידהכנסה, וזכו בשיתוף-פעולה מלא מצידם.

כרמלה העבירה את תגובת הדובר לשידור, וזו

כתבת מנשה
 שקרנית?

אכן שודרה במהדורת החדשות של השעה 9 באותו בוקר.

בצהרי אותו היום התארח יאיר רבינוביץ, נציב מסידהכנסה, במועדון המיסחרי בבית-סוקולוב בתל-אביב, ושם עמד והכחיש את הידיעה מכל וכל. רבינוביץ טען כי לא היתה מימשטה כמישדרי מסידהכנסה, וכי כל הידיעה אינה נכונה. בינתיים ירד אברהם צרפתי, עוזרו של רבי-

מיספר סודי

רווקא כשהחליט לגלות את תר השעה, שאיש מן המאזינים לא הצליח לגלות אותו במשך יותר מחודשיים, ואחרי שהסכים כבר הגיע ל-5000 שקלים חדשים, היה מאזין אומלל שגילה את התו ולא זכה בכסף.

בשבוע שעבר החליטו עורכי-התוכנית כנון לעכשו בגליצה"ל לתת למאזינים הזדמנות עד היום החמישי לגלות את תר-השעה. איש מן המאזינים לא הצליח, ושני האחרים על התו, דובי לניץ ודני קרפל, הודיעו למאזינים כי יגלו את התו בתוכנית של היום הראשון. אבל אז קרה דבר מוזר: מאזין אומלל, בשם יפתח ויינשטיין, צילצל לתחנה, ולתדהמת כולם הצליח לפצח את התו. המאזין סיפר כי ניסה במשך זמן ארוך להשיג את התחנה בטלפון, מכיתו שבי נצטר עילית, אך לא הצליח. הוא סיפר כי אפילו נסע במיוחד לתל-אביב כדי להתקשר משם, אך לשווא.

עורכי התוכנית לא יכלו לזכות אותו בפרס הגרול, אך נתנו לו כנונס: מיספר טלפון סודי שאליו יוכל לצלצל בפעם הבאה כשישייר — אם ירד — מהו תר-השעה.

נוביץ, למיזון בית-סוקולוב ופגש שם את מנשה. בנוכחות עשרות עיתונאים שהיו במקום התנפל עליה וקרא לה: "שקרנית! לא היה אף שוטר (אחד) במישדרי מסידהכנסה, כל הידיעה שלך שקר וכזב!" מנשה, שלא איבדה את עשתונותיה, שאלה אותו אם הוא מוכן לומר את הרברים למיקרופון. צרפתי הסכים וחזר על דבריו.

זמן קצר אחר-כך ירד גם רבינוביץ בעצמו למיזון, ופגש גם הוא בכתבת. גם אליו היא ניגשה וביקשה ממנו התייחסות למיקרופון. רבינוביץ חזר ואמר כי ככל שנמסר לו לא היו אנשי-מימשטה במישדרי מסידהכנסה באותו שבוע, וגם לא כשבוע הקודם.

ביום הראשון בבוקר פורסמה בצהרון ידיעות אחרונות הכחשה לידיעה מפי אנשי מסידהכנסה. הידיעה היתה של העיתונאי אריה אבנרי, שלא טרח לשאול את הכתבת עצמה. מנשה ממשיכה לרבוך בגירסתה שקיבלה, לדבריה, אישור גם ממקורות בכירים במסידהכנסה, וגם ממקורות בכירים במימשטה.

אנשים העוברים עם כרמלה מנשה, הן ברדיו, הן במימשטה, יודעים לספר כי מעולם לא הוכחשה ידיעה שלה עד כה, וכי היא יודעה כמי שבורקת ידיעות היטב לפני שהיא מעבירה אותן לשידור. יתכן וכל המריבה נעוצה במינוח: אם היתה צריכה להשתמש במילה "פשיטה", או במילה אחרת, רכה יותר.

כיסאות מוסיקאליים

במישדרי קול-ישראל בתל-אביב התנהלו בזמן האחרון מילחמות עקובות-מרם על חדרים. כמה מישרות שאוישו לאחרונה הותירו את בעליהן ללא חדרים.

אסתר ברזל, שסיימה תקופת-כהונה ארוכה כמנהלת מחלקת מישדרי-התעודה, נאלצה לפנות חדרה לטובת המנהלת החדשה, רעיה גניאל. אך ברזל, כמנהלת לשעבר, לא רצתה להישאר ללא חדר, ומצאה לבסוף פינה, שממנה נאלצה לצאת **אילנה צור**, עורכת תוכניות.

אפרים סטן, שמונה כמנהל מחלקת-הדראמה, חיפש גם הוא חדר. הוא נאלץ לפנות מחדרו את **רון בניאל**, שהתמודד איתו במיכרז לאותו התפקיד. בניאל התנחל בחדרה של **בלה ברעם**, המנהלת הקודמת של המחלקה. שעותה את תפקידה לפני שנתיים.

מחלקת-החדשות התרחבה גם היא, והשתלטה על שני חדרים נוספים באותה הקומה. גם **דודי מרגלית**, ראש מערכת תל-אביב של קול-ישראל, יעבור בקרוב לחדר חדש ומשופר יותר מן החדר שבו הוא יושב כיום.

סוף-סוף מיכרז

בימים הקרובים עומד לצאת לאוויר מיכרז חדש למישרות מנהל-הטלוויזיה.

לא זו לא טעות. אומנם יש מזה כמה חודשים מנהל הטלוויזיה, והוא **חיים יבין**, אבל יבין מונה כמנהל-בפועל ולא עבר מיכרז.

למה לא עבר מיכרז? זה סיפור ארוך ומייגע, שהתחיל בתקופה רחוקה לפני שנה וחצי או קצת יותר. כש**טוביה סער**, המנהל הקודם, סיים את תפקידו, המיכרז שאמור היה לקבוע מי יבוא במקומו לא נערך. בגלל מריבות סוערות ובלתי מתפשרות בין אישים וגופים פוליטיים למיניהם. כשסתום למריבות הוצב אז **יוסף בראל**, מנהל הטלוויזיה בערבית, כמנהל הטלוויזיה הישראלי. אך השסתום גרם לפרץ. בראל עזב את תפקידו, ואחרי מריבות נמשכות מונה יבין כמנהל-בפועל.

ליבין נמאס בינתיים להיות מנהל-בפועל, והוא מבקש להיות מנהל נבחר. למרות כוונות נסתרות של כל מיני אנשים לשנות את הרכב ועדת המיכרזים, אישרה מליאת-הרשות את הרכב הוועדה כפי שהיה מימים ימימה, לפיו יבחר הוועד-המנהל, בתוספות שונות, את מנהל-הטלוויזיה.

עד כמה שידוע בינתיים, יהיה זה מיכרז פנימי, שאליו יוכלו לגשת רק עובדי-טלוויזיה. עד כמה שידוע בינתיים, יש רק מועמד אחד לתפקיד, והוא חיים יבין עצמו.

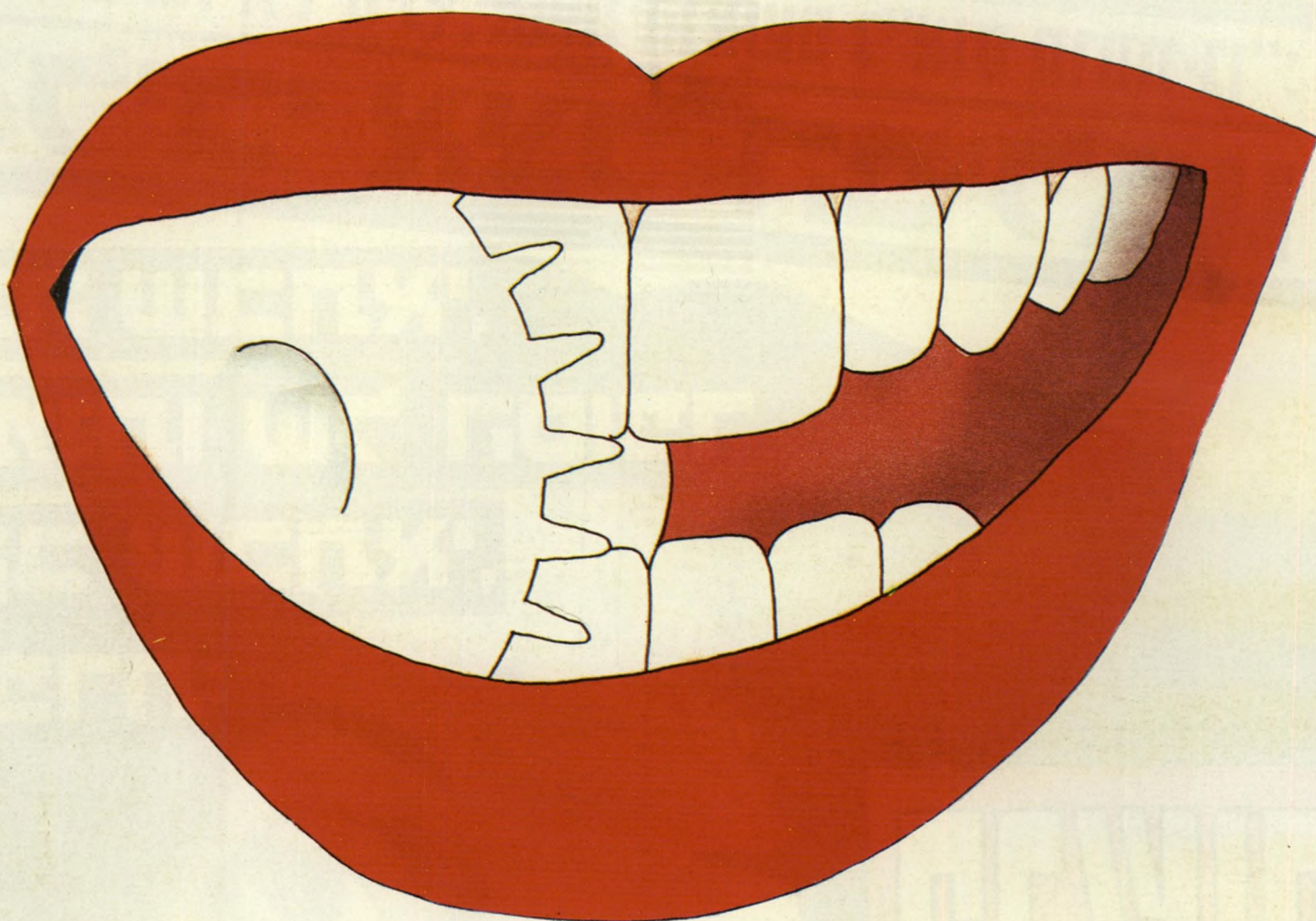
בזמנו היו כמה מועמדים נוספים, ביניהם **יוסי צמח**, כיום מנהל חטיבת-התוכניות, ואז סוכס שצמח מפנה את הדרך לתפקיד ומקבל אחר-כך את תפקיד סגן-המנהל.

תלונות הצנזורה

הצנזור הצבאי הראשי התלונן לפני **אורי פורת**, מנכ"ל הרשות, על כתבה ששודרה בטלוויזיה מבלי שקיבלה את אישור הצנזורה. הנושא הועלה ביום הראשון בפורום-החדשות של הרשות.

כתבה המדוברת ריווח משה שלונסקי.

הרולטה הדנטלית

סל-מן, פירסם

מה הסוד שלה?

יעילות הרולטה בשיפור הגיינת הפה נובעת משתי תכונות עיקריות:
א. שיני הרולטה מנקות את כיסי החניכיים המכסים את צוואר השן (מקום מירבץ נוח לחיידקים).
ב. לעיסת הרולטה מעודדת יצירת רוק המסייע רבות בניקוי השיניים והפה בכלל.

מהכיס לפה ולכיס

אחרי שרכשת את הרולטה והשתמשת בה פעם אחת, היא לא תיפרד ממך.
XENEX, הרולטה הדנטלית, תלווה אותך בבית, מול הטלוויזיה, במקלחת, ברכב, במשרד ולמעשה בכל מקום.
משך זמן לעיסתה הוא אינדיבידואלי.
הרולטה נמכרת באריזה קטנה ונוחה לנשיאה ומחזיקה מעמד כ-6 חודשים.
לבריאות נוחות ורעננות XENEX עם טעם וריח.
להשיג בבתי מרקחת, פרפומריות, חנויות טבע וחנויות השק"ם.
* במחקר שבוצע ע"י הפקולטה לרפואת שיניים מונעת וטיפולית של אוניברסיטת ציריך, שווייץ, התוצאה הטובה ביותר בניקוי הפה הושגה באמצעות הרולטה.

ביקורינו התכופים אצל רופא השיניים והחניכיים, מהווים הוכחה כי אין די בצחצוח השיניים. גם מצחצוח השיניים המקצועי ביותר, אינו מסוגל לסלק מפיו שיירי מזון ומושבות חיידקים באופן מוחלט.

88 "שוויצרים קטנים"

XENEX, הרולטה הדנטלית, פרי מחקר ופיתוח רב שנתי של החברה השוויצרית I.C.M., באה לעזרתנו. הרולטה מורכבת משני גלגלי גומי המחוברים במרכזם וביניהם 88 "שיני גומי" לניקוי ועיסוי.

איך משתמשים? פשוט לועסים!

גדולתה של הרולטה — בפשטות הפעלתה. הפעולה היחידה שעלינו לבצע היא — ללעוס, (ובכך כולנו מקצוענים). לעיסת הרולטה מפעילה את "שיני הגומי" בתנועות עולות ויורדות וסיבוביות מ-4 כיוונים שונים, בו זמנית, לכל אורך טורי השיניים. והתוצאה: סילוק אחוז גבוה יותר של שיירי המזון מהפה* וסילוק מושבות החיידקים. ואולם...

88 "שוויצרים קטנים" — עושים יותר מזה.

"שיני" הרולטה בפעולתם, מעסים את החניכיים וממריצים את זרימת הדם. והתוצאה: מניעת דלקות ודימומים, חיזוק בשר החניכיים והאטת תהליך נסיגת החניכיים, הגורם בסופו לנשירת השיניים...

אפשר לחייך

יצרן I.C.M. שווייץ.
יבוא ושיווק בלעדי: A.M.O. מוצרים דנטליים בע"מ.
רח' ז'בוטינסקי 73, ר"ג 52442. טל: 7514978, 7513263

העולם הזה

סיפורה של איריס נץ, אשת הנאשם כ"אנס מומת-גן":
אליבי אצל הפילגש

עדנה שבתאי,
אלמנתו של הסופר
יעקב שבתאי,
מספרת:

פרשות
האהבה
של
בעלי!!

